SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 25 / Sayı: 296 / Ağustos 2006

15 AĞUSTOS İLE DİRİLDİK

1 HAZİRAN İLE ÖZGÜRLEŞECEĞİZ

Apocu çizgide daha çok partileşelim gerillalaşalım ve zaferi kazanalım

Halkın bahar hamlesi, en güçlü hamle oldu. En görkemli mücadele düzeyini ifade etti. Yeni bir çıkışı gerçekleştirdi. 'Önder Apo'nun özgürlüğü ve Kürt sorununun demokratik çözümü' şiarı ile yeni bir mücadele sürecinin başladığını ilan etti. Bunun için uluslararası komployla birlikte yaşamak istemediğini, komployu yıkacak, parçalayacak bir mücadele içinde olduğunu herkese duyurdu. Bu çerçevede birliğini, örgütlülüğünü; Önderlikle, PKK gerçeği ile nasıl kopmaz bir bütünlük, bir bağ içinde olduğunu ortaya koydu.

2'de

Önderlik çizgisinde yeniden partileşelim demokratik direnişi geliştirelim

Partileşme deyince Kemal Pir örnek verilir. Kemal Pir partileşme döneminde partinin hiçbir resmi toplantısına katılmamış, seçime girmemiş bir insandır. Ama her zaman doğal önder, kalmıştır. Önderlik çizgisini özümseyerek onun gereğini yerine getirmek için çalışmaktan başka bir şey düşünmemiş, herkese öncülük etmiştir. Yetkiyle değil, çizgi gereklerini özümseyip pratiğe uygulayan bir militanlığı temsil ediyor. Yine Beritan, komutasının teslimiyete gittiği bir ortamda, Önderlik çizgisinde karar alarak direnişe giden bir militanlığı temsil ediyor.

7'de

İnkar imha siyasetine özgürlük yürüyüşüne büyük bir kararlılıkla katılarak cevap verelim

Gelinen aşamada hareketimizi tasfiye etmek mümkün değildir. Uluslararası komplo da dahil peşi sıra gelişen saldırılar ve yönelime rağmen Önderliğimizin duruşu ve hareketimizin tutumu yenilmezliğini kesin bir biçimde kanıtlamıştır. Türk özel savaş rejimi de hareketimizi tasfiye etmeyi, yapabilirse sınırlamayı ve marjinalleştirmeyi önüne hedef olarak koymuştur. Ancak gerekli tedbirlerin alınması ve örgütsel duruşun gösterilmesi halinde bırakalım darbe yemeyi, hem saldırılar boşa çıkarılacak hem de çözümün imkanları zorlanacaktır.

10'da

Önder Apo'nun 15 Ağustos 1985 tarihli değerlendirmesi

Şanlı 15 Ağustos Atılımı ve doğru devrimci siyesetin zaferi

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir evreye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos Atılımı'nın I. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz, bu süreçte ileriye yönelik yaşanması, düşünce ve eylem ile aşılması gereken çürüyen yapıların ne olduğunu, her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır. Salt bir silahlı direniş olmaktan da öteye, çok çeşitli özelliklere sahip olan bu tarihsel atılımın, gerek geçmişin aydınlatılması, gerekse daha da önemli olarak, önümüzdeki dönemin devrimci kazanımlarının neler olabileceğinin hesaplanması açısından, derinliğine kavranmasında hayati önem vardır. Gelişmenin altındaki doğru düşünce kadar, onun ruhunu ve bu ruhun biçimlenmesi için adeta çıplak yüreğini ortaya koyarcasına sergilenen eşine ender rastlanır direnişçiliğinin de öğreteceği çok şey vardır...

16'da

Lorina pênc hezar pepule

Bazı şeyler vardır, insanı büyütür, olgunlaştırır. İnsanı insan yapar. Ben o gün insan olduğumu anlamıştım. Hiç unutmadım o günü. Her Halepçeli benzer şeyleri yaşamıştır. Halepçe denince, aklıma ölmüş annesinin memesini emen çocuk gelir hep. Ben, insan olduğumu anlar ve öfkelenirim. Biraz da utanırım. Kendi adıma değil, utanmayan insanlar adına utanırım. Ne bileyim, belki de Halepçe o kadar büyük bir utançtır ki herkes üzerinden atmak istedi. Bu ağır yükü, bir günde büyüyen Halepçeli çocuklar üstlendi.

21'de

İçindekiler

Mahkeme tutanaklarından PKK davası
İsmini tarihe yazdıranlar -II-
Mazlum Doğan
11'de

Tam demokratikleşme aleviliğin
özgürlük stratejisi olmalıdır -II-
19'da

Aynı kızıllığa uzatıyorduk ellerimizi
Şehit Nucan ve Nergis arkadaşların
anı yazısı
27'de

Apocu çizgide daha çok partileşelim gerillalaşalım ve zaferi kazanalım

Halk Savunma Komitesi

> **“15 Ağustos bir dirilişin adıdır. İnsanca yaşama yürüyüşün, irade kazanmanın, iddia sahibi olmanın, örgütlenmenin, halk olarak, yine özgür insan olarak yeniden yaratılmanın, dirilmenin adı. Bir ruh 15 Ağustos; her türlü köleliğe, geriliğe, zayıflığa, tembelliğe, örgütsüzlüğe, dağınıklığa, keyfiyete, disiplinsizliğe, bireyciliğe, bencilliğe karşı gerçekten de özgür insan ve toplum olarak yaşam isteğinin en ileri düzeyde gelişiminin ve gerçekleşmesinin ruhu”**

Şanlı 15 Ağustos Atılımı’nın 23. yılı Önder Apo’ya, halkımıza ve tüm yoldaşlara kutlu olsun. Büyük tarihsel atılımımızın 23. yıldönümünde, bu atılımın yaratıcısı olan kahraman şehitlerimizi Agitlerin, Beritanların, Zilanların şahsında saygıyla ve minnetle anıyoruz. Anılarına bağlılığımızın ve anılarının gereğini yerine getirmenin sözünü bir kez daha yineliyoruz.

Hareket ve halk olarak, yirmi üçüncü 15 Ağustos yılına da 22 yıldır olduğu gibi büyük direniş ve atılım ruhuyla giriyoruz. Her alanda 15 Ağustos Atılımı’nın birikimini daha da ilerletmek, onu Kürt halkının özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilerleyişinde güçlü adımlara dönüştürmek için mücadelemizi yükseltiyoruz. Yeni 15 Ağustos yılına, 23. yıla aynı ruhla, aynı amaç doğrultusunda 15 Ağustos kahramanlığına yaraşan ve onu daha da derinleştiren kahramanca bir mücadeleyle girmiş olmanın rahatlığını, onurunu, şerefini yaşıyoruz.

15 Ağustos kahramanlığı 23. mücadele yılında da ***Nucanların, Serxwebunların, Yıldızların, Sorxwinlerin, Şoreşlerin*** ve yüzlerce kahraman savaşçının, şehit düşen yoldaşların şahsında yaşatılmış ve yeni yıla taşınmıştır. Özgürlük, eşitlik, demokrasi çizgisini temsil eden gerçeklik, tartışma götürmez bir biçimde bu oluyor. Yine özgür Kürt iradesini temsil eden, Kürt halkını büyük coşku ve heyecanla özgür ve demokratik geleceğe yürüten sürükleyici, çekici kuvvet bu oluyor. Halkımız, bölge halkları, ilerici insanlık bu kahramanca mücadeleden heyecan duyuyor, ders alıyor; onu kendisine örnek alarak, benzer bir mücadele çizgisinde yürümeyi öngörüyor. Bütün dünya, tarih, insanlık bu gerçekliğe tanıktır. Herkes şahittir ki 15 Ağustos bayrağı her zaman yüksekte dalgalandırılmıştır. Asla düşürülmemiş, asla ona leke sürülmemiştir. 23. yıl bu bakımdan çok daha görkemli, büyük kahramanlıklara sahne olan, büyük mücadeleleri içinde barındıran gerçek bir direniş ve zafer yılı olmuştur. Bu, daha önceki yılların birikimini esas alan ve geleceğe taşıyan bir kuvveti ifade ediyor.

15 Ağustos insanca yaşama yürüyüşün adı oluyor

15 Ağustos bir dirilişin adıdır. İnsanca yaşama yürüyüşün, irade kazanmanın, iddia sahibi olmanın, örgütlenmenin, halk olarak, yine özgür insan olarak yeniden yaratılmanın, dirilmenin adı. Bir ruh 15 Ağustos; her türlü köleliğe, geriliğe, zayıflığa, tembelliğe, örgütsüzlüğe, dağınıklığa, keyfiyete, disiplinsizliğe, bireyciliğe, bencilliğe karşı gerçekten de özgür insan ve toplum olarak yaşam isteğinin en ileri düzeyde gelişiminin ve gerçekleşmesinin ruhu. Önderlik ruhunun, Apocu ruhun gerillayı yaratarak tüm topluma ulaşmasını ifade eden bir ruh. Böylece inkar edilen, imha sürecine alınan ve tarihten silinmek istenen bir halkı yeniden yaratmanın, diriltmenin, ulusal ruh, bilinç kazandırmanın, örgütlülüğe ulaştırmanın, özgür gelecek iddiasına ve iradesine sahip kılmanın ve bu temelde yürütmenin ruhu. Bu ruh, günümüzde süren kahramanca mücadelede yaşıyor; yeniden partileşmemizde, gerillalaşmamızda ifadesini buluyor. Bu ruh, ***“Direnişi geliştirelim, demokrasiyi kuralım”*** şiarını hayata geçirmede yaşıyor. Halkın demokratik konfederalizmini inşa etmede, böylece demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması doğrultusunda yeni özgür toplumu yaratma ve kurma mücadelesinde yaşıyor.

Geçen 22 yıl, bu amaç doğrultusunda kahramanca sürdürülen ve birbiri üzerine eklenen büyük mücadelelerle geçti. 15 Ağustos Atılımı’nın ikinci yılı, gerillayı geliştirme, kurma arayışlarıyla; üçüncü yılı, ARGK’nin kuruluşuyla ilerledi. III. PKK Kongresi’nden sonra geliştirilen gerilla hamlesi, özel savaşı boşa çıkartan, gerillayı Kürdistan’a yayan, 12 Eylül rejimini parçalayan ve ulusal diriliş devrimini geliştiren, gerçekleştiren bir hamleyi yarattı. 1990’lı yıllar, Kürt halkının özgür insanlık sahnesine yeniden çıktığı, Ortadoğu’yu etkileyen bir mücadeleyi yarattığı, demokratik sosyalist, ilerici güçler için gerçek bir heyecan kaynağı, çekim gücü haline geldiği bir mücadelenin ortaya çıkartıldığı yıllar oldu. Kürt gerçeği, Kürt sorunu, Kürt halkının özgürlük mücadelesi bu yıllarda kendini tüm dünyaya, demokratik, ilerici insanlığa tanıttı. Daha sonraki yıllar da inkarcı ve imhacı güçlerin inkar ve imha sistemini başarıya götürmek amacıyla bu tür gelişmeleri tasfiye etmek, ezmek, yok etmek için geliştirdiği topyekun savaş saldırılarına karşı gerillanın ve halkın kahramanca direnerek bu değerleri koruduğu, ilerlettiği, günümüze kadar taşımaya çalıştığı büyük direniş yılları oldu.

1990’lı yılların sonunda geliştirilen uluslararası kompleya karşı direniş de gerçek ruhunu 15 Ağustos Atılımı’ndan aldı. 2000’li yılların başından itibaren uluslararası komplonun tasfiye amaçlı saldırılarına karşı Önderlik gerçeğini, mücadele çizgimizi, birikimlerimizi, halkımızın özgür gelecek iradesini ve iddiasını yaşatan bütün direnişler, mücadeleler 15 Ağustos ruhuyla gerçekleşti. İdeolojik yenilenme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma temelinde yeni mücadele sürecimizin adı olan 1 Haziran Atılımımız, tamamen 15 Ağustos Atılım ruhuyla gerçekleşen, en zor koşullarda Kürt halkının, insanının Apocu bilinçle harikalar yaratan, yenilikler ortaya çıkartan gerçeğini bir kez daha tüm dünyaya gösterdi.

Büyük bir birikim olmasına rağmen, uluslararası komplocu güçlerin içten ve dıştan saldırılarının yarattığı en karanlık, zor, karışık, dağınık ortamda 1 Haziran Atılımı, tıpkı 15 Ağustos Atılımı’nın ve zindan direnişinin 12 Eylül karanlığını aydınlatması gibi, uluslararası komplo karanlığını aydınlatan, provokatif tasfiyeci saldırıları bertaraf eden, boşa çıkartan, tasfiyeciliği tasfiye eden, böylece Kürt halkında, insanında yeniden özgürlük umudu, inancı, iradesi yaratan ve mücadeleye bu biçimde yeniden hamlesel bir gelişme ivmesi kazandıran büyük bir atılım oldu.

Üç yıldır böyle bir atılım temelinde 15 Ağustos Atılım ruhuyla demokratik siyasal mücadele stratejisi doğrultusunda hareket ve halk olarak mücadele ediyoruz. İnkar ve imha sistemini daha çok parçalamaya, ortadan kaldırmaya, onun yerine halkların özgürlüğü, eşitliği, kardeşliği temelinde yeni bir Kürdistan, yeni bir Ortadoğu halklar birliği yaratmaya çalışıyoruz. Bu, büyük bir mücadeledir. Tamamen 15 Ağustos Atılım çizgisine uygun bir mücadeledir. 15 Ağustos Atılım gerçeğinin günümüzde yaşatılması, 15 Ağustos bayrağının daha yükseklerde dalgalandırılmasıdır. 23. yıla girerken iddiamız, irademiz bu çerçevede daha güçlü; amaç bağlılığımız, zafere inancımız daha büyük; örgütlenme ve mücadele azmimiz daha gelişkin, dolayısıyla zafer kazanmaya daha yakınız. Özgürlük ve demokrasi çizgisini başarıyla ilerletme, 22 yıldır sağlanan birikime çok daha güçlü katkılar sunma hedefine sahibiz. Bu bakımdan iddiamız büyük, irademiz güçlü, gelecek bakışımız sağlam, heyecanımız, coşkumuz, mücadele isteğimiz her zamankinden yüksek.

Tüm militan yapı ve halk olarak, Önder Apo’nun yürütücülüğünde, yine gerillanın sürükleyici, çekici mücadelesi temelinde böyle bir kahramanlık yürüyüşünü 23. Ağustos yılında da sürdüreceğimizin kararlılığını ve sözünü bir kez daha tüm dünyaya ilan ediyoruz.

Kürt halkı tarihsel bir fırsatla karşı karşıyadır

23. Ağustos yılına girerken, bölgemizde yaşanan ve adına III. Dünya Savaşı denen siyasi, askeri mücadelenin gittikçe daha çok yayıldığı, daha fazla karmaşıklaştığı, daha da şiddetli hale geldiği gözüküyor. Mücadelemizi meşru savunma çizgisinde, gerilla ve serhildana dayalı olarak geliştirmemiz yanında, dışımızdaki güçlerin, özellikle ulus üstü sermaye güçleriyle ulus devlet yapısı arasındaki çatışmanın da çok daha karmaşık ve keskin hale geldiğini görüyoruz. Bu bakımdan bölgede III. Dünya Savaşı yayılarak devam ediyor. Zayıflamak, bir sonuca ulaşmak bir yana, bölge düzeyinde daha da yaygınlaştığını, daha şiddetlendiğini, büyüdüğünü, tüm Ortadoğu’yu daha büyük bir savaş durumu içerisine çektiğini görüyoruz. Bu bakımdan, böyle büyük bir savaşın oluşturduğu riskler fazlasıyla var. Aynı zamanda, bu savaşın halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek bakımından sağladığı avantajlar da var. Yeni fırsatlar ortaya çıkartıyor, imkanlar yaratıyor. Şöyle diyebiliriz; tarihin belki de en büyük fırsatına, imkanına Kürt halkı şimdi kavuşmuş oluyor. Çeşitli tarihsel dönemlerde kendini örgütlemek, iradesini geliştirmek, yaşamını kendi örgütlülüğüyle sürdürmek için ileri atılmanın imkan ve fırsatına kavuştu. 16. yüzyılın, 20. yüzyılın, 21. yüzyılın başları böyle tanımlanıyor.

Önder Apo bunları çok kapsamlı teorik çözümlemelere tabii tuttu. Şimdi, 21. yüzyılın başında da Kürdistan’ın ve Kürt halkının benzer bir ortama, duruma sahip olduğunu görüyoruz. Fakat şunu ifade etmemiz gerekir ki tarihin söz konusu diğer dönemlerinden çok daha güçlü bir fırsat ve imkan var. Özgürlük ve demokrasi yürüyüşünü başarıya götürmek için hiyerarşik, devletçi toplum sistemi karşısında, halkların demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplumsal gelişimini güçlü bir biçimde ilerletip zafere götürebilmek için koşullar her zamankinden uygundur. Zorluklar var, riskli bir süreç, tehlikelerle yüz yüze bulunuyoruz, ama bunlardan çok daha fazla da özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelemizi zafere götürmek için koşullar uygundur, fırsatlar ve imkanlar vardır. Bu bakımdan tarih, halkların özgürlük ve demokrasi arayışlarını zafere ulaştırma fırsat ve şansını bize tanımış oluyor. Biz böyle bir fırsata ve imkana sahibiz. Dolayısıyla tarihte yapılamayanı yapmak, başarılamayanı başarmak için gayretli, azimli bir çıkış, yine çok yoğun, öngörülü bir düşünsel bakış ile bu özgürlük yürüyüşünü sürdürüyoruz. Önder Apo’nun teorik çözümlemeleri, düşünsel yoğunlaşması bu gerçekleri tüm kapsamıyla aydınlatıyor ve tarih karşısında başarılı olmamız için yerine getirmemiz gereken görevleri tüm netliğiyle önümüze koyuyor. Bu görevleri başarmanın, yerine getirmenin tarzını, üslubunu, temposunu ortaya çıkartıyor. Dolayısıyla bize düşen bu çizgiyi derinliğine özümsemek; bu çizgiyi başarıyla pratikleştirmenin tarzını, üslubunu, temposunu edinmek ve bu temelde kararlılıkla bu çizgiyi başarıya götürmenin pratik uygulamasını fırsat ve imkanları doğru, yerinde değerlendirme temelinde gerçekleştirmektir.

Değerli yoldaşlar

Son dönemlerde Filistin-Lübnan alanında çatışmalar gelişmiştir. 2003 Newrozu’ndan bu yana bölgenin çarpışmalı alanı Irak olurken, son bir aydır buna Lübnan, Filistin ve İsrail sahası da eklenmiş bulunuyor. Bir yandan Irak’ta çatışmalı durum devam ediyor, diğer yandan ise İsrail-Filistin, İsrail-Lübnan çatışması yaşanıyor. Yine daha öncesinde Filistin’in kendi içinde milliyetçi-islami çatışması yaşandı. Yine İsrail-Suriye çelişkisi, neredeyse bir çatışmayı andıracak düzeyde gerginleşmiş bulunuyor. Bu durum nedir, nereden ortaya çıktı? Neden Doğu Akdeniz kıyısında yeniden böyle bir savaş gelişti?

İsrail-Arap çelişkisi, müslüman-yahudi çelişkisi tarihsel bir çelişkidir. Yine Arap-İsrail savaşı, özelde Filistin-İsrail savaşı 20. yüzyıla damgasını vurmuş savaşlardan birisidir. Özellikle Ortadoğu açısından onlarca yıl bir siyasal çekim merkezi oldu. İsrail-Filistin çatışması, Ortadoğu’daki gelişmeleri yönlendiren çatışmayı ifade etti. Böyle olunca, şimdi yeniden o sahalarda çatışmalı durumun ortaya çıkmış olması, benzer çağrışımları gündeme getiriyor. Birçokları hiç yeni duruma bakmadan, tekrar eski durum yaşanıyormuş gibi o çatışmalara rol atfediyor. Gençliklerinde ezberledik-

> **“15 Ağustos Atılım gerçeğinin günümüzde yaşatılması, 15 Ağustos bayrağının daha yükseklerde dalgalandırılmasıdır. 23. yıla girerken iddiamız, irademiz bu çerçevede daha güçlü; amaç bağlılığımız, zafere inancımız daha büyük; örgütlenme ve mücadele azmimiz daha gelişkin, dolayısıyla zafer kazanmaya daha yakınız. Özgürlük ve demokrasi çizgisini başarıyla ilerletme, 22 yıldır sağlanan birikime çok daha güçlü katkılar sunma hedefine sahibiz”**

lerini ölünceye kadar tekrarlayanların varolduğunu, bunu özellikle de solculuk, sosyalizm adına yaptıklarını görüyoruz. Mazlum edebiyatı, Filistin mücadelesi edebiyatı özellikle Türkiye'de islami çevreler, yine klasik solcu çevreler tarafından yoğunca dillendiriliyor. Acaba gerçekler böyle mi? Neden Doğu Akdeniz kıyısında yeniden çatışma ortaya çıktı?

1993 yılından bu yana Ortadoğu Barış Planı (OBP) adı altında sözde barış projesi yürütülürken, 2006 yılının yazında bu alanlar yeniden ateş hattı haline nasıl geldi? Bunu doğru anlamalı, doğru değerlendirmeliyiz. Birçok çevrenin kendi çıkarları doğrultusunda yürüttüğü propagandadan etkilenmemeliyiz. Kendi çizgimizde doğru tahlil eden, anlayan, çözümleyen, ona göre ideolojik politik tutumunu takınan bir gerçeği yaşamamız gerekiyor. Bu bakımdan ele aldığımızda, İsrail-Filistin, İsrail-Lübnan arasında yaşanan ve çok vahşi geçen çatışmalı durumun, geçmişin günümüze taşınması olarak değerlendirilmesi yanlış bir değerlendirmedir. Şimdi Doğu Akdeniz kıyısında ortaya çıkan savaş durumu, ne tarihsel İsrail-Arap çelişkisinin, ne İsrail-Filistin çatışmasının ne de tarihsel yahudi-müslüman çatışmasının günümüzde sürmesi oluyor. Kesinlikle öyle değildir. Bir aydır Doğu Akdeniz kıyısında yaşanan savaş, doğrudan ulus üstü sermayenin, küresel sermayenin sahipleriyle, yani ABD öncülüğündeki küresel güçlerle, bölgenin ulus devlet statükosu arasında 11 Eylül 2001'den beri gelişkin olarak yaşanan ve adına III. Dünya Savaşı denen savaşın, o alanlara taşırılması oluyor. Yani Filistin'de, Lübnan'da yaşananlar, oradaki çelişkilerden kaynaklanmıyor; oradaki çelişkilerin çözümü için halkların iradesiyle gelişen bir savaş durumu değil. Tersine, ABD ile Ortadoğu'nun ulus devlet statükocu güçleri arasında süren savaşın, o alana taşınması oluyor. III. Dünya Savaşı'nın tamamen Lübnan'a ve Filistin'e taşırılmasını ifade ediyor. Dolayısıyla o alanlardaki çatışmalar, o halkların iradesiyle onların sorunlarını çözmek için gelişen bir savaş değil, tam tersine ABD-İran, ABD-Türkiye çatışmasının, yine ABD-fanatik islam çatışmasının, Irak'taki çatışmanın bir uzantısını, bu alanlara taşırılmasını ifade ediyor.

Ortadoğu'daki savaş ABD ve İran arasında sürmektedir

Bu çatışmalı durumu böyle değerlendirmemiz önemli. Bu, şu açıdan önemli: Bölgesel çatışmanın merkezi yeniden Lübnan-Filistin alanı değildir. Geçmişte onlarca yıl böyle bir süreç yaşandığı için şimdi de orada çatışma çıkınca, dogmatik kalıpçı yaklaşım içinde olanlar o alanlara buna benzer anlam yüklüyorlar. Filistin-Lübnan edebiyatını yeniden yükseltiyorlar. Bölgedeki gelişmelerin merkezinin Filistin-Lübnan alanı olduğunu, bölge sorunlarının burada çözümleneceğini, bölgeye yön veren mücadelenin Hamas-İsrail, Hizbullah-İsrail savaşı olduğunu ileri süren, bunun propagandasını yapan güçler ortaya çıkıyor. Bunlar kesinlikle doğru değildir. Bir saptırmadır, yanlıştır. İçinde bulunduğumuz koşullar sürdükçe, hiçbir zaman bölgenin merkezi Doğu Akdeniz kıyısı olmaz. Bölgedeki gelişmeleri oradaki mücadele sürükleyemez. Bölgesel sorunlar orada çözüme kavuşamaz. Dolayısıyla Ortadoğu'nun mevcut çelişkilerinin çözüme kavuşması, yeniden bir Ortadoğu'nun inşası bu alanda merkezileşen bir mücadeleyle gerçekleşemez. Tersine, şunu çok iyi biliyoruz ki Ortadoğu'daki çelişki ve çatışmanın merkezi Irak-Türkiye-İran üçgenidir. Bu üçgende mevcut ulus devlet yapısıyla ABD arasında yaşanan savaştır. Bu, hiç kimsenin saptıramayacağı, çarpıtamayacağı bir gerçek oluyor. III. Dünya Savaşı denen savaşın odaklandığı merkez burası. Yine Ortadoğu'nun tüm çelişkilerinin yumaklandığı nokta burası. Dolayısıyla Ortadoğu düzeyinde çelişkileri çözecek bir mücadele bu alanda, Irak-Türkiye-İran üçgeninde gelişen mücadeledir. Ortadoğu'nun sorunları burada çözülecektir. Ortadoğu'nun yeniden yapılanması, bu alanlardaki sorunların çözümü temelinde gerçekleşecektir. Ve bölgeye yayılacaktır. O nedenle esas savaş Türkiye'nin, İran'ın başını çektiği Ortadoğu'daki ulus devlet yapısıyla ABD arasında sürüyor. Daha somut ifade edersek, savaşanlar aslında ABD ile İran'dır. Yine bir biçimde ABD ile Türkiye'dir. ABD ile Arap gericiliğidir.

Esas çatışma merkezi burası, çatışan güçler bunlar olurken, neden Filistin-Lübnan alanında bir aylık çatışma durumu ortaya çıktı? İşte bu savaşın yansıması oldu. Özellikle merkez alanındaki güçler, çatışmayı o alana kaydırdılar. Bu konuda İran'ın Türkiye'nin, Suriye'nin kesinlikle sorumluluğu var. Onlar Lübnan'da, Filistin'de savaşı tahrik ettiler, hazırladılar, savaşın ortaya çıkmasının yaratıcısı oldular. Neden? Böyle yaparak ABD'nin baskısını üzerlerinden atmak, ABD ile çatışma durumlarını bir süre erteletmek istediler. Lübnan-Filistin alanını çatışmalı alan haline getirerek, ABD'yi orada karşılamak, oyalamak, dolayısıyla kendi üzerlerine siyasi, askeri baskıyı yöneltmesini zayıflatmak istediler. Lübnan-Filistin alanındaki savaş kesinlikle buradan ortaya çıktı.

ABD de bu durumu kendi stratejisi açısından uygun buldu. Gördü ki İran'la savaşabilmesi, Irak'taki savaşta sonuç alabilmesi, Türkiye'yle çelişkilerini çözebilmesi için bunların bir koz olarak ABD'ye karşı kullandığı güçlerin ortadan kaldırılması gerekiyor. Bu güçlerin öncü kuvvet biçiminde ileri sürdüğü güçleri, yani Hamas, Hizbullah gibi güçleri etkisizleştirmesi gerekiyor. Bunları yapmadan, ulus devlet yapısının kolunu, kanadını kırmadan, üzerine yüklenmesi ve sonuç alması mümkün olmuyor, kolay olmuyor. Eğer İran ve Türkiye'ye yönelirse, Hizbullah, Hamas gibi güçler arkadan saldırı yapacaklar, ABD baskısını zayıflatacaklar. Dolayısıyla İran, Irak ve Türkiye'de ABD istediği sonuçları alamayacak. Onun için öncelikle bu statükonun öncülüğüne soyunmuş güçlerin etkisizleştirilmesinin kendi stratejisi açısından daha yararlı olacağını gördü. Böylece İsrail'i destekleyerek, her türlü tekniği kullanma temelinde katliam yöntemlerine başvurarak, Filistin-Lübnan halkına karşı bu büyük saldırının gerçekleşmesine izin ve fırsat verdi. İsrail eğer bu kadar izinsiz saldırı yapıyorsa, her türlü yöntemi kullanıyorsa ABD'den aldığı destekten dolayıdır. Bir yerde ABD adına savaşıyor. ABD adına İran'ı, Türkiye'yi, statükocu güçleri destekleyen güçleri tasfiye ediyor. Aynı zamanda kendi güvenliğini de sağlamış oluyor.

Böyle bir çıkar uzlaşması, İsrail'in Filistin-Lübnan sahasında çok acımasız bir saldırı yürütmesinin zeminini oluşturdu. Yani hem bölgenin statükocu güçlerinin hem de ABD'nin çıkarları güncel olarak Lübnan-Filistin sahasında savaşmakta uzlaştı. Her birinin çıkarı ayrı olmakla birlikte, böyle bir uzlaşma gerçekleşti ve savaş Doğu Akdeniz kıyısına taşındı, orada yoğunlaştı. Bu bir taktik, geçici bir durumdur. Dikkat edilirse III. Dünya Savaşı'nı yürüten güçler, bir tarafta ABD, diğer tarafta İran, Türkiye, Suriye gibi ulus devlet yapılarıdır. Savaşan güçler kesinlikle bunlardır. Şimdi Lübnan-Filistin alanında askeri bakımdan somut olarak vuruşanlar İsrail ile Hamas, Hizbullah gibi güçler olsa da bunlar eylem yapanlardır, silah kullananlardır. Bunlar tetiği çekenler oluyor. Esas savaşanlar, kesinlikle İsrail ile Filistin, Lübnan güçleri değil, ABD ile İran, Türkiye, Suriye gibi güçlerdir. Savaşın gerisinde olanlar bunlardır. Bu güçlerin çıkarı doğrultusunda çatışanlar ise İsrail ile Filistin, Lübnan güçleri oluyor.

Dolayısıyla Filistin kurtuluş hareketinin geliştiği dönemdeki Filistin mücadelesi ve Arap direnişi ile şimdikini karıştırmamak gerekiyor. Benzerlikleri kesinlikle yoktur. Geçmişte Filistin halkı gerçekten de kendi kurtuluşu için savaşıyordu. Lübnan'da böyle bir direniş vardı. İsrail'in saldırganlığı karşısında Araplar biraz kendilerini korumak için direniş içerisindeydiler ve bu bölge üzerinde büyük etkide bulunuyordu. İlericiydi, demokratik karakterliydi. Bölge halklarının gelişimini ifade ediyordu. Bu anlamda sürükleyiciydi. Şimdi bu çatışmanın böyle bir karakteri yok. Tamamen ABD'nin bölge statükosu ile çatışmasının hizmetinde olan, onun bir ucu olan bir çatışma durumunda. Dolayısıyla bölgesel gelişmeleri sürükleyiciliği yok. Bölgede ilericiliği, demokratlığı temsil etme durumu söz konusu değil. Bu bakımdan kalıcılığı da çok azdır.

Filistin-Lübnan savaşı BM projesinin devamı olarak ortaya çıktı

Nereden geldi böyle bir süreç denilirse, yakın geçmişe, 2006 yılının baharındaki gelişmelere bakmak gerekir. Örneğin mayıs sonuna doğru, ABD-İran gerginliğinin çok arttığı bir süreçte İran ve Türkiye yönetimleri krize girdiler. Kendi içlerinde çelişkileri arttı. Özellikle Türkiye yönetiminin. Bir iç çatışmaya girecekti. CHP-AKP kavgası, çetelerin devreye konması, danıştaya kadar saldırı. Neredeyse sistemin güçlerini kendi içinde bir savaşa götürecek kadar çelişkili ve çatışmalı bir süreç yaşandı.

Benzer biçimde İran da kriz halindeydi. Böyle bir noktada, ABD'nin İran üzerinde yürüttüğü baskının kesinleşmesi, çatışmaya doğru gitmesi ihtimali karşısında AB, Rusya, Çin gibi küresel siyaset yürüten güçler devreye girdiler. Gördüler ki ABD, İran üzerine gitmekte kararlı. Bunun karşılığında bazı itirazlar geliştirerek, ABD'den taviz koparmayı öngördüler. Dolayısıyla sorunu BM'ye taşırmak istediler. ABD'ye bunu dayattılar ve kabul de ettirdiler. Sonuçta İran'ın nükleer enerjisini nasıl geliştireceğine dair BM patentli bir proje oluşturarak, İran yönetimine sundular. ABD dışındaki güçlerin böyle bir proje sunmasındaki amaç, kesinlikle taviz koparmaktır. ABD de bunu kabul etmek zorunda kaldı. Bir yerde, eğer bu tür yöntemlerle İran'ı teslim alabilecekse, onu tercih eden bir yaklaşım gösterdi. ABD açısından bu anlaşılır bir durumdu. ABD, savaşın daha da büyümesinden korkuyor. Irak'ta içine düştüğü durum, kendisi açısından korkutucudur. Çünkü sonuç alamamıştır. Ağır kayıplar vermiştir. Dolayısıyla Irak dışındaki alanlarda savaşı geliştirmeye çalışırken, özellikle İran gibi yerlere savaşı taşırırken, çok daha dikkatli davranması gerektiğinden, böyle bir savaştan korkmaktadır. Başarılı olup olamayacağı belli değil. Bu nedenle eğer İran savaşsız teslim alınabilecekse, onu tercih etme eğiliminde olduğu gözleniyor.

İkinci bir neden olarak da eğer böyle olmaz, İran reddederse, o zaman AB'nin Rusya'nın, Çin'in itirazları ortadan kalkacak. ABD'nin İran üzerindeki baskıyı, şiddeti arttırmasının zemini olgunlaşacak, önündeki engeller ortadan kalkacak. AB, Rusya ve Çin artık ABD önünde engel oluşturamayacak, itiraz edemeyecek, dolayısıyla en azından onları İran'a destek vermez hale getirmiş; İran'a yönelik olası askeri müdahale koşullarını oluşturmuş, zeminini yaratmış olacak. Bunları hesap ederek ABD de diğer küresel siyaset güçlerinden gelen teklifi kabul etmek zorunda kalmıştır. İran'ın buna yaklaşımı, süreci uzatmak ve zaman kazanmak yönündedir. Bu teklifin dikkate alınacağı, değerlendirileceği, önemli hususların olduğu mesajını vererek, ama cevabı sonraya erteleyerek biraz zaman kazanma yaklaşımı içine girdiği görülmüştür. Bu da İran açısından anlaşılır bir durumdur. Zaman kazanmaya, bu süre içinde yeni güçler devreye koymaya, mümkünse projeyi sunan güçler arasında çelişkiler yaratmaya çalışmak istemiştir.

Türkiye'nin ise bu süreçteki yaklaşımı, İran'a BM patentli bir proje sunulmasına dört elle sarılma olmuştur. Kendi içindeki kavgayı hemen bir yana bırakarak, cumhurbaşkanlığı, hükümet, genelkurmay bir araya gelerek yeni bir diplomatik çalışma planı oluşturmuşlardır. İsrail, Rusya görüşmeleri, ABD görüşmesi, İran'la görüşmeler adeta bir mekik diplomasisi ortaya çıkarmıştır. Bunun da amacı şu: ABD-İran savaşı yönünde gelişme olursa bundan en çok siyaseten Türkiye zorlanır.

Daha ABD ile İran savaşa girmeden Türkiye kendi içinde siyasi çıkmaza giriyor, çelişkileri artıyor ve neredeyse çatışma gündeme geliyor. Böyle anlaşılıyor ki ABD-İran savaşı başlamadan, daha İran'da sonuçlar çıkmadan Türkiye'de siyasi sonuçlar çıkacaktır. Türkiye bu çelişki ve çatışmalı durumdan, ABD-İran savaşından bu kadar öncelikli ve yoğun bir biçimde etkileniyor. Onun için Türkiye, mümkün olduğu kadar ABD-İran çelişkisinin yumuşamasını, gerginliğin azalmasını, çatışmanın olmamasını, mümkünse bir uzlaşmanın sağlanmasını arz ediyor. Türkiye devletinin siyaseti bu temelde şekillenmiş bulunuyor. Bunu sağlamak için, yoğun bir siyasi, diplomatik çalışma içerisinde oldu. İran'la ortak bir biçimde böyle bir çabayı geliştirdiler. Epeyce zaman da kazandılar. Bir süreci böyle götürdüler. Sürecin sonuna doğru gidilirken, bu sefer de İsrail ile Filistin ve Lübnan güçleri arasındaki savaşı gündeme getirdiler. Bu savaş kesinlikle ABD-İran gerginliğini yumuşatan o bilinen BM projesinin bir devamı olarak ortaya çıktı. Dolayısıyla bölgenin statükocu devletlerinin ABD baskısını üzerlerinden atma çabalarının bir sonucudur.

Diğer yandan ABD'nin İran üzerinde askeri müdahale geliştirmek için önündeki engelleri temizleme siyasetinin bir sonucudur. Bir yandan küresel siyaset yürüten AB, Rusya, Çin gibi güçleri engel olmaktan çıkartmaya çalışırken, projeyi kabul ederek böyle bir yaklaşım gösterirken, diğer yandan Hamas, Hizbullah benzeri islami örgütlerin ezilmesini sağlayarak bunları engel olmaktan çıkartmak istemektedir. Böylece ABD, İran'ı daha çok kuşatan, daraltan, ABD üzerindeki askeri baskısını daha ileriye götüren bir pozisyonu yakalamak istemektedir. Bunu sağlarsa, elbette ABD-İran çelişkisi daha da gerginleşecek, büyük olasılıkla bir askeri çatışma durumuna gidebilecektir.

Kısaca, Lübnan-Filistin alanındaki çatışmalar buradan doğmuştur. Tamamen ABD-İran, ABD-Suriye, Türkiye çelişki ve çatışmasının bir ucu oluyor. Tarafların amaçları ifade ettiğimiz gibidir. Ne kadar sürebilir? Kuşkusuz İran, Türkiye, Suriye bu süreci uzatmak istiyorlar. Bütün güçleriyle de buna çalışıyorlar. Bu çatışmayı ne kadar uzatırlarsa, ABD'yi Doğu Akdeniz kıyısında oyalarlarsa kendi çelişki ve çatışmalarından o kadar çok kurtulacaklarını hesap ediyorlar.

Ateşkes istemeleri, derhal ateşkes çağrıları yapmaları bu durumla çelişmiyor. Ateşkes derken aslında orada görüşmeler başlatmayı, ABD'yi orada tutmayı başarmak için onu yapıyorlar. Esas amaçları budur. Çatışma da, ateşkes arayışları da böyle bir politik amacı gerçekleştirmeye dönük. Tabii ABD de mümkün olduğu kadar kısa sürede Doğu Akdeniz kıyısında önüne çıkan engelleri aşarak esas merkeze yönelmek isteyecekti. ABD'nin siyasal stratejisinin de böyle şekillendiği anlaşılıyor. Bu nedenle İsrail'e daha katı saldırılar yapma desteği veriyor. Mümkün olan en kısa zamanda sonuç alarak, engelleri ortadan kaldırıp İran üzerinde siyasi mücadelesini yoğunlaştırmayı hedefliyor.

Bunda başarı nasıl olabilir? Bu konuda çok net bir şey hemen söylenemez. İsrail'in de zorlandığı gözleniyor. Fakat Hizbullah ve Hamas'ın fazla başarı kazanma şansı yoktur. Tarafların net başarı kazanmalarını beklememek gerekiyor. Ama büyük ihtimalle ABD, Hizbullah, Hamas gibi güçlerin iyice zayıflatılmasını sağlayacak ve kısa sürede buna ulaşarak tekrar Irak'ta, İran'da siyasi, askeri mücadelesini yürütür hale gelecektir. Tümden etkisizleştirmesi zor görünüyor. Ama onlardan gelecek saldırı tehditlerini azaltabilir. Saldırıları alt sınıra çekebilir. Saldırılar alt düzeye ulaşırsa, ABD o alanda bir askeri sonucu aldığını sanacak, bu temelde dikkatini tekrar Irak, İran, Türkiye üçgenine yöneltecektir.

> **"Ortadoğu'da savaşanlar ABD ile İran'dır. Bir biçimde ABD ile Türkiye'dir. ABD ile Arap gericiliğidir. Çatışan güçler bunlarken, neden Filistin-Lübnan alanında bir aylık çatışma durumu ortaya çıktı? İşte bu savaşın yansıması oldu. Özellikle merkez alanındaki güçler, çatışmayı o alana kaydırdılar. İran'ın Türkiye'nin, Suriye'nin kesinlikle sorumluluğu var. Onlar Lübnan'da, Filistin'de savaşı tahrik ettiler, hazırladılar, savaşın ortaya çıkmasının yaratıcısı oldular"**

Filistin ve Lübnan halkıyla özgürlük çizgisinde mücadele kardeşliği sürecektir

Kuşkusuz böyle bir savaşta mazlum Filistin ve Lübnan halkı çok zarar gördü, büyük acı çekti. Bu halkların acılarını paylaşıyoruz. Halkların özgür, demokratik yaşamlarını savunuyoruz. Bu halklarla uzun süre omuz omuza özgürlük ve demokrasi mücadelesi de verdik. Kürt halkı mazlum Filistin ve Lübnan halkı ile kardeş halktır. Her zaman da özgürlük ve demokrasi çizgisinde bu mücadele kardeşliğini sürdürecektir. Ancak mevcut durumda, bu halkların bölgenin gerici ulus devlet güçlerinin, yine küresel sermaye güçlerinin çıkarlarına kurban edildiğini görüyoruz. Kendi çıkarları için mazlum halkları bu biçimde katleden siyasetler vahşidir. Aslında oradaki savaşın haklı hiçbir yanı yoktur. Halkçı bir yanı da yoktur. O alandaki hiçbir halka yararı da kesinlikle yoktur. Bu bakımdan özellikle demokrasiden, barıştan, Filistin ve Lübnan halkının mazlumiyetinden söz eden, gerçekte ise bu savaşı kışkırtarak o halkların katledilmesinin esas yaratıcısı olan güçleri lanetliyoruz. Bunların bölge devletleri olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. O denli gericidirler ki kendi çıkarları için mazlum halkların kurban edilmesini gözlerini kırpmadan gerçekleştirirler ve ardından da döner, mazlum edebiyatı yaparlar. Sahipleniyorlarmış gibi yaparlar. Şimdi öyle bir durum yaşanıyor.

Diğer yandan İsrail-ABD saldırganlığı en vahşi düzeydedir. Hiçbir savaş kuralı dinlenmiyor. İçinde bulunduğumuz dünya gerçekten tehlikeli bir dünya. Bu çatışmadan hangi sonucu çıkartabiliriz? Doğru bir strateji ve taktik izlenilmezse, içinde bulunduğumuz sürecin çatışmalı ortamından yararlanmak, halklar adına yararlı gelişmeler yaratmak şurada kalsın, katliamlarla yüz yüze gelmek mümkündür. Bu bakımdan ister küresel sermaye olsun, isterse ulus devlet yapısı olsun, onların çıkarına hizmet eden güçlerin halkçı ve demokratik hiçbir karakteri kalmamıştır. Onların mücadelesi tamamen kendi çıkarlarını sağlama mücadelesidir. Ve bunda halkların katledilmesini en ileri düzeyde göze almaktadırlar, göz yummaktadırlar. Bu bakımdan da bu çatışmayı iyi anlamak, küresel sermaye güçleri ile ulus devlet statükosu arasındaki çatışmayı doğru anlamak, doğru strateji ve taktik izlenmezse halklar için katliam getiren gerçeğini görmek ve buna göre çatışan güçlerin çıkarına alet olacak politikalara düşmeden, halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesini doğru bir strateji ve taktik temelinde yürütmeyi bilmemiz önem arz etmektedir. Eğer doğru yaklaşılmaz, çözümlenmez, doğru strateji ve taktikler izlenmezse, Kürdistan da benzer katliamlara sahne olmak açısından açıktır. Bölgenin çatışma üçgeninin merkezindedir. Eğer bölgesel çatışma sahası Irak, İran, Türkiye üçgeni ise bu üçgenin merkezinde Kürdistan bulunuyor. Dolayısıyla doğru siyaset ve taktiğin izlenmediği bir durumda, en fazla böyle tehlikeli taktiklerle yüz yüze gelme durumu Kürdistan'da vardır. Bu bakımdan Filistin ve Lübnan halklarının yaşadığı acılardan da gerekli dersleri çıkararak, yine Kürt halkının tarihsel olarak yanlış siyasetlerin sonucu yaşadığı katliamlardan da gerekli dersleri çıkartarak içinde bulunduğumuz bu çatışmalı süreçte halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla yürütecek doğru siyasetleri, doğru strateji ve taktikleri bulup izlememiz gerekmektedir.

> **"Halk, bahar hamlesini gerçekten görkemli yaptı. PKK'ye, özgür yaşam tutkulusu olan halk gerçekliğine, Önderlik ve şehitler gerçeğine yaraşır bir biçimde yaptı. 15 Şubat komplosunu proteste eylemleri, 8 Mart etkinlikleri, Newroz kutlamaları, ardından Muş'ta şehit düşen gerillalara sahip çıkma etkinlikleri ve bu temelde gelişen serhildan, en son mayıs ayı boyunca şehitlerimizi anma etkinlikleri, halkımızın demokratik mücadelesinde, halk serhildanında en güçlü, en kapsamlı, sürekli bir direniş gerçeğini ifade etmiştir"**

Bununla birlikte çatışma merkezine Doğu Akdeniz kıyısındaki savaşın yansıması ne oluyor? Böyle bir ortamda Türkiye ve İran önce zaman kazanarak ardından çatışmayı Lübnan ve Filistin sahasına kaydırıp yine zaman kazanarak aslında bu kısa süreli dönemi Kürt özgürlük hareketini ezme, Kürdistan üzerindeki denetimlerini güçlendirme yönünde kullanmak istiyorlar. Bir de böyle politikaları vardır. Türkiye bir yandan ABD-İran gerginliğini azaltmaya çalışırken, diplomatik, siyasi faaliyetlerini buna yöneltirken, aynı zamanda Özgürlük hareketimize karşı topyekun savaş konsepti temelinde yürüttüğü saldırıyı başarıya götürebilmek için de destek bulmaya çalışmıştır. İsrail ile görüşmelerinden böyle destek bulmaya çalıştı. Rusya ile görüşmede cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer açıkça PKK'nin terör örgütü ilan edilmesi, PKK'ye karşı ortak mücadeleyi Türkiye ile Rusya'nın yürütmesi talebini iletti. Bu basına da yansıdı. Zaten İran'la bu konuda tam bir siyasi ve askeri ittifakları var. Bahardan beri ortak savaş yürüttüler. Hala da yürütüyorlar. Türkiye, İran sınırında her iki ordu ortak operasyonlar yürütüyor. Yine Güney Kürdistan'a yönelik olarak da her iki güç koordineli ve dayanışmalı bir biçimde eş zamanlı olarak Medya Savunma Bölgelerimize yönelik baskı ve saldırılarını yürütüyor. Birbirlerine bu temelde en ileri desteği veriyorlar. Benzer biçimde Suriye'den de gerekli desteği alıyorlar. Fakat Suriye zayıf kalmıştır. Bölgesel gelişmeleri etkilemesi sınırlıdır. Son çatışmalarla Lübnan üzerinde yeniden etkinliğini geliştirmeye çalışıyor, ama bunda ne kadar sonuç alacağı tartışmalıdır. Dolayısıyla Suriye'nin Türkiye ve İran'a verebileceği çok fazla bir desteği yok. Fakat üçlü ittifak, anti Kürt, anti PKK temelinde gelişen Türkiye-Suriye-İran ittifakı en ileri düzeyde devam ediyor. Diğer yandan Türkiye, ABD'den de bu yönlü destek almaya çalıştı. Özellikle Abdullah Gül'ün Amerika ziyareti sırasında stratejik vizyon belgesi adı altında Türkiye ile Amerika dışişleri bakanı ortak bir belge yayınladılar. Bu stratejik vizyon belgesi tamamen PKK'ye karşı ortak mücadeleyi sağlama belgesiydi. Türkiye bu belgeyi, özellikle ABD'den bu yönlü destek alma belgesine dönüştürmek istedi. Yine Abdullah Gül Amerika'ya, Türkiye'nin BOP'a katılabileceği izlenimi verdi. Ayrıca ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakına daha etkin katılacakları, BOP'un çekirdeği olan bu üçlü ittifakı ilerletebileceği mesajını verdi. Bu yönlü açıklama da yaptı. Bu konuda ne kadar tutarlıdır? Gerçekten ABD'ye teslim mi oldu AKP hükümeti düzeyinde? Burası çok net değil. Aslında takkiye yapıyor olma ihtimali çok fazla. Biraz ABD'ye mesajlar vererek, bu kısa dönemde ABD'den de destek alarak Kürdistan özgürlük hareketine karşı topyekun saldırıyı etkili bir biçimde sürdürmeyi amaçlıyorlar. AKP hükümetinin böyle bir plan oluşturduğu, bu siyaseti yürüttüğü kesin.

Hareketimize yönelik yeni bir tasfiye planı gündemdedir

Bu temelde aslında Türkiye devleti topyekun savaş konseptini başarıya götürmeyi hedefleyen yeni bir plan hazırlamaya çalıştı. Abdullah Gül başkanlığındaki Terörle Mücadele Üst Kurulu iki gün bu temelde toplandı. Ardından hükümet, MGK toplandı ve Türkiye devleti, hareketimize karşı imha amaçlı yeni bir saldırı planı hazırladı. Bunu hayata geçirmek için Suriye ve İran'dan destek alıyor, Rusya'dan destek almaya çalışıyor. ABD'yi herhalde biraz aldatarak desteğini almaya çalışıyor. KDP, YNK'yi kendilerine destek vermeye zorluyor. Böylece yeniden uluslararası komplo kapsamında tüm güçlerin bize karşı ortak ittifakını yaratarak, mevcut saldırısını başarıya götürmeyi planlamış bulunuyor. Türkiye devletinin böyle bir planı olduğundan asla kuşku duymamak lazım. Bu plan, hareketimizi tasfiye etme planıdır. Bir gazeteci Tayyip Erdoğan'a 'PKK'yi tasfiye planınız var mı' diye sordu, Erdoğan, 'bu soruyu sormak vatan hainliği ile eşdeğerdir' dedi. Herkes şaşırıp kaldı. PKK'yi tasfiye planının olması niye Türkiye açısından vatan hainliği olsun? PKK ile ilişkiye, işbirliğine yönelmeye, PKK'ye yumuşak davranmaya Türk milliyetçiliği vatan hainliği diyordu da PKK'yi tasfiye etmek niye vatan hainliği olsun? Çok ters bir tepki gösterdi. Tabii öyle anlaşılıyor ki bir tasfiye planları var ve gizli tutuyorlar. Gizli operasyonlarla yürütmek istiyorlar. Basın ise bunu açığa çıkartıyor, deşifre ediyor. Dolayısıyla PKK bunu anlar, tedbir alır kaygısı ile basının bu yönlü araştırmasını Tayyip Erdoğan vatan hainliği sayıyor. Oysaki kendisi gerçekten de bir katliam planı hazırlamıştır. Tamamen "vur" emri çıkardılar. Yönetimimizi, Kürt özgürlük mücadelesini yürüten önde gelen bütün şahsiyetleri vurma kararı aldıkları anlaşılıyor. Bu temelde vurulacaklar, tutuklanacaklar listesi hazırlamış bulunmaktalar. Bunu gerçekleştirmek üzere de MİT'i, kontrgerillayı, bütün istihbarat örgütlerini, özel kuvvetleri devreye koymuş bulunuyorlar. Tayyip Erdoğan'ın Hakkarili danışmanı Cüneyt Zapsu, böyle bir operasyon başlattıklarını yirmi beş gün önce açıkça ilan etti. 'Bu, özel kuvvet operasyonudur' dedi. 'Öyle elli, yüz bin kişilik ordu hedefi değildir. Hedefler belirlenmiş, listeler hazırlanmıştır. Ona göre görevlendirmeler yapılmıştır ve görevleri gerçekleştirecek kuvvetler harekete geçmişlerdir' dedi. Yani kontrgerilla, MİT harekete geçirilmiştir. Yönetimimiz hedeflenecek, tutuklanacak, imha edilecek, mücadeleyi yürütecek güçlere darbeler vurulacak, böylece panik, dağılma yaratılarak tasfiye gerçekleştirilecektir.

> **"Bir gazeteci Tayyip Erdoğan'a 'PKK'yi tasfiye planınız var mı' diye sordu, Erdoğan, 'bu soruyu sormak vatan hainliği ile eşdeğerdir' dedi. Herkes şaşırıp kaldı. PKK'yi tasfiye planının olması niye Türkiye açısından vatan hainliği olsun? PKK ile ilişkiye, işbirliğine yönelmeye, PKK'ye yumuşak davranmaya Türk milliyetçiliği vatan hainliği diyordu da PKK'yi tasfiye etmek niye vatan hainliği olsun? Çok ters bir tepki gösterdi. Tabii öyle anlaşılıyor ki bir tasfiye planları var ve gizli tutuyorlar. Gizli operasyonlarla yürütmek istiyorlar"**

Öyle anlaşılıyor ki başka planları da var. Böyle bir imha ve dağıtma operasyonunu başarıyla yürütebilmek için, hareketimizin gevşetilmesi, disiplinin zayıflatılması, mücadeleden geri çektirilmesi de önemli görülüyor. Bunun için de herhalde Türkiye'deki aydınlar da devreye kondu. Biz onların iyi niyetinden kuşku duymuyoruz, çabalarına destek de veriyoruz, ama böyle bir süreçte, hükümetten hiçbir olumlu yaklaşım yokken, Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün birer katliam generali, tarihteki katliamcı diktatörler gibi ezeceğiz, yıkacağız, cezalarını göreceklerden başka hiçbir şey söylemediği bir ortamda, aydınların ateşkes çağrısı yapmalarının çok anlamlı, zemininin olmadığı açık. Benzer çağrı Güney Kürdistan Federe yönetiminden de geldi. Dikkat edilirse KDP ve YNK de yeniden devreye konuldu. Onlarla da görüşme yaptırtıldı. Öyle anlaşılıyor ki hem Güney'deki Kürtlere, Güney'deki federe yönetime hem de Türkiye'deki aydınlara ateşkes çağrısı yaptırarak PKK üzerinde baskı oluşturmak, hatta biraz tavizler veriyormuş gibi görünerek bir ateşkes zeminine çekmek, böylece mücadeleci konumunu, örgütsel duruşunu zayıflatmak, disiplinini azaltmak, bu temelde de hazırladıkları imha ve tasfiye planını hayata geçirmek için elverişli zemin yaratmak istiyorlar. Türkiye yönetiminin böyle bir planının olduğu, bu temelde Güney operasyonu, sınır ötesi operasyon denen operasyonu, özel savaş operasyonu, kontrgerilla ve MİT operasyonu olarak gizli güçlerle yürütmeyi öngördüğü anlaşılıyor.

Bu noktada ABD'den, Avrupa'dan da baskıyla destek almaya çalışıyorlar. Biraz yanıltarak da BOP'a katılabiliriz mesajı vererek, böyle bir imaj yaratarak, ABD'yi mevcut durumda yürüttükleri saldırıya destek verir bir duruma çekmek istediler. ABD de anlaştıklarını söylüyor. Biraz destek verdikleri de anlaşılıyor. Nitekim bazı kontrgerilla operasyonları Güney'de de Kuzey'de yaşanmaya başlanmıştır.

Diğer yandan Avrupa'da bize yönelik yeniden bir tutuklama furyası –1987 ve 1988 yıllarında olduğu gibi– başlatılmıştır. Bunlar, bu ara süreçte Türkiye'nin Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmek için oluşturduğu planın uygulamalarının başlangıcı oluyor. Buna İran da elbirliği ile destek veriyor. Suriye'den de gerekli desteği alıyorlar.

YNK ve KDP'nin ise en azından ateşkes talepleri oldu. Biraz katılım gösterdikleri anlaşılıyor. Basına da yansıdığı gibi, Kerkük pazarlığı masaya yatırılmıştır. Bu yönlü yoğun bir pazarlık içinde olunduğu, en güçlü olasılıktır. Diğer yandan da zaten KDP ve YNK biraz tehlikelidirler. Çatışmanın, ABD müdahalesinin Türkiye ve İran'a doğru kayması, Kuzey ve Doğu Kürdistan'ı öne çıkarıyor, dolayısıyla buradaki güçleri daha etkili hale getiriyor. KDP ve YNK buralarda örgütlenemedi. Bu parçalarda PKK etkinliği var. Dolayısıyla PKK politikada ön plana çıkıyor, kendileri geri plana düşüyor. Bundan duydukları kaygı var. Şimdiye kadar bütün Kürdistan adına politik imkanları kendileri kullandılar. Bu durum ellerinden gider, başka güçler öne çıkar, Doğu ve Kuzey Kürdistan öne çıkar ve kendileri geri plana düşer diye korkuyorlar ve bu gelişmeyi engellemeye çalışıyorlar.

Bu konuda özellikle YNK'nin çok olumsuz çalışmaları var. Celal Talabani'nin, 'Türkiye'ye her türlü sözü verdik' biçiminde bir yığın açıklaması oldu. Yine İran'la anlaşma dahilinde, Doğu Kürdistan'da PJAK çalışmaları engellenmek isteniyor. YNK'nin bu tutumu, kendisinin içine düştüğü daralma ve dağılmadan geliyor. Güney Kürdistan'da KDP etkinliği arttı, Doğu Kürdistan'da PJAK etkinliği gelişiyor. Dolayısıyla YNK bir Süleymaniye beyliği biçiminde daralıyor, sıkışıyor. Bunun verdiği kaygıyla hareketimizin siyasi pratik gelişimini engellemek için bir yığın olumsuz anlaşmalara, ittifaklara giriyor. Olumsuz tutumlar takınıyor. Güçleri yeterse her türlü gerici ittifaka girebilirler.

Bu noktada KDP biraz daha ihtiyatlı. En azından Kerkük pazarlığını daha etkili sürdürebiliyor. Özellikle hareketimizin İran'ı ve Türkiye'yi zorlayarak Kürdistan genelinde siyasi açılım sağlatmasından KDP, biraz yararlanmaya çalışıyor. Kendini bir ulusal liderlik gibi geliştirerek bu ortamdan yararlanmayı öngörüyor. Bunun için YNK'ye göre biraz daha geniş bir politikayı izliyor. Çok dar ve çok çıkarcı bir konumda değil.

Olağanüstü mücadele süreçlerine hazırlıklı olmalıyız

Bu gelişmeler karşısında bizim konumumuz nedir? Gerçekten olağanüstü bir mücadele yılı olarak tanımladığımız 2006 yılında neler yaptık, mücadeleyi ne kadar geliştirdik? Yıla anlamını ne kadar verdik? Bize karşı geliştirilen bu imha planları karşısındaki politikalarımız neler? Mevzilenmemiz ne durumda, ne kadar sağlam duruyoruz? Yine son bin, iki bin yıllık tarih içerisinde, Kürt halkının özgür ve demokratik olabilmesi için elde edilen en güçlü fırsat ve imkan dönemi olan bu dönemi doğru ve yeterli bir biçimde ne kadar değerlendiriyoruz? Bir de işin bu tarafına bakmamız gerekiyor. Kendi durumumuzu değerlendirerek, yürüttüğümüz mücadelenin derslerini çıkartıp bu temelde yeni sürece yönelmemiz, başarı elde etmemiz açısından daha güçlendirici bir tutumdur. Yine mücadelemizin yarattığı siyasi gelişmeleri, bölgenin siyasi güçleri ve bölgede yaşanan çatışma üzerindeki etkilerini görmek daha da anlamlıdır.

Bu anlamda baktığımızda, kış sürecindeki yoğun tartışmalarımız, 2006 yılına yönelik değerlendirmelerimiz, olağanüstü bir yıl olarak tanımlamamız, bunun gereklerine göre çalışmaları yürütmemiz, yani kapsamlı bir ideolojik, askeri, örgütsel hazırlık çalışması yürütmemiz doğru olmuştur. 2005 yılının derslerini çıkartmamıza, dolayısıyla kendimizi 2006 olağanüstü mücadele yılına daha güçlü hazırlamamıza yol açmıştır. Bu, hem kendimizi yenileyerek kadro ve savaşçı gücünü, ideolojik, örgütsel yaklaşımını geliştirmek, partileşmeyi ilerletmek açısından hem de pratik örgütsel hazırlıklarımızı bu temelde yeterince yapabilmek açısından böyle olmuştur.

Hazırlık çalışmalarını yürütme temelinde doğru bir değerlendirme ve isabetli bir çalışma süreci içerisinde olduk. Bu dönemde pratik mücadeleyi buna uygun geliştiremedik. Bu, siyasetimizi ciddi biçimde zorladı. Kış sürecinde, kış için hazırlıksız oluşumuzun acısını yaşadık. Bu, hem Önderliğimiz üzerindeki baskıların artmasına, ona cevap verememememize yol açtı hem de siyasi sürecin gerektirdiği pratikleri yapamamamıza götürdü. Bunun sonucudur ki ***Viyan*** ve başka arkadaşlar cayır cayır kendilerini yaktılar, sürece cevap olmak istediler. Gerillanın, halkın, hareketin umudunu, moralini yüksek tutmak istediler. Bunu takiben 15 Şubat komplosunun 7. yıldönümünü protesto eylemleri ile başlayan halk serhildanı, mayıs sonuna kadar üç buçuk ay gibi bir süre kesintisiz, çok yönlü ve giderek gelişen bir dozajda olmuştu. Halk, bahar hamlesini gerçekten görkemli yaptı. PKK'ye, özgür yaşam tutkulusu olan halk gerçekliğine; Önderlik ve şehitler gerçeğine yaraşır bir biçimde yaptı. 15 Şubat komplosunu proteste eylemleri, 8 Mart etkinlikleri, Newroz kutlamaları, ardından Muş'ta şehit düşen gerillalara sahip çıkma etkinlikleri ve bu temelde gelişen serhildan, en son mayıs ayı boyunca şehitlerimizi anma etkinlikleri, halkımızın demokratik mücadelesinde, halk serhildanında en güçlü, en kapsamlı, sürekli bir direniş gerçeğini ifade etmiştir.

Bu durumu görmemiz, taktir etmemiz gerekir. Böyle kahraman bir halka sahip olmak, böyle bir halkın desteğini almak, böyle bir halkın özgürlüğü için savaşıyor olmak, oldukça onurlu, şerefli bir iş. Zaferi, başarıyı yakalamak için oldukça elverişli imkanlar sunuyor. Bunu iyi görmemiz lazım. Bu, herkesin eline geçecek bir destek değildir. Neredeyse hareketimizin, gerillanın eksikliklerini de tamamlarcasına bir fedai mücadelesinin içinde olan bir halk gerçeği var. Gözünü kırpmadan bedel ödüyor. Üç-beş yaşındaki çocuklarını feda ediyor. Kadınlar, gençler gerçekten de demokratik direnişin en güçlü, yaratıcı emeklerini veriyor. Gerilla olarak bunu iyi görmemiz, anlamamız, taktir etmemiz gerekiyor. Bu çok önemli.

Kahraman bir halkın özgürlüğü için savaşmak onurlu bir iştir

Bunu neden ifade ediyoruz? Çünkü bunu az gören arkadaşlarımız var. Zayıf bulunuyor, eleştirilmeye kalkılıyor. Serhildanın örgütsel, taktiksel, süreklilik bakımından eleştirilecek çok yönü var. Onu geliştirmek için eleştiri yapabiliriz, ama böyle bakmayıp da zayıf oldu, niye büyük değil, halk niye bunu yapmıyor biçimindeki ucuz eleştirilerden uzak durmamız gerekiyor. Bu tür ucuz yaklaşımlar, eleştiriler tehlikelidir. Bırakalım eleştiriyi, gerçekten şükranla, minnetle karşılamamız, selamlamamız gerekiyor. Böyle bir halk için mücadele etmek, en onurlu iştir. Böyle bir halka sahip olanlara ne mutlu! Böyle dememiz lazım. Yoksa daha fazlasını yapsınlar, her işi bitirsinler, ondan sonra biz de onun içinde, yanında, arkasında olalım diyemez gerilla. Gerilla sürükleyicidir, öncüdür. Gerilla, halkın mücadelesinin ön açıcısı, halkı mücadeleye çekicidir. Mücadeleyi başarıya götürmekle sorumlu olan gerillanın kendisidir. Dolayısıyla halk bizi eleştirebilir, eleştirmeli, eleştiriye açık olmalıyız. Ama mevcut durumda bu kadar cesur, fedakar, kahramanca bir deriniş sergilediği için halkımızı her zaman kutlamalı, selamlamalıyız. Onlara layık doğru bir gerilla öncülüğü yaratmak için de ne gerekiyorsa yapmalıyız.

Daha önce de değerlendirdik; halkın bahar hamlesi, en güçlü hamle oldu. En görkemli mücadele düzeyini ifade etti. Yeni bir çıkışı gerçekleştirdi. ***'Önder Apo'nun özgürlüğü ve Kürt sorununun demokratik çözümü'*** şiarı ile yeni bir mücadele sürecinin başladığını ilan etti. Bunun için uluslararası komployla birlikte yaşamak istemediğini, artık komployu yıkacak, parçalayacak bir mücadele içinde olduğunu herkese duyurdu. Bu çerçevede birliğini, örgütlülüğünü; Önderlikle, PKK gerçeği ile nasıl kopmaz bir bütünlük, bir bağ içinde olduğunu ortaya koydu. Mesajları, eylemi, talepleri, sloganı ile Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin sahibinin kendisi olduğunu dost düşman herkese ilan etti. Bazılarının, mücadeleyi yürüten bir avuç silahlı insandır biçimindeki yaklaşımlarını çürüttü. Mücadeleye sahip çıktı. Bu mücadele benim mücadelemdir dedi ve bunun gereğini sözüyle de eylemiyle de yerine getirdi. Dolayısıyla Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini en çok deşifre eden, darbe vuran bir siyasi etkinliği ortaya çıkardı. Hem Kuzey, hem Doğu cephesinde böyle bir gelişme oldu. Yine bütünlüklü bir serhildan hareketini ortaya çıkardı. Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında eş zamanlı direnişler bütünlüklü bir biçimde gelişme gösterdi. Böylece, 2006 olağanüstü mücadele yılına özgürlük hareketimizin güçlü bir siyasal çıkışla, güçlü bir hamle ile başlaması gerçekleşti. Halkta güven, umut oluştu. Harekemizin coşku, güven kazanmasını sağladı. Bölge halklarını derinden etkiledi. Gericiliğe de sert bir darbe vurdu. Öyle ki Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan, Türkiye devletinin saldırgan yüzünü ortaya koyan 'kadın, çocuk demeden herkesi hedefleriz' biçimindeki açıklamaları yapmak zorunda kaldı. Türkiye, İran görüşmeleri bu temelde oldu. İran rejimi, halkı katleden saldırılar yaptı. Bunun sonucunda en yakın dostları bile, hem İran hem de Türkiye rejimini Kürtlere yönelik uygulamalarından dolayı uyardılar. Daha dikkatli hareket etmelerini, halka yönelik baskı ve katliam uygulamalarından vazgeçmelerini istediler. Türkiye ve İran rejimleri üzerinde Kürt sorununa bağlı olarak böyle bir baskı gelişti.

Ardından, mayıs sonu itibariyle gerillanın devreye girmesi, direniş mücadelesini devralarak yürütmesi durumu yaşandı. Tabii gerillanın bahardaki duruşu, nisandaki duruşu zayıftı. Bunlar nedenleri ile birlikte değerlendirilmiş, çözümlenmiş eleştirilmiş ve gerekli düzeltme yöntemleri bulunmuştu. Geçerliliğini hala korumaktadır. Bunlar yaklaşım zayıflığından oldu. Yine taktik yaratmada yeterince hızlı ve yoğun hareket edememekten kaynaklandı. Nitekim bunlar yapılıp, düşman taktikleri çözülüp ona karşı tedbirler geliştirildikten sonra, düşman saldırıları boşa çıkartılmış, kayıplar önlenmiştir. Demek ki gerilla sonsuz bir çözüm gücüne, çare olma konumuna sahiptir. Her türlü düşman saldırısını yenecek bir taktik güce sahip bulunuyor. Bunu bahardaki pratiğimiz bir kez daha doğruladı. Nitekim düşman saldırıları boşa çıkartıldı, etkisiz kılındı.

Demek ki çaresi, imkanı var. Gerillanın boşa çıkartamayacağı hiçbir düşman saldırısı yok. Her koşulda savaşma gücüne sahip. Yeterki kendini derin bir gerillacılığa yöneltsin. Çareyi gerillacılığı derinleştirmekte, hızlılık, gizlilik, araziyi genişliğine ve derinliğine kullanımı bakımından gerillacılığı derinliğine uygulamakta bulduk. Bu önemli bir çözüm getirdi. Gerillacılıkta derinleşmenin her türlü düşman saldırısını boşa çıkartarak, gerillayı zafer kazanan bir güç haline getireceğini bize gösterdi. Mayıs sonu itibariyle halkın serhildanını devralarak, 2006 mücadele hamlemizi ilerleten bir gerilla etkinliği ortaya çıktı. Bu da önemli bir çıkıştı. Halkın bahar hamlesini, yaz sürecinde gerillanın meşru savunma hamlesini devralması, onu devam ettirerek mücadelemizi daha da ileriye götürmesi anlamına geldi.

"Gerilla sürükleyicidir, öncüdür. Gerilla, halkın mücadelesinin ön açıcısı, halkı mücadeleye çekicidir. Mücadeleyi başarıya götürmekle sorumlu olan gerillanın kendisidir. Dolayısıyla halk bizi eleştirebilir, eleştirmeli, eleştiriye açık olmalıyız. Ama mevcut durumda bu kadar cesur, fedakar, kahramanca bir deriniş sergilediği için halkımızı her zaman kutlamalı, selamlamalıyız. Onlara layık doğru bir gerilla öncülüğü yaratmak için de ne gerekiyorsa yapmalıyız"

"Kürdistan'ın mevcut stratejik konumu tarih boyunca ulaşılan en ileri konumdur. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi bölgede barışın, demokratikleşmenin, birliğin yaratılmasının anahtarı haline gelmiş. Küresel sermaye adına ABD'nin bölgeye yönelik yürüttüğü müdahale ile bölgedeki ulus devlet statükosu arasında süren çatışma ortamında, Kürdistan ve Kürt halkı böyle bir stratejik konum kazanmıştır. Bunun ortaya çıkardığı büyük fırsatlar ve imkanlar var"

Yaşam tarzımızı kesinlikle güçlendirmeliyiz

Bu süreçte, özellikle haziran sonuna doğru yine zayıflıklarımız oldu. Düşman askeri harekatta ısrarlı olurken, bizim düşman operasyonuna karşı tedbirlerimizde süreklilik ve ısrarlı olamama gibi bir durumu yaşamamız gündeme geldi. Bunun sonucunda yine kayıplarımız yaşandı. Belki önceki süreçteki gibi toplu değil, ama tek tek de olsa yaşandı. Toplandığında, önemli bir kayıp verme durumumuz söz konusu oldu. Bu önemlidir. Çözümlenmesi, durdurulması gerekiyor. Bütün tartışmalardan şu sonuç çıkıyor ki gerilla tarzında derinleşememe, yoğunlaşamama, ısrarlı olamama bu tür sonuçları ortaya çıkartıyor. Bu nedenle ısrarlı olmamız, yoğun olmamız gerekiyor. Gerillacılıkta yaratıcı olmaya kesinlikle ihtiyaç var. Çalışma, yaşam ve üslenme tarzımızı geliştirmeliyiz.

Yaşam tarzımızı kesinlikle güçlendirmeliyiz. Birçok yerde, yaşam tarzından kaybedildiği yönünde değerlendirmeler var. Bu kabul edilecek bir durum değildir. Şunu açıkça ifade edebiliriz: Halk gerçekten bizi zorluyor. 'Toplu kayıpları kaldıramıyoruz. Her türlü savaşı yürütmeye varız. Savaşın bedelini ödemeye de hazırız' diyor. Her yerden önemli mesajlar alıyoruz. Yalnız yersiz, toplu kayıplar olmasın diyorlar. Her şey yerli yerinde olsun, doğru olsun, savaşın bedeli olsun onu karşılamaya hazırız. Ama bedeli olmayanı engelleyelim, fırsat vermeyelim. Halkın, anaların bizden talebi kesinlikle bu. Bunu herkesin bu biçimde bilmesinde ve bunun gerektirdiği duyarlılıkta yaklaşmasında yarar var.

Bu temelde yine temmuz ortasındaki gerilla hamlesi, yaz sürecini etkili geliştiren bir hamle oldu. Haziran başındakini daha da aşan, halkın bahardaki hamlesini gerilla cephesinden tamamlayan bir hamlesel çıkış, 14 Temmuz itibariyle gelişti. Bütün alanlar başarılı eylemler yaptılar. Belki çok büyük eylemlerimiz olmadı, ama sonuç alan nitelikli gerilla eylemleri oldu ve hepsi toplandığında, başarılı bir hamleyi ifade eden, siyasal bakımdan da yeni bir siyasi durumu ortaya çıkartan bir gerçeği ifade etti. Bu anlamda yaz ortası itibariyle mücadelemiz hamlesel gelişimini sürdürüyor. Yine Kürt sorununun çözümünü başta Suriye ve İran olmak üzere ilgili tüm güçlere ve bölgede yaşanan savaş ortamına en ileri düzeyde dayatmış bulunuyor.

Siyasal gelişme düzeyi bu çerçevededir. Nitekim bu gelişmeler, İran ve Türkiye hükümetlerini yeni bir saldırı planı hazırlamak zorunda bıraktı. Ordularını baharda sınıra sevk etmeye başladılar. Şimdi daha fazla sevk etmeye çalışıyorlar Kürdistan'a. Ağır silahlarını sevk ediyorlar. Bununla mücadelemizin gelişimini engellemeyi umut ve hesap ediyorlar. Türkiye'nin bütün tartışmaları, Kürt sorununa ve PKK'ye kilitlenmiş durumda. İran da benzer. Çok yönlü arayışlar tartışılıyor. Çeşitli ilişkilerin, görüşmelerin olduğu da söyleniyor. Birçok senaryo basında yazılıyor. Devlet içinde tartışmaların olduğu, Kürt sorununu çözmek için planların hazırlandığı yönünde değerlendirmeler de var.

Yine bu konuda uluslararası güçlerin duyarlılığı var. ABD ve AB politikalarında ciddi değişiklikler gözleniyor. Tam netleşmese, pratiğe dönüşmese de yeni Kürt politikası oluşturma yaklaşımları var. Avrupa ile Türkiye ilişkileri iyi değil. Türkiye'nin AB'ye girişinde sorunlar çıktı. Bu sorunların başında Türkiye'nin Kürt sorununa yaklaşımı geliyor. AB bu konuda biraz daha fazla dayatıcı konuma geldi. Geçmişte, ABD ve AB'nin PKK'siz ve Apo'suz Kürt ve Kürt siyaseti yaratma çabaları vardı. Son dönemlerde bu siyasetin değişmekte olduğu gözleniyor, çünkü bunu başaramadılar. Baktılar ki böyle bir politikada kalırlarsa bölge statükosu karşısında yenik düşecekler. Dolayısıyla kendi siyasetlerini değiştirmek zorunda kalıyorlar. Özgürlük hareketimizin dostlarıyla, değişik çevreleriyle ilişkileniyorlar. AB sözcüleri her fırsatta PKK'yi suçlarken, şimdi Türkiye'nin Kürtlere özerklik vermesi gerektiğini dillendiren sözcüleri var. AB temsilcileri Diyarbakır'a kadar gelip belediyelerle, DTP'lilerle görüşmeler yaptılar. Yine ABD'de benzer yaklaşımlar var. Eskisi gibi çok katı bir biçimde Önderlik ve PKK düşmanlığı yapmıyorlar. Kürt halkı üzerinde bu yönlü baskıyı, eskisi kadar oluşturmuyorlar. Çünkü oluşturmaları sonuç vermemiştir. Bir de bu, artık kendi politik çıkarlarına uygun değil. ABD'nin Ankara'daki elçisi Diyarbakır ve Mardin'e geldi; halkla, DTP ile belediyelerle görüştü. Türkiye yönetimini biraz da tehdit etti burada. Diyarbakır'dan Türkiye-Amerika ilişkilerine nasıl bakıldığını görmek için geldiğini söyledi. Yine Kürtlerin ABD politikalarına nasıl baktığını görmeye geldiğini ifade etti. Yani Kürtlere de değer verdiklerini, muhatap aldıklarını ifade ederek, Türkiye'yi adeta biraz uyardı. Son dönemlerde Abdullah Gül'ün verdiği mesajlar karşısında Türkiye'ye biraz destek veriyorlar. Tutuklamalarda ABD'nin parmağı var. PKK'ye karşı ortak mücadele yürütecek açıklamalar yapıyorlar. Bu, Türkiye acaba BOP'a alınamaz mı arayışından geliyor. Türkiye'nin bu konuda ne kadar tutarlı olduğu belli değil. Büyük ölçüde takkiye yaptığı da düşünülebilir. Bu açığa çıktığında, Türk-Amerikan ilişkileri daha fazla bozulabilir.

Özgürlük ve demokrasi mücadelesi Önderlik çizgisinde daha da ilerletilmelidir

Diğer yandan böyle bile olsa, Türkiye'nin öngördüğü şiddete dayalı bir çözümü ABD'nin öngörmesi imkansız. Çünkü ABD o zaman kendi kendisini yenilgiye götürür. Onun yerine, ABD başka çözüm yolları aramak durumundadır. Bu nedenle de Türkiye ile ilişkilerinde daha farklı çözümleri de Türkiye'nin gündemine getirmesi arayışları olabilir.

Ayrıca çeşitli kurum ve kuruluşların, devlet dışı organların da Kürt sorununu anlama, Kürt sorununa çözüm nasıl gerçekleşebilir yönünde araştırmalar yapma çabalarının olduğunu görüyoruz. Çok ileri gelişmeler, somut adımlar olmasa da bu konularda birçok kurum ve kuruluşun Kürt sorununa ilgisi, arayışı var. Şunu araştırıyorlar: Acaba bu Kürt sorunu nedir, nasıl çözülebilir, bu çözümde biz rol oynayabilir miyiz? Bazıları böyle bir rol oynamanın kendileri açısından etkinlik olacağını değerlendiriyorlar. Dolayısıyla bu tür arayışları var ve bunların hepsi, yürütülen mücadelemizin siyasi sonuçları olarak ortaya çıkıyor. Geldiğimiz noktada şunu net ifade edebiliriz: Gerçekten de Kürdistan'ın mevcut stratejik konumu tarih boyunca ulaşılan en ileri stratejik konumdur. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi bölgede barışın, demokratikleşmenin, birliğin yaratılmasının anahtarı haline gelmiş. Küresel sermaye adına ABD'nin bölgeye yönelik yürüttüğü müdahale ile bölgedeki ulus devlet statükosu arasında süren çatışma ortamında, Kürdistan ve Kürt halkı böyle bir stratejik konum kazanmıştır. Bunun ortaya çıkardığı büyük fırsatlar ve imkanlar var.

Sübjektif planda da 1 Haziran Atılımı temelinde geliştirdiğimiz mücadele ve 2006 bahar ve yazında yürüttüğümüz serhildan ve meşru savunma hamleleri, bu objektif stratejik konumu karşılamaya aday bir subjektif örgütlülük ve mücadele düzeyi yaratmıştır. Eksikliklerimiz bu konuda var. Hem serhildanı geliştirmede, hem meşru savunmayı ilerletmede hem de bunları güçlendirecek halk örgütlülüğünü yaratmada ciddi yetersizliklerimiz var. Bunlar birer gerçek. Önderlik, *"benim öngördüklerim altı ay başarıyla uygulansa her türlü sorun çözülür, her türlü başarı kazanılır"* dedi. Gerçekten de bu düzeyde Önderlik çizgisini uygulamada ciddi yetersizliklerimiz var. Kendimizi abartmaya, yanlış değerlendirmeler yapmaya gerek yok. Ama bütün bu yetersizliklere rağmen mevcut objektif konumla uyumlu subjektif konumumuzun olduğu, yetersizliklerimizi aşarak Kürdistan'ın kazandığı stratejik rolü başarıyla oynatacak bir özgürlük hareketini geliştirmeye çalıştığımız bir gerçektir. Bu anlamda doğrultumuz doğrudur. Çabalarımız yerindedir, özgürlükçüdür, demokratiktir. Önderlik çizgisine uygundur. Fakat yetersizdir, eksiklikleri var, uygulamada kısmen hataları oluyor. Bunların düzeltilmesi ve giderilmesi gerekiyor. Bu noktada bizim eksikliklerimizden yararlanarak birçok güç Kürdistan üzerinde etkinliğini geliştirmeye çalışıyor. İşbirlikçi milliyetçi güçler, yine inkarcı, imhacı güçler bunu yapmaya; saldırı planları hazırlayarak üzerimize gelmeye çalışıyorlar.

Değerli yoldaşlar

23. Ağustos yılında hataları düzeltip, eksiklikleri gidererek Önderlik çizgisinin ortaya koyduğu doğrultuda yürüttüğümüz özgürlük ve demokrasi mücadelesini, daha da ilerletmemiz gerekiyor. Bu konuda demokratik direnişi geliştirme ve demokratik konfederalizmi inşa etmede son derece kararlı ve ısrarlı olmalıyız. Halk serhildanını, meşru savun-

mayı geliştirmek, sadece Kürt halkının özgürlük ve demokrasi sorununu çözmek için değil, bölge halklarını barışa, özgürlüğe, birliğe kavuşturabilmek için de gerekli. Kürt halkının serhildanı, Kürt gerillasının direnişi sadece Kürt halkını özgürlüğe ve demokrasiye kavuşturmuyor; bölge halkını barışa, demokrasiye, birliğe kavuşturuyor. Ortadoğu'yu demokratik devrimini yapan bir alan haline getiriyor. Dolayısıyla özgürlük mücadelemizin bölgesel kapsamı bu kadar genişlemiş ve somutlaşmış durumda. Bu nedenle bizim 23. Ağustos yılında mücadele görevlerimizi daha doğru anlamımız, daha yeterli tarz ve üslupla ve daha etkin bir biçimde hayata geçirmemiz önem arz ediyor. Bu konuda oyunlara düşmeyeceğiz.

Her türlü saldırıya karşı gerilla mevzilenmemizi ve tarzımızı geliştirmeliyiz

Yine saldırılar karşısında tedbirlerimizi eksiksiz geliştireceğiz. Biz çift yanlı ateşkese, siyasi diyalog ve demokratik çözüme açığız. Önder Apo bir kez daha başta Türkiye yönetimi olmak üzere Kürt sorunuyla ilgili olan herkese bu çağrıyı yaptı. Biz gerilla ve hareket olarak da Önderliğimizle bir bütünüz bu konuda. Elbette sonuna kadar bu çağrıları esas alıyor, destekliyoruz. Bu nedenle çift yanlı ateşkes, siyasi diyalogla Kürt sorununun demokratik çözümünün önünün açılması temelinde yürüttüğümüz direnişi geliştireceğiz. Demokratik çözümün önü açılırsa, çift taraflı ateşkes kabul edilirse biz hazırız. Biz çatışma yanlısı değiliz. İsteyerek çatışmayı başlatmadık, mecbur kalarak başlattık. Saldırılar karşısında kendimizi savunuyoruz. PKK hareketi olarak, Kürt tarafı olarak kesinlikle hazırız. Fakat oyunlara da gelmeyeceğiz bu konuda. Birçok kez bize oyun oynandı, bir kez daha bu oyunlara düşmeyeceğiz. Ateşkes eğer karşılıklı olacak ve barışçıl, demokratik çözümün önü açılacaksa hemen hazırız. Ama bir oyun olacaksa ve bizden tek yanlı istenecekse elbetteki bu artık gerçekleşmeyecek. Bu tür oyunlara karşı uyanığız.

Bu nedenle daha dikkatli ve temkinli davranıyoruz. Ateşkes çağrılarına, girişimlerine değer biçmekle birlikte, çift yanlı olursa, siyasi diyalogun önü açılırsa, gerçekleşebileceğini herkese ilan ediyoruz. Diğer yandan, bu tür hilelere dayalı saldırı planları karşısında da savunma tedbirlerimizi geliştiriyoruz, geliştirmeliyiz. Başta gerilla olmak üzere tüm hareketimiz, halkımız kendisini topyekun imhayı öngören saldırılar karşısında savunacak bir hazırlık içine çekmeli.

Bunun için gerilla mevzilenmemizi ve gerilla tarzımızı geliştirmeliyiz. Bir yandan direnişi geliştirirken, bir yandan da savunma tedbirlerimiz güçlü olmalıdır. Gerilla komutanlıklarımız, gerilla birliklerimiz, örgüt yönetimlerimiz saldırılar karşısında her düzeyde güvenlik tedbirlerini geliştirmelidirler. Tüm gücümüzün mevzilenmesi buna göre olmalı. Yine halk temsilcileri de geliştirilmeli. Yurtdışında, Kürdistan parçalarında, her yerdeki halk temsilcileri, halk önderleri MİT ve kontrgerillanın saldırıları karşısında, faili meçhul cinayetleri yeniden gündeme getirme olasılığı karşısında kendi güvenlik tedbirlerini kesinlikle almalılar. Bu konuda hazırlanmış saldırı planı, konsepti var. Bunu boşa çıkartmalıyız. Bir yandan tedbirlerimizi geliştirirken, diğer yandan direnişi geliştirmeliyiz. Eylemi ve örgütlenme çalışmalarımızı geliştirmeliyiz. Özellikle Kuzey Kürdistan'da bizi imha etmek isteyen bu planlı saldırılar karşısında, halk serhildanını ve gerillanın meşru savunma direnişini geliştirerek sürdürmemiz hayati önem arz ediyor. Bunu, içinde bulunduğumuz koşullar devam ettikçe, yeni bir siyasi durum ortaya çıkmadıkça geliştirerek sürdüreceğiz.

Yine İran karşısında meşru savunma direnişimizi, misilleme temelinde devam ettireceğiz. Gerillayı büyütme, mevzilendirme; halkı örgütleme, demokratik eylemliliğe çekme çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Güney Batı Kürdistan'da halkın demokratik örgütlülüğünü geliştiren, yine Suriye'nin demokratik yeniden kuruluşuna katılmak üzere çeşitli siyasi güçlerle ilişki ve ittifaklar geliştiren bir çalışma içerisinde olacağız. Orada da her türlü saldırı tehlikesine karşı halkın savunma hazırlıklarını her biçimde yapacağız.

Güney Kürdistan'da ise KDP ve YNK'nin bu tutumlarından bağımsız olarak, Kürt ulusal stratejisini hazırlamak üzere bir Ulusal Konferans'ın toplanma çağrısını geçen yıldan bu yana yaptık. KONGRA GEL III. Genel Kurul Toplantısı bunu kararlaştırdı. KONGRA GEL'in IV. toplantısı bu kararı yeniden onayladı ve pratikleştirilmesi kararını aldı. Bu temelde çalışmalar yapıyoruz. Sadece Kürtler arası bir çatışmanın olmamasını sağlamak için değil, ondan da öteye, Kürdistan parçaları arasında bir dayanışma yaratmak, yine Kürt örgütlerinin birbirine düşmanlık değil de destek veren bir konuma gelmelerini sağlamak amaçlı, bu konferans çalışmalarını yürütüyoruz. Bizim stratejimiz bu temeldedir. Kürdistan parçaları arasında çelişki ve düşmanlık olmamalı. Birbirini destekleme olmalı. Bu düzeye gelmeli. Çünkü oluşan tarihsel fırsat, ortaya çıkan imkanlar bunu gerektiriyor. Ancak böyle olursa ortaya çıkan fırsatları doğru değerlendirebiliriz. Yoksa değerlendiremeyiz ve tarihsel süreci kaybetme konumunu yaşarız. Diğer yandan Kürt örgütlerinin arasındaki iç çatışmalar son bulduğu gibi, artık birbirine destek veren, dayanışma gösteren bir konuma gelmeli. Birbirini zayıflatan, birbirinin zayıflaması temelinde güçlenen değil de halkı örgütleme temelinde güçlenen bir noktaya gelmeliler. Örgütler arası demokratik tutum gelişmeli, Kürt demokrasisi oluşmalı ve ilerlemeli.

Bu nokta da örgütsel ayrılıklar, herkesin kendi ideolojik, politik, örgütsel yapısını koruması temelinde olmalıdır. Demokratik tutum gelişirse bu mümkündür. Bunları yürütmekle birlikte, çeşitli ihtimallere karşı da planlarımızı yapma, tedbirlerimizi geliştirme çabalarımız vardır. Uyanık olmamız gerekiyor. Bir kez daha 1998'de uluslararası komplo sürecinde yaşadığımız gaflet durumunu yaşamamalıyız. Bunun için de her türlü ihtimale karşı uyanık ve tedbirli olmalıyız. Biz böyle bir siyaset izlemekle birlikte, karşımızdaki güçler buna gelmiş değiller. Çıkarcıdırlar, demokratik değiller, dolayısıyla her türlü farklı ilişkilere girme ihtimaline açıklar. Bunlar karşısında da elbette tedbirli olacağız. Çeşitli pazarlıklar oluyor. Bunları izleyeceğiz ve kesinlikle gerici ittifaklar temelinde geliştirilecek saldırılar karşısında tedbirli ve hazırlıklı olacağız. Bu alana yönelik politikalarımız da bu temeldedir.

> **"Kürt halkının özgür iradesini kabul eden, kendi iradesini dayatmayan, bu temelde Kürt sorunuyla ilgilenmek, ilişkilenmek, çözüm yönünde arayışlar içine girmek isteyen herkesin çabasına destek veriyor, doğru buluyoruz. Bu temelde her türlü ilişkilenmeye, ittifak oluşturmaya, birlikte çalışmaya açığız. Buna uluslararası güçler de, bölge devletleri de dahildir. En çok da bölge halklarıyla bunu geliştirmeyi arzu ediyoruz. Bunu en stratejik yaklaşım olarak görüyoruz"**

Bölge halklarıyla ilişki ve ittifak içinde olmak en doğru yaklaşımdır

Yine dış alanlar açısından da şunu bir ilke olarak esas alıyoruz: Kürt halkının özgür iradesini kabul eden, Kürt halkına kendi iradesini dayatmayan, bu temelde Kürt sorunuyla ilgilenmek, ilişkilenmek, Kürt sorununun çözümü yönünde arayışlar içine girmek isteyen herkesin çabasına destek veriyor, doğru buluyoruz. Bu temelde her türlü ilişkilenmeye, ittifak oluşturmaya, birlikte çalışmaya açığız. Buna ABD de bölge devletleri de AB de Asyalı güçler de dahildir. En çok da bölge halklarıyla bunu geliştirmeyi arzu ediyoruz. Türkiye halkıyla, onun demokratik güçleriyle ilişki ve ittifak geliştirmek için yoğun çabalarımız var ve bu devam edecek. Yine İran halklarıyla demokratik ilişkilerimizi geliştirmek için çabalarımız sürüyor. Irak'ta, Suriye'de Arap halkıyla ilişki geliştirmek, Arap demokratik güçleriyle, aydınlarıyla işbirliği yapmak için çalışmalarımız sürüyor. Bunu en stratejik yaklaşım olarak görüyoruz.

Bu temelde bir yandan demokratik direnişi geliştirme, serhildanı ve gerilla hamlesini ilerletme, diğer yandan siyasi ilişki ve ittifaklarımızı geliştirip her türlü demokratik siyasi çözüme açık olma, bunlara bağlı olarak bütün parçalarda ve yurtdışında demokratik konfederalizm çizgisinde başta kadınlar ve gençlik olmak üzere demokratik örgütlülüğü geliştirerek halkın kendi yaşamını kendi iradesi ve örgütlülüğü ile yürütmesini sağlama mücadelesini 23. Ağustos yılında geliştirerek sürdüreceğiz.

Değerli yoldaşlar

Dikkat edilirse 23. Ağustos yılında görevlerimiz daha kapsamlı ve ağırdır, fakat bu görevleri yerine getirme fırsat ve imkanlarımız da fazla. 23. Ağustos yılı Kürdistan'da da bölgede de daha çok siyasi, askeri mücadeleye sahne olacak. Savaşın daha fazla tırmanacağı ve yayılacağı anlaşılıyor. Siyasi mücadele daha karmaşık, daha çok yönlü olacak. Bu, bölgesel mücadelenin giderek daha çok Kürdistan'da odaklaşacağı, Kürdistan üzerinde yoğunlaşacağı, Kürt sorununu içine alacağı görünüyor. Bu nedenle daha güçlü hazırlık yapmamız, süreci daha iyi anlamamız, mücadeleci konumumuzu daha çok geliştirmemiz gerekiyor. Mademki Kürdistan bölgesel ve uluslararası düzeyde bu kadar öne çıkıyor, dolayısıyla Kürdistan adeta sorunların çözüleceği bir alan haline geliyor, o zaman bu sorunları demokratik yöntemlerle çözme, Kürt halkına özgürlük ve demokrasi çizgisi temelinde tarihsel rol oynatmak üzere görevlerimizi belirleyip, onların gereğini yerine getirecek bir pratiğin sahibi olmak bizim boynumuzun borcudur.

PKK'nin militan ölçüleri zayıflatılamaz

Kendimize devrimci, öncü militan, gerilla diyorsak, bu sıfatların gereği böyle bir tarihsel görevi başarıyla yerine getirmektir. O zaman görev ve sorumluluklarımızın daha fazla bilincine varmalı, bunları daha fazla sahiplenmeliyiz. Görev ve sorumluluklarımızın gereğini yerine getirecek tarz, üslup ve tempo konusunda kendimizi Apocu çizgide daha çok yenilemeli ve ilerletmeliyiz. Bu anlamda da görevlerine daha çok sahip çıkan, başaran bir militanlığı ve militan örgütü yaratmalıyız. Bunun için görevlerimizi başarmanın yegane yolu, Önderlik çizgisinde militanlaşmak ve partileşmektir diyoruz. Nereden bakarsak bakalım, nasıl değerlendirirsek değerlendirelim, bu kapsamlı tarihsel görevleri başarmanın tek yolu partileşmektir. Önderlik çizgisinde partileşmeyi geliştirmektir. Bunun için de parti militanlığını ilerletmek, öncü parti militan örgütlülüğünü geliştirmek ve gerillayı tümüyle böyle bir militan örgütlülük çizgisine çekmektir. Bu, bizim için olmazsa olmaz düzeyinde bir gereklilik oluyor. Bireyci, salt dar askeri yaklaşımlarla, kendine göreliklerle, bencillikle, kendini sınırlandırmakla içinde bulunduğumuz tarihsel sürecin kader belirleyici görevleri üstlenilemez ve başarıyla yerine getirilemez. Bunlar ancak güçlü parti militanlığıyla yerine getirilebilir. Apocu çizgide, kahraman şehitlerimizin çizgisinde öncü militanlığın gelişmesi ancak bu büyük görevleri başarabilir. Son derece disiplinli, bilinçli, örgütlü, kolektif çalışan, cesur, fedakar, yaratıcı, fedai çizgisine giren, her türlü görev ve sorumluluğu yürütme iddia ve iradesine sahip, son derece girişken bir kişilik ancak bu dönemin tarihsel görevlerini başarabilir. Bu da Apocu militan kişiliktir. PKK militan kişiliğidir, partileşmeyi doğru başaran kişiliktir. Kadın militanlığında PAJK militanlığını geliştiren kişiliktir. Bunlar Önderlik çizgisiyle tanımlanmıştır. Önder Apo, parti ölçülerimizi ister genel olsun, ister kadın özgünlüğünde olsun teorik, ideolojik, örgütsel bakımdan, yine militan ölçüler bakımından son derece aydınlatmıştır. O ölçüleri esas alan, o temelde kendisini militanlaştıran, militanlık ölçüsünde geliştiren kişilik, bu dönemin görevlerini başarıyla yürütebilir. Böyle militanlardan oluşan öncü bir örgüt, doğru, sağlam bir parti ancak böyle tarihi bir sürece öncülük edebilir, halkı örgütleyebilir, serhildana kaldırabilir, gerillayı büyütebilir ve direnişi geliştirerek demokrasiyi kurmaya öncülük edebilir.

Yoksa Oblomov'un pufa terliklerine alışanlar böyle bir tarihi süreçte öncü militanlık yapamazlar. Yine halıfleksli mangalardan çıkamayanlar parti militanlığı yapamazlar. Çift kanatlı sandalyelere oturma alışkanlığını yenemeyenler, dönemin militan görevlerini yerine getiremezler. Nitekim böyle olanlar bir sürü kılıf uydurarak neredeyse hareketi dağılma noktasına getirerek, kaçıp düşmanın kucağına oturdular. Tehlikeli bir provokatif tasfiyeci çizgide olduklarını ortaya koyup, yüzlerini açığa vurdular, ama hala onların anlayışlarının, davranışlarının etkilerini tümden aşabilmiş değiliz. Onlar gittiler, fakat etkileri az da olsa içimizde yaşıyor. Şu veya bu biçimde ortaya çıkıyor. Bizi geriye çekiyor. Militanlık ölçülerimizi geri çekmeye, militan ölçülerimizi zayıflatmaya çalışıyor. Bunlara karşı uyanık olmamız ve bu tür durumlara karşı etkili mücadele yürütmemiz gerekiyor. Gerçekten de ***Erdalların, Şilanların, Nucanların, Viyanların Mahirlerin, Hüseyinlerin, Munzurların*** çizgisinde dönemin Apocu militan ölçülerini, parti militan ölçülerini en ileri düzeyde geliştirerek, PKK'nin yeniden inşasını, HPG'nin yeniden kahramanlık çizgisinde güçlü gerillalaşmasını ve bu temelde halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesinde serhildana en ileri düzeyde çekilmesini sağlamalıyız.

Bu noktada gerilla, en temel partileşme, parti ölçülerinin en güçlü yaşamsallaştığı bir alandır. Partinin öncülük görevlerini en güçlü bir biçimde yerine getiren örgüt HPG'dir, gerilladır. Dolayısıyla gerilla, özgürlük militanlığının oluştuğu, yaşandığı, en ileri düzeyde gerçekleştiği yerdir. özgürlük anlayışında sapma olan, özgürlük tanımını sağa sola saptıran, basitleştiren yaklaşımlara da düşmeden, Önder Apo'nun öngördüğü özgürlük militan ölçülerini en güçlü biçimde geliştirebileceğimiz alan gerilla alanıdır. Dolayısıyla gerillanın görevlerine sahip çıkması demek, yine kendisini dar askeri bakıştan kurtararak, liberal, bireyci yaklaşımlardan çıkartarak Apocu çizgide doğru bir gerillacılığa çekmesi, partileşmenin, parti öncülüğünün en güçlü biçimde gelişmesini sağlayacaktır. Bu da eşittir halkın demokratik örgütlülüğünü yaratma, demokratik serhildana çekme yönünde halka güçlü bir öncülük yapmanın ortaya çıkmasıdır.

Gerillanın kendi görevlerini yerine getirme temelinde halkı demokratik direnişe ve örgütlüğe çekmesi bizi 23. Ağustos yılında görevlerimizi başarıyla yerine getirmemizi sağladığı gibi, gerçekten de Kürt sorununda kalıcı çözümlerin yaratılması düzeyine ulaştıracak. Nitekim bu güz süreci çok yönlü gelişmelere gebe bir süreçtir. Herkes duyarlı yaklaşmalı. Her türlü gelişmeler olabilir. Hepsine de hazırlıklı olmalıyız. Kış için hazırlıklarımızı şimdiden etkili, güçlü bir biçimde yapmalıyız. Hem savunmamızı güçlü bir biçimde yapacak hem de direniş mücadelesini sürdürecek bir mevzilenmenin planlanmasını da, hazırlıklarını da şimdiden geliştirmeliyiz. Eğer diğer yıla sarkacaksa, bahar hamlesine şimdiden çok daha güçlü hazırlanmalıyız. Ama güz sürecinde doğabilecek gelişme olasılıklarına karşı da herkes, her bakımdan hazırlıklı olmalı. Eğer böyle yaparsak, parti öncülüğü görevlerini yerine getirirsek; gerilla, parti öncülüğünün başarılmasında üzerine düşeni eksiksiz pratikleştirirse, yine halkın serhildanını bütün parçalarda güçlü bir biçimde geliştirirsek, bu temelde demokratik halk örgütlülüğünü geliştirmek için tam bir seferberlik içinde tüm militan ve sempatizan yapı çalışmaya sevk olursa, o zaman hem 2006 yılının bu ikinci dönemi, yani güz dönemi hem de 23. Ağustos yılımız özgürlük ve demokrasi mücadelemizin en çok geliştiği, görevlerimizin başarıyla yerine getirildiği, dolayısıyla Kürt sorununda demokratik çözüm sürecinin daha çok ilerlediği, giderek zafere doğru yürüdüğümüz bir süreç olacaktır. Bu temelde diyoruz ki Apocu çizgide daha çok partileşelim, daha çok gerillalaşalım ve zaferi kazanalım.

– Yaşasın 15 Ağustos Atılım Ruhu !
– Yaşasın 1 Haziran Atılımımız!
– Biji Serok Apo!

Önderlik çizgisinde yeniden partileşelim demokratik direnişi zafere götürelim

Meşru Savunma Komitesi Başkanlığı

Toplantının sonuçlarına ilişkin temel bazı hususları ifade etmek gerekir. Toplantı içindeki tartışmalarda olsun, toplantı sonundaki aktarım değerlendirmelerinde olsun, şu gerçeği net olarak gördük, değerlendirdik, eleştiri özeleştiri konusu oldu: Partileşmeye yaklaşım, yeniden parti inşasına yaklaşımda ciddi yetersizlikler ve zayıflıklar var. Yani Önderliğin tedbir olarak ifade ettiği, geleceğin güvencesi olarak gördüğü, provokatif tasfiyeci eğilime karşı temel mücadele olarak geliştirdiği PKK'nin yeniden inşası gerçeğine yaklaşım, Önderliğin tanımladığı düzeyde, yine verdiği anlam çerçevesinde olamamıştır. Bu konuda ciddi yetersizliklerin olduğu, adeta PKK'nin yeniden inşasının oluşturulan çok sayıdaki kurum, örgüt gibi bir örgüt kurulması düzeyinde ele alındığı, olursa da olur, olmazsa da olur, duyulursa da olur, duyulmazsa da olur, katılım olsa da olur, olmazsa da olur gibi bir yaklaşımın şu veya bu oranda gösterildiği bir gerçek. Bu durum ciddi bir yanlışlığı, aynı zamanda tehlikeyi ifade ediyor. Kapsamlı bir özeleştirel yaklaşımla bu durumu aşmak, hepimiz açısından büyük önem taşıyor. Çünkü PKK'nin yeniden inşasını diğer örgütlerin kuruluşu, sıradan bir örgütlenme gibi, herhangi bir kurumu oluşturmak gibi ele almak kesinlikle doğru değil, yetersiz bir yaklaşımdır. Yine hele hele PKK'nin yeniden inşasına ilgi duysam da olur, duymasam da olur, katılım göstersem de olur, göstermesem de olur gibi bir yaklaşım da çizgi karşısında doğru olmuyor.

Bu durum, geçen iki yıllık süreç içindeki pratik ve örgütsel çalışmalarımızdaki zayıflıkların da temel noktası oluyor. Bu kadar imkan olmasına, cesaret, fedakarlık gösterilmesine, halkın katılımına, yine büyük emeğe, çabaya, kahramanca direnişe rağmen eğer pratik çalışmalarda yeterli bir gelişmeyi yakalamıyorsak, yine örgütsel sorunlarımız ortaya çıkıyorsa, bunların altında yatan temel neden partileşme eksikliğidir. Önderlik çizgisine, parti çizgisine zayıf ve yetersiz yaklaşımdır. Çünkü sorunların çözüm kaynağı, mevcut yaşadığımız örgütsel, pratiksel sorunları çözmenin yolu, yöntemi partileşmektir, Önderlik çizgisini özümsemektir. O temelde parti militan ölçülerinin edinilmesidir. O ölçüleri bilen, çizgiye giren insanın çözemeyeceği bir örgütsel sorun, içine giremeyeceği bir çalışma, başaramayacağı bir pratik kesinlikle söz konusu olmaz. Fakat pratiğe baktığımızda ciddi yetersizlikler, hatalar görüyoruz. Birçok alanda pratikleşemiyoruz.

Kendini doğru etrafındakileri yanlış yetersiz gören bir durum söz konusu

1 Haziran Atılımı'nın üçüncü yılındayız. Dikkat edin, yeni bir atılım başlatmışız. Sayısız toplantı yapıyor, kararlar alıyor, yeni taktik hamle süreçleri kararlaştırıyor, planlıyoruz, ama bütün bunlar az uygulanıyor. Büyük ölçüde, sadece karar olarak kalıyor. Pratikleştirilmesi, hayata geçirilmesi, bu temelde örgütün geliştirilmesi, demokratik konfederalizmin inşası zayıf yürüyor. Hatta bu konuda ciddi yetersiz yaklaşımlar da var. Yoğun sorunlarla yüz yüze geliyor, daha çok kendi içimizle uğraşıyoruz. Görevler üzerine yoğunlaşacakken, gericiliğe, düşmana karşı nasıl mücadele edeceğimiz üzerine yoğunlaşıp kendimizi o temelde pratikleştirecekken, çoğunlukla onlar unutuluyor, bütün dikkatler içe dönüyor, bütün enerji içte kullanılıyor, adeta kendi içimizde bir didişme, çekişme, birbirini zorlama yaşanıyor. Bu durum ister istemez bir şeyi elde etme kavgasına dönüşüyor. Yaklaşım böyle olduktan sonra, –niyetten bağımsız olarak– varolan imkanlar üzerinde kavga yürütmek gibi bir durum ortaya çıkıyor. Birbirini beğenmeme, reddetme, anlaşamama, birleşememe, kendini görevler karşısında doğru bir duruşa ulaştıramama, yeterince planlama yapamama, yapılsa bile planlamayı ortak bir tarzda, ortak üslupla hayata geçirmeye yönelmeme, herkesin kendi alanında birey birey, grup grup, parça parça çalışma durumunu yaşama gerçeği ortaya çıkıyor.

Bütün bunlar 2006 yılı ortasında önümüze şunu çıkardı: Aldığımız hamle kararlarını pratikte başarıyla uygulayabilmemiz, pratik, örgütsel çalışmada başarılı olabilmemiz, direnişi geliştirebilmemiz, her alanda bütün parçalarda ve yurtdışında halkın demokratik konfedaral örgütlülüğünü yaratabilmemiz, bu temelde her türlü demokratik kurum ve örgütlenmeyi ortaya çıkartmamız ve bunları bir ahenk içinde, koordineli bir biçimde yürütmemizin tek yolu partileşmek, parti öncülüğünü geliştirmek, yani doğru bir kadrolaşma, militanlaşma ve onlara dayalı bir öncü örgütlenmeyi ortaya çıkartmakla oluyor. Yaşadığımız sorunlara çözüm bulmanın en etkili ve gerçekleşebilir yolu bu. Yine bütün çalışmaları büyük hedefler temelinde örgütleyip yürütebilmenin yolu bu. Her türlü zayıflığı, geriliği yıkmanın, hareket ve halkı direnişe, eyleme çekebilmenin yolu bu. Bu nedenle değişik birçok yol, yöntemle düzeltmeyi araştırdığımız hususların tek yolunun partileşmek, parti çizgisine ulaşmak, parti öncülüğünü bütün çalışmalarda doğru ve yeterli bir biçimde, Önderlik çizgisini örgütleyip hayata geçirecek tarzda hakim kılmak olduğu sonucuna vardık. Çünkü başka biçimde sorunlara gerçekten çözüm bulamıyoruz. Herkes diyor, 'ben haklıyım, biz haklıyız, ben doğruyum, biz doğruyuz, öbürü yanlıştır, öbürü şunu yapamıyor, bunu yapamıyor.' Adeta sadece kendini doğru gören, yanındakileri hep yanlış, yetersiz gören, kendisi dışında dünyayı da düşmanı da görmeyen bir duruş söz konusudur. Bu tabii çok tehlikeli bir duruş, çok yanlış bir yaklaşım, ciddi bir saptırmadır. Aslında orta sınıf etkisinin, küçük burjuva özelliklerinin anlayışta hakim hale gelmesinden başka bir şey değildir. Böyle olmaz. Bu biçimde biz istediğimiz kadar toplantı yapalım, istediğimiz kadar tartışalım, şikayet edelim, birbirimizi eleştirelim, suçlayalım, ne çözebiliriz ne de ciddi, bütünlüklü bir pratik, örgütsel hamle yapabiliriz.

Şu bile ortaya çıkıyor: Birçok alanda yapılan çalışmalar orada kalıyor, heder oluyor; birleşip, bir yerde birikip yeniden daha etkili bir mücadeleye dönüşmüyor. Harcanan emekler neredeyse bu biçimde boşa gidiyor. Dolayısıyla yeniden pratikleşme sürecini geliştirebilmemiz, 1 Haziran Atılımı'nı uygun taktiklerle her gün daha da ilerletebilmenin, dolayısıyla direnişte ve örgütlenmede başarılı olabilmemizin tek yolunun çalışmalara parti çizgisini ve öncülüğünü hakim kılmak olduğu kesin. Bütün bu sorunları, hatalı anlayış ve tutumları, bireyci, bencil, çıkarcı duruşları; örgütlenmeyen, örgüte gelmeyen, disipline olmayan, birleşmeyen, bütünleşmeyen anlayış ve tutumları aşmanın yolu parti anlayışının, partileşmenin hakim kılınması, partileşmenin sağlanmasıdır. Önderlik çizgisinde kadrolaşma ve böylece kadrolaşmaya dayalı partileşmenin geliştirilmesi olduğu kesin bir gerçek oluyor.

Zayıflıkları yenmenin tek yolu partileşme bayrağını yükseltmekten geçiyor

Bu konuda gerçekten baştan itibaren bir zayıf yaklaşım oldu. Yani ortamın etkisi, provokatif tasfiyeci eğilimin baskısı, saldırısı, kafalarda yarattığı muğlaklık, ortaya çıkardığı savrulma durumu bir yerde böyle bir etkiyi oluşturdu. Halbuki Önderliğin PKK'nin yeniden inşasını gündemleştirmesi karşısında, provokatif tasfiyeci eğilim ödü patlarcasına korkmuştu. Büyük bir telaş ve kaygıya kapılmıştı. Örgütü dağıtma, tasfiye etme amacını başaramayacağını görmüştü. Şu da açıkça görülen bir durumdur: Provokatif tasfiyeci eğilimin etkili olmasının nedeni, PKK'nin feshedilmesi, partinin gereksizliği, aşılması gerektiği doğrultusunda ortaya çıkan anlayış, hatta kongreler yapıp karar alma durumuydu. PKK'nin feshine karar verilmesinin ardından, neredeyse örgüt tümden dağılıp yok olmakla karşı karşıya geldi. PKK'sizlik, örgütsüzlük, partisizlik mademki böyle bir dağılma, tasfiye olma etkeni oluyor, o zaman birleşme, toparlanma ve mücadeleye yürümeyi sağlayacak olanın da partileşmek olduğu, parti öncülüğünü geliştirmek için çalışmalara hakim kılmak, doğru Önderlik ve yeterli bir partileşmeyi sağlamak olduğu açık bir gerçektir. Partisizlik mademki dağılma, tasfiye olma etkenidir, o zaman varolma, birleşme ve gelişme etkeni de partileşmedir, partililiktir, particiliktir, parti öncülüğünün sağlanmasıdır.

Bu temelde aslında Önderliğin tasfiyeciliğin tasfiyesi için gündeme getirdiği PKK'nin yeniden inşasına dört elle sarılmak ve koşmak gerekiyordu. Oysa hepimiz biliyoruz ki öyle olmadı. Baştan itibaren öyle gelişmedi. Bir inşa komitesi ile işe başlandı diye sanki PKK'nin inşası on iki kişilik bir komitenin işiymiş gibi, yeniden yapılanan, inşa olan PKK, on iki kişilik bir örgütmüş gibi ele alındı. Bütün görev ve sorumluluk oraya bırakıldı. Bütün kadro, nerdeyse herkes, izleme, gözleme, bekleme tutumu içine girdi. İnşa komitesi de güçlü bir partileşme havası geliştiremedi. Aslında provokatif tasfiyeci eğilimin yüzü birçok deneyimle netçe ortaya çıkmıştı. Bir düşman hareketi, kontra hareketi olduğu zaten görülmüştü. Böyle bir durumda yaşanan örgütsel sorunları çözmek için partileşme çalışmalarını geliştirmek gerektiği, varolan sorunları çözmenin, zayıflıkları yenmenin tek yolunun partileşme bayrağını yükseltmek olduğu açıktır. Böyle bir çıkış, ortam, hava yaratmak kuşkusuz çok etkili olacaktı. Fakat genel havaya biraz inşa komitesi de uydu. Yeni PKK nasıl şekillenecek? Bu konuda çok hakim, sürükleyen, herkesi görev ve sorumluluğa davet eden, parti dışı anlayış, tutumlar üzerine parti çizgisi ile giderek, onları aşmaya çalışan, etkili bir mücadele geliştirilemedi.

Bir yıllık faaliyet ardından geliştirilen kongrede bu durumu biraz aşmaya, yeni bir öncü örgütlenme düzeyini, kararlılığını ortaya çıkartmaya ulaştıysa da Bir Halkı Savunmak kitabında Önder Apo'nun ortaya koyduğu çizgiyi özümseme, felsefi, teorik, ideolojik yaklaşımları geliştirme, yeni paradigmayı özümseme, yine bu temelde yeni bir program ve tüzük oluşturma gerçekleşmedi. Partinin yeniden kuruluşuna karar verildiyse de istek, heyecan, parti militanlığında yoğunlaşma, dolayısıyla partiyi güçlü bir biçimde yaşayıp yaşatma, parti mücadelesini çok etkili bir biçimde yürütme, parti çalışmalarını bütün çalışmaların önünde, bütün sorunların çözüm gücü olarak gören bir yaklaşıma ulaşma tam gerçekleşmedi.

Bunun sonuçlarını daha sonraki süreçte yürütülen çalışmalarda gördük. Birçok örgütsel sorun adeta yönetimlerimizi boğar hale geldi. Diğer çalışmalar; örgüt, parti, eylem çalışmaları öne aldı, parti çalışmaları ise daha geride ele alınan, daha zayıf yaklaşılan bir konumda kaldı. Hatta partinin ne olup olmadığı, kadronun özellikleri, kimin partili olduğu veya olmadığı hususlarının tartışıldığı, sadece işin biçimini tartışan, özü üzerinde çok yoğunlaşmayan, durmayan ve özün hakim kılınması için canla başla çalışmayan bir durumu yaşadık.

Parti çizgiyi başarmak üzere oluşmuş bir örgüttür

Parti Meclisi olarak, şubat 2006'da yaptığımız toplantıda bunu derinliğine açığa çıkardık, eleştiri özeleştiri konusu yaptık. Örgütün, hareketin bütün duruşunu, durumunu masaya yatırdık, sorunlarını gündeme getirdik, görevleri ortaya koyduk. Bütün bunların nasıl aşılabileceğini tartışarak ortaya çıkardık; hepsi gerçekten de Önderlik çizgisini özümsemiş, kendini yetkinleştirmiş, görev ve sorumluluk bilincine derinliğine ulaşmış, militan bir örgütlülüğe ulaşmış parti kadrolarının ve onun geliştirilmesine bağlı.

İster sorunları çözmekte olsun, isterse görevleri yerine getirmekte olsun, hepsini başarıyla yürütmenin bir tek yolu var, o da partiyi, partileşmeyi geliştirmek, bütün çalışmalara hakim kılmaktır. Biz her şeyin başında parti çalışmasını almadık. Mademki sorunları çözüp, görevleri başarmanın yolu partileşmekten geçiyor o zaman parti çalışmalarını her çalışmadan daha önce, daha kapsamlı ele alıp daha güçlü bir biçimde yaklaşmak gerekiyor. Ulaştığımız sonuçları daha kapsamlı değerlendirebilmek için, geniş bir meclis toplantısı yapmayı o zaman kararlaştırdık. Temmuz başında böyle bir toplantıyı da yaptık. Yetmiş civarında arkadaş katıldı. Bütün çalışma alanlarından gelen arkadaşlar vardı. Hareketin genel temsili, önemli ölçüde bu toplantıda da sağlanıyordu. Böylece şubatta başlattığımız tartışma ve değerlendirmeleri temmuz başındaki Genişletilmiş Meclis Toplantısı'nda daha kapsamlı hale getirdik. Hem sorunların çözüm yolu hem de görevleri yerine getirmenin yolu olarak parti gerçeğini çok yönlü tartıştık, değerlendirdik. İdeolojik dönüşümü, ideolojik mücadele gerçeğini, yine siyasal durum, yapılan mücadele ve çalışma düzeyimizi, esas olarak da örgütsel durum ve sorunlarımızı, kadro sorunlarımızı, kadro çalışması, yine yönetim sorunları, yönetim tarzı, duruşu, parti meclisinden başlamak üzere bütün yönetimlerimizin çok gevşek, zayıf, görevi başarsa da olur, başarmazsa da olur duruşunda değil de büyük bir iddia ve irade sahibi olarak tam bütünlüklü, örgütlü disiplinli, üzerine aldığı görevi mutlaka başarmak temelinde pratiğe yönelen bir tutuma kavuşturulması gereğini gördük. Bu anlamda parti meclisinden başlamak üzere bütün yönetimlerimizin duruşunda düzeltme, değişim, yenilenme yapılması gerektiği, partileşmenin buradan başlatılıp hakim kılınması gerektiği sonucuna vardık. Bu hem meclis açısından hem de yönetimlerimiz açısından özeleştiri durumudur.

Toplantıdaki tartışmalarımız çok net gösterdi ki biz kadrolar parti meclisine seçilmiş bile olsak hepimiz parti karşısında bireyci, kendimize göre duruyoruz. Önderlik çizgisini, anlayışlarını, ölçülerini özümseyip, onun gereğine göre örgüt çalışmasına, pratik mücadeleye katılmak yerine kendi

anlayışlarımızı esas alıyoruz. Parti karşısındaki duruşumuz bireyci, liberal, keyfi, kendine göredir. Olsa da olur, olmazsa da olur biçimindedir. Yani PKK'nin yeniden inşası gündemleşmiş, bunun yeniden inşa kongresi olmuş, kongrede seçim olmuş, meclise seçilmiş, partiyi inşa etmek, demokratik konfederal inşaya öncülük edecek bir örgüt yapısını yaratmak, Önderliğin 2004 15 Ağustos'unda gündemleştirdiği, ***"Direnişi geliştirelim, demokrasiyi kuralım"*** şiarını pratikte başarıyla gerçekleştirecek bir mücadelenin, çalışmanın, en önde sorumlusu olarak seçilmek değil de adeta bir seçim olmuş, omzuna bir PKK meclis üyesi etiketi, apoleti takmış yürüyen bir konumda olduğumuzu gördük.

PKK'li olmak, PKK'nin yeniden inşasına katılmak, onun yönetimi, meclis üyesi olmak, esas olarak yeniden inşa sürecindeki bir parti hareketinin militanı olmayı esas almak nedir, ne değildir, kişiye ne tür görev ve sorumluluk yükler, onu ne tür bir sorumluluk altına alır, ne tür yaklaşımları ondan bekler; bunun adeta bilincinde olmamak, çok sıradan, donuk bir yaklaşım işin bir yönünü oluştururken, şikayetçi, zayıf, iddiasız, iradesiz, partiyi sanki çizgiyi başarmak üzere oluşmuş bir örgüt olarak değil de herhangi bir örgütü ele alan bir yaklaşımın - başta yönetimimiz olmak üzere- hakim olduğunu gördük. Bu yanlış bir yaklaşım, çok sıradan bir duruştur. Bırakalım PKK militanı, Önder Apo'nun yoldaşı olmayı, onun militanı olarak yer etmeyi, sıradan bir parti üyeliğinin gereklerinin bile yerine getirilmesi olmayan bir duruş olduğu açıktır. Bu bakımdan bu duruşun, bu yaklaşımın köklü bir şekilde özeleştirel sorgulamadan geçirilerek düzeltilmesi gerektiği açık.

PKK güçlü bir gençlik hareketi olarak varoldu

Bu vahim durum, toplantıyı taşırmak üzere yürütülen tartışmalarda daha net görüldü. Mesela kendimi belirteyim; çok fazla taşırma görevi almasam da toplantıdan sonra farklı yerlerde çok değişik toplantı ve tartışmalara katıldım. Mesela Komala Ciwan adıyla örgütlenen gençlik gücümüzü ziyaret ettim, eğitimlerine katıldım. Gördüm ki bir gençlik hareketi olmaya çalışılıyor. Bir yığın genç insan toplanmış, kendini en devrimci Apocu da sayıyor, gençlik hareketi yaratmak istiyor, ama bu hareket partinin neresinde, partiyle bağı nedir, PKK karşısındaki duruş ne, hiç haberi bile yok. Gençlik hareketinin partileşmedeki rolü, yeri nedir bilmiyor. Bir gençlik hareketi örgütleyip yaratmak amaç edinilmiş, ama o gençlik hareketi neyin hareketidir? Neye bağlı? Felsefesini, ideolojisini nereden alıyor? Kimin gençlik hareketi oluyor, belli bile değil. Sadece genel bir Apoculuk kavramı edinilmiş, çok zorlanıldığında o kullanılıyor. Onun dışında Apoculuğun esasları nedir, çizgisi nedir, örgütsel yapılanışı nedir, bundan bihaber yaşanıyor. Böyle olmaz. Böyle bir gençlik hareketinin olmayacağı, gelişemeyeceği açık. Gençlik hareketi böyle olduğu müddetçe ortada gerçek bir PKK'lileşmeden, partinin yeniden inşasından söz edemeyeceğimiz de açık. PKK bir gençlik partisi. PKK, güçlü bir gençlik hareketi olarak varoldu. Öyle bir hareket geliştirip yürüttüğü ölçüde de var olabilecek, görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getirebilecek bir parti.

Gençlik böyle olursa; partiden bu kadar habersiz, dar, parti karşısında mesafeli bir yaklaşım içinde olursa PKK'nin yeniden inşasının gelişiminden nasıl söz edebiliriz. Diğer yandan gerçekten de Önderliğe bağlı, onun militanlığını yapacak bir gençlik hareketinin örgütlendirilip geliştirilmesinden nasıl söz edeceğiz? Böyle olmayacağı çok açık.

Yine kadro eğitim çalışmalarına katıldım. PKK Meclis Toplantısı'nın sonuçları üzerinde bazı tartışmalar yürütmek istedim. Gördük ki orada da bir eğitim yapılıyor, ama ne eğitimi, belli değil. Kadro eğitimi, ama bu kadro neyin kadrosu, tanımı yapılmamış. Ordunun mu kadrosu, partinin mi kadrosu, KKK'nin mi kadrosu, filan kurumun mu kadrosu, belli değil. Sadece kadro. Kendini öyle tanımlıyor. Dolayısıyla şöyle bir durum var: PKK'li olursan da kadrosun, olmazsan da kadrosun. Bu kadar muğlaklaştırılmış, ölçüleri kaybettirilmiş bir durum söz konusu. Peki, böyle bir eğitim nasıl sonuç verir? İstediği kadar teorik tartışması olsun, bilgi edinsinler, bu bilginin, bu öğrenilenin bir parti bilinci olmayacağı, böyle bir eğitimden bir kadronun ortaya çıkmayacağı, sadece bazı bilgiler edinmiş, onu da nasıl nerede kullanacağı belli olmayan insanların çıkacağı bir gerçek. Dolayısıyla gerçekten de çok vahim bir durumu gözledik. PKK yönetimi eğitim yapıyor, ondan sorumlu, ama neyi eğitmek istiyor, eğitimde ne yaratmak istiyor, insanları hangi ölçüye, hangi çizgiye çekmek istiyor, partiye nasıl yerleştirmek istiyor, belli değil. Öyle olmayınca da o örgüt elbetteki sonuç vermez, orada doğru bir parti duruşu oluşmaz. Partinin kadrosu olan kadrosu olur, sempatizanı olan sempatizanı olur, taraftarı olan taraftarı olur. O eğitime gelmiş herkese zorla 'sen parti kadrosu, militanı olacaksın' demek gerekmiyor. Onu ifade etmiyor. Gönüllü bir katılımdır. Karar meselesidir. İnsanlar istediği gibi katılabilirler, ama tabi ister kadro olsun, ister militan, ister taraftar olsun, herkes bu çizgiye bağlıdır. Bir çizginin bir yerindedir. O çizgiye göre yaşar, çalışır, ona hizmet eder. Onun gelişimini sürdürmenin parçası olur. Dolayısıyla bir bütün olur.

Kadrosu, sempatizanı, taraftarı, bir bütün oluşturur. Bu bütüne de parti diyoruz. Fakat kadro kimdir belli olmazsa, sempatizan nedir bilinmez, neyin sempatizanı olduğu tanımlanmazsa, tek bir çizgiye bağlanmazsa, sonunda herkes ben doğruyum der, nitekim böyle de oluyor. En geride olan, en az katılan, en az hizmet eden bile 'en doğru benim, bütün hareket bana göre şekillenmelidir' diyebiliyor. Bu gerçekten de çok zorlayıcı bir durum. İş bu noktaya kadar gelmiştir. O kadar belirsiz, tanımsız, adeta partiden kaçan, parti karşısında kayıtsız, liberal kalan bir yaklaşım, başarıyla pratik yürüten bir militanı ve onun örgütünü ortaya çıkarmaz.

Partisiz kadro olmaz veya parti kadrosu bir ölçüde olur. Öyle hem partili olarak kadrolaşabilir, hem de parti olmadan da militan, öncü kadro olunabilir anlayışı kesinlikle yanlıştır. Bir sapmadır. Örgütsüzlük, partisizlik döneminin en temel sapmalarından, savrulma yaklaşımlarından biri oluyor. Başka kurumların, örgütlerin kadrosu olabilir insan, ama KKK sistemi içindeki bütün kurum ve örgütlerin kadrolarının parti sempatizanı, en azından parti taraftarı olması gerektiği açık bir gerçeklik. Hepsinin parti çizgisine, Önderlik çizgisine bağlı, ona göre çalışan konumda olması gerektiği ortada. Demek ki bu kadar eğitimden bile, netlik olmayan bir yerden partileşme, doğru örgütlenme çıkmaz. Dolayısıyla da çıkan sorunları çözemeyiz, pratik görev ve sorumluluklarımızın gereğini başarıyla yerine getiremeyiz.

Farklı toplantılar da yaptık. Birçok HPG toplantısına katıldık. Özel Kuvvet toplantılarında yer aldık. HPG açısından da görülen şu: Partinin fedai ruhunu, cesaret ve fedakarlığını esas alıyoruz, o zaman yeterliyiz. Partileşmek bu biçimde sağlanmış, tamamlanmış biçiminde bir genel yaklaşım gördük. Yani işin sadece cesaret ve fedakarlık boyutuyla yetinen, ondan ötesini görmeyen, partililiğin bir felsefe, bir ideoloji, bir yaşam çizgisi, bir tarz, bir duruş, bir eylem konumu, örgüt yapısı olduğunu görmeyen, dikkate almayan, dolayısıyla da onun mücadelesini vermeyen bir durum söz konusu. Özel kuvvetten HPG'ye kadar böyle bir duruş var. Herkes kendi halinden çok memnun. Hatta partiyi sırtlamış olarak görüyorlar. Ama PKK'nin yeniden inşası ne oldu, kadroları ne kadar eğitildi, Önderlik çizgisi ne kadar özümsendi, gerçekten de Önderliğin öngördüğü ideolojik, örgütsel çizgiye hareket ne kadar oturdu, öncülük bunu ne kadar yürütüyor, bu çizgiye yönelen tehditler, saldırılar nelerdir, bunlara karşı mücadele vermek gerekiyor, ne kadar veriliyor, bu mücadelede benim görev ve sorumluluğum nedir, katılıyor muyum, katılmıyor muyum? Bunlardan bihaber yaşanıyor. Oysa Önderlik, *"bana saldırılar var"* dedi. Her görüşmede de ifade ediyor. *"Benim bu saldırılara cevap vermem, mücadele etmem gerekiyor"* diyor. Önderliğe yöneltilen saldırı, partiye, bütün militanlara yönelen saldırıdır.

Parti hareketimizin doğrultusunu belirleyen öncü güçtür

Önderliği sahiplenmek, Önderlik mücadelesini yürütmek demek, her şeyden önce bu saldırılara karşı görev ve sorumluluğun bilincine ulaşarak mücadele etmek demektir. Şimdi bunlardan habersiz yaşanarak, böyle bir mücadele görevini görmeyerek, hiç yürütmeyerek nasıl PKK'li olunabilir, Apocu olunabilir? Kendini çok yeterli görme anlayışı var mevcut durumda. En üst sanma, öyle tanımlama, hiçbir ideolojik, örgütsel mücadeleye katılmadan, hiç sınıf, cins mücadelesi yürütmeden; yanında her türlü parti kuralı ihlal edilirken ses çıkarmadan, partiye yönelik her gün yıkıcı tutumlar olurken bunları hiç dikkate almadan, görmemezlikten gelen bir tutum sahibi olarak, partinin militanı olduğunu, hatta en iyi parti militanı olduğunu sanma durumları var. Bu olmaz. Bu, aslında bir yönüyle çok muğlaklaşmış, çok dar, tek yanlı ele alan, partinin ideolojik, örgütsel, siyasi bütünlüğünü görmeyen, bu temelde parti mücadelesine çok yönlü, bütünlüklü katılmayan bir durumu ifade ediyor. En iyi olan bu durumda ise o zaman diğer yerleri düşünelim. Birçok siyasi, ekonomik, kültürel, kitlesel çalışma alanlarımızda örgütsel sorunlarımız vahim durumdadır. Çok geri, PKK'ye ters düşen, adeta sömürgeciliğin yarattığı Kürt kişiliğini yeniden hortlatıp konuşturan tutumlar çok ileri düzeydedir.

HPG'deki arkadaşların şöyle yaklaşması lazım: Madem bu kadar sert mücadele alanında kendisini fedai çizgisinde mücadeleye katmış, en iyi partililiği PKK'li gören, gerçekten de en zorlu mücadele ortamında fedakarca duran insanların içinde bu kadar partiye ters düşen, parti dışı anlayış, eğilimler ortaya çıkıyorsa, daha geri, toplumla daha iç içe olan mücadele ortamlarını göz önüne getirelim. Oralarda neler olmaz ki. Gerçekten her şey de var. Kürdistan'ın birçok parçasında insanlar birbirlerinin gözünü çıkarıyorlar. Bırakalım gericiliğe karşı mücadele etmeyi, düşmanı görmeyi, onunla mücadele etmeyi, örgüt kurmayı, bir tek birbirlerinin gözünü çıkartmadıkları kalmış. İki kişi bir araya gelmiyor, birbirine karşı söylemedik söz yok. Didiştirme, çekiştirme, parti imkanlarını, mücadelenin değerlerini ele geçirip kullanmak için her türlü yola başvurmak yaşanıyor. Eğer gerilla, partileşme karşısında bu kadar zayıf ve kayıtsız duruyorsa, elbetteki diğer çalışma alanlarında durum daha vahim olur. Çünkü gerillanın fedai çizgisini yürütme, esas alma konumu var. Buna öncülük etme konumu var. Sürükleyicilik vizyonu var. Cesaretin, fedakarlığın yaratıcı gücü. Dolayısıyla fedai çizgisini hem yaratan, hem onu uygulayan, onun güvencesi olan konumda. Bu konumda olan bir güç, ideolojik, örgütsel çalışmayı yeterince yapmazsa, ideolojik, örgütsel mücadeleyi etkili bir biçimde vermez, kendine hakim kılmaz, sürükleyici olmazsa, gerideki durum elbette çok daha dağınık olur. Kendine göre olur, parça parça olur.

Bu bakımdan şunu açıkça belirtmeliyiz: Gerçekten de mevcut durum parti karşısında, Önderlik çizgisi karşısında olumsuz, geri bir durum. Ciddiyetsiz, lakayt, görev ve sorumluluk bilincinden uzak, çok bireyci, bencil, kendinden hesaplı bir duruş. Bunun mutlaka aşılması lazım. Böyle yaşanamaz. Bu biçimde savaşılıp başarı kazanılamaz, mücadele edilemez. Önderlik, halk, tarih karşısında böyle durulamaz. Bu biçimde durup başarı kazanacağını sanmak kadar gafil bir tutum söz konusu olamaz. Bu bakımdan bu duruşu, yaklaşımı köklü sorgulayıp özeleştirel bir yaklaşımla aşmamız gerekiyor.

Yani partiye yaklaşımın sıradan olamayacağı açıktır. Hatta diğer örgütlere yaklaşım gibi de olamayacağı açıktır. Parti bütün hareketimizin doğrultusunu belirliyor. Felsefesini, ideolojisini oluşturuyor. Sürükleyici, öncü gücüdür. Herkes partiyi esas alırsa, parti doğrultusuna girerse bu hareket biçiminde olabilir. Görev ve sorumluluklarını başarıyla yürütebilir. Dolayısıyla partiyi bir pratik çalışma örgütü, herhangi bir kurum, herhangi bir örgüt, parça örgütü gibi ele almak doğru değil. Böyle yaklaşmak, PKK'yi kesinlikle anlamamaktır. Onu yanlış anlamak ya da saptırmaktır. Parti, Önderliğin kurumlaşmış gerçeği, hareketin yaşam felsefesi, yaşam çizgisi, doğrultusudur. Dolayısıyla herkesin büyük bir ciddiyetle, saygıyla, hürmetle yaklaşması gereken bir örgüttür. Öncü örgüttür. Sıradan bir örgüt değildir.

Parti olmadan ayakta bile kalınamaz

Bizim sistemimiz, çeşitli örgüt ve kurumların aritmetik toplamından oluşan bir sistem değildir. Her kurum ve örgütün yerinin, rolünün olduğu, birbirini bu anlamda tamamlayan örgütlerden oluşmuş organik bir yapıdır. Önderliği var, Önderlik kurumlaşması olarak öncü partisi var, karar kurumu var, KONGRA GEL'i var, meşru savunma alanı var, gerillası var, kitle çalışması var, kadın örgütü var, gençlik örgütü var, emekçi örgütleri var, sosyal, ekonomik, kültürel, siyasal her alanda onlarca yüzlerce kurumu var. Hepsi yerli yerinde oturduğunda ve birbirine bağlandığında bir sistem ortaya çıkıyor. Dikkat edilirse bütün bu sistemin öncü, sürükleyici gücü, yaratıcısı, doğrultu kazandıran, çeken gücü parti oluyor. Partinin görevini, sorumluluğunu başarıyla yürütmesi, misyonunun gereğini tam yerine getirmesi, eşittir bütün sistemin oluşması, kurulması, doğru dürüstü işlemesidir. Ama bunun tersi olması, kendi çizgisine oturamaması, görev ve sorumluluğunun bilincinde tam olmaması, yine şu bu eksikliği, aksaklığı olması, ideolojide, örgütte zayıf, yetersiz, ters, kendine göre, bireyci, bencil anlayış ve tutumların, yine küçük bir gediğin olması demek, sistemin bütününe bir olumsuzluğun, zayıflığın yansıması demektir.

Bu bakımdan başka bir örgütte olan, sadece kendisini ilgilendirirken, PKK'de ortaya çıkan hatalar, zayıflıklar herkesi ilgilendiriyor, herkese zarar veriyor. Dolayısıyla başarısı da doğruluğu da Önderlik çizgisine tam oturup gerekeni pratikte yerine getirmesi de elbetteki sistemin doğru oluşmasını, iyi işlemesini, görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yerine getirmesini sağlıyor. Bu nedenle partiye öyle sıradan yaklaşım yanlıştır. PKK gerçeğini, parti gerçeğini Kürdistan açısından sıradan bir örgüt gibi görmek yanlıştır. Partileşmenin, partinin Kürdistan, Kürt halkı, Kürt tarihi açısından taşıdığı anlamı iyi bilmeliyiz. Doğru ve yeterli bilince çıkartmalıyız. Bütün bunlar şunu gösterdi ki aslında parti bilincinde bir zayıflık var. Partiyi sıradan bir örgüt gibi görme var. Olursa da olur, olmazsa da olur gibi ele alma var. Parti Kürdistan'da tercih edilmiş bir örgüt değil. Özgürlük, eşitlik, demokrasi, ulusal ruh, bilinç ve birlik için; özgür, demokrat, eşit Kürt olarak bu dünyada varolabilmek için parti, olmazsa olmaz düzeyindeki bir örgüttür. Partileşmeye ilk adım da böyle atılmıştır. Yoksa, 'birçok biçimde Kürdistan'da özgürlük ve ulusal demokrasi işleri yürüyordu, ama parti tercih edildi' değil. Öyle anlaşılıyor ki böyle görmeler var. Yani 'zamanında başka örgütler de olurdu da ama Önderlik, hareket partiyi tercih etti. Bir yere kadar parti gelmiş, bir şeyler yaratmışsa, Allah razı olsun, bundan sonra olsa da olur, olmazsa da olur, parti olmasa da biz işleri yürütürüz' diyorlar.

Oysa öyle olmadığını 2003 yılında çok net gördük. Provokatif tasfiyeci çizginin saldırısı karşısında partinin ne demek olduğunu iyi anladık. PKK'siz Kürt'ün özgür, eşit, demokratik birliğin olmayacağı, yaşayamayacağı, yine özgürlük, demokrasi birikimlerinin PKK'siz ayakta kalamayacağını gördük. Hepimiz çok iyi bilmiyor muyuz KADEK biraz isim değişikliğiydi. KADEK'in feshi aslında PKK'nin feshi oluyordu. Bu feshten sonra, üç ay içinde bütün otuz yıllık birikimin yüzde altmışı, yetmişi heba olup gitmedi mi? Eğer PKK'nin yeniden inşası gündeme gelmeseydi, Önderlik tasfiyeciliğe karşı yeniden inşa bayrağını açmasaydı ve bu temelde bir sürece girilmeseydi, hatta sadece iki ay bile yeniden inşa gündeme getirilmeden yaşansaydı, ortada PKK, ulusal demokratik birikim diye bir şey kalmayacaktı. Hepsi heba olup bitirilecekti. Bu açık bir gerçekti. Hepimiz çok büyük zorluk ve acı içerisinde bu gerçeği gördük. Provokasyon, tasfiyecilik teori yaptı, şu veya bu biçimde etkisizleştirdi. Sonuç, üç ayda büyük birikimin önemli bir kısmının kaybedilmesi oldu. İki ay daha sürseydi, hepsi kaybolurdu. Geriye kalanı ne sağladı? Parti sağladı. PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirmek sağladı.

Önderlik bunu, bu nedenle tedbir olarak gördü. Şunu gördü: Parti olmadan ayakta bile kalınmıyor, karın bile doyurulamıyor. Ne kadar değer biriktirilmiş olursa olsun, eğer bir parti öncülüğüne bağlı olarak bunlar yürütülmüyorsa darmadağın oluyorlar. Hem de kısa bir sürede. Bunu yakın dönemin acı verici pratiği ile hepimiz gördük.

Önderlik, PKK kuruluşuna tercihle adım atmadı. Eğer mümkün olsaydı başka örgütlerle yürütülecekti. Örneğin cephe örgütü ile yürütecekti. Çok değişik mücadele birlikleri kurarak yürütecekti. Birçok grupla, örgütle 1975'te itibaren bu doğrultuda görüşmeler yaptı. Hatta bu tür örgütlerle iş yürüyebilecekse, öncelikle bunları denemeye çalıştı. Bu yönlü örgütler, ittifaklar kurmak, mücadeleyi yürütmek istedi. Ancak sonunda gördük ki parti olmadan, partileşme adımı atılmadan, özgürlük ve demokrasi mücadelesini, ulusal demokratik hareketi bir milim ileriye götürmek mümkün değil. Onun için partileşme adımı atıldı. Dolayısıyla birçok örgüt içinden tercih edilen değil de Kürdistan ulusal bilinci, ruhu, birliği, özgürlüğü, demokrasiyi, eşitliği yaratmak; toplumu özgürlük ve demokrasi çizgisinde ilerletebilmek için parti öncülüğü olmazsa olmaz düzeyinde bir örgüttür. Partisiz bütün bunların hiçbiri olmaz. Parti olmadan gerçekten de tutarlı bir ulusal yürüyüş olmazdı. Parti olmadan Hilvan-Siverek direnişi olmazdı. Parti olmadan 14 Temmuz Zindan Direnişi olmazdı. Parti olmasaydı yurtdışı direnişi olmazdı. 15 Ağustos, gerilla olmazdı. Bunu parti yapımızın çok iyi bilmesi, anlaması, bir de bu çizgiye girmesi lazım. Bırak gerilla olmayı, parti, Önderliğin yıllarca sürdürdüğü eğitim, yarattığı bilinç olmasaydı, Kürdistan için, Kürtlük için özellikle Kuzey'de kurşun sıkacak bir insan bile bulamazdık. Biz tanığız o döneme. O süreçleri çok yaşadık.

14 Temmuz direnişçileri partiyi korumak için direnişe geçtiler

Güney'deki durum aldatıcı olmamalıdır. Kuzey'deki durum çok farklıydı. Gerçekten de Önderlik şunu ifade etti: *"Bir tavuk için üç-dört insanı gözünü kırpmadan vurabilirler, ama ulusal özgürlük, demokrasi için, yüce davalar için bırakalım bir kurşun sıkmayı, küçük bir fedakarlıkta bile bulunamayacak kadar yozlaştırılmış, kendi gerçeğinden uzaklaştırılmış bir insan gerçeği ortaya çıkartılmış."* Eğer bu kadar büyük direnişler olduysa, eğer mücadele yaratıldıysa, bu kadar birikim geliştirildiyse bunlar partiye bağlıdır. Parti öncülüğü temelinde yaratılmıştır. Bütün bu direnişler parti ile varoldu. İnsanlar direniş gösterme gücünü, iradesini parti bilinci, partileşme ile kazandı. 14 Temmuz direnişçileri direnişe girerken, partiyi korumak, partiyi yaşatmak için girdiklerini ilan ettiler. Gerilla kesinlikle bu bilinçle gelişmiştir. Partiyi koruma, ilerletme olarak devrimcilik hareketi bu temelde gelişti. Her şey parti öncülüğüne bağlı oldu. Parti öncülüğü ile yaratıldı. Ulusal diriliş devrimi parti öncülüğü temelinde başarıldı. Eğer parti öncülüğü olmasa, parti çizgisi gelişmezse, hakim kılınmazsa, örgütlenemezse ve bütün bu çalışmalara öncülük edecek bir düzeyde gelişmeseydi, bütün bu mücadeleler olmazdı. Kahramanlıklar kesinlik yaşanmazdı. Bunu adımız gibi bilmeliyiz. Kürt ve Kürdistan gerçeğinde bu gerçeği kesinlikle doğru görüp anlayan, bunun gereklerini gören, kabul eden bir konumda olmalıyız.

Yakın dönem açısından da gördük. Geliştirilen, belli bir bilince dönüştürülen partimize, bir dönem de provakatif tasfiyeci eğilim öyle bir saldırdı ki neredeyse taş üstünde taş kalmayacaktı. Dolayısıyla en güçlü olduğumuzu sandığımız dönemde bile, bırakalım çalışma yapmayı, direnişi geliştirmeyi, mücadele etmeyi, varolan değerleri korumak bile ancak parti öncülüğü ile mümkün oldu. Şimdi de aynı durum geçerlidir. Bütün değerlerin yaratıcısı, koruyucusu, ayakta kalmasını sağlayan parti öncülüğü olduğu gibi, yeniden pratikleşmeyi, 1 Haziran Atılımı'nın her alanda başarıyla yürütülmesini sağlayacak, bizi bu konuda başarıya götürecek yegane güç de parti öncülüğüdür. Şunu net görüyoruz: Parti öncülüğü gelişmeden, çizgiye oturmadan bütün alanlardaki örgüt, pratik, eylem gelişmiyor, zayıf kalıyor, ilerlemiyor; hamle kararlarımız başarıyla yerine getirilmiyor. Tersine, neler çıkıyor ortaya? Zayıflıklar, bireycilikler, kendine görelik çıkıyor. Çekişme, didişme, tembellik, disiplinsizlik, bencillik, keyfiyet çıkıyor. Bunlar parti dışılıklar oluyor. Parti nedir dediğimiz zaman bütün bunların aşılması oluyor. Bütün bu davranışların ortadan kaldırılarak, bunların yerine gerçekten özgürlük, eşitlik, demokrasi çizgisine hizmet edecek yürüyüş; direngen, bilinçli, örgütlü, cesur, fedakar, yaşamını özgürlük ve demokrasi davasına adamış insan gerçeği ortaya çıkıyor. Parti, bu özellikler demek.

Partiyi bu anlamda doğru ve yeterli anlamamız, tanımamız gerekiyor. Parti demek cesaret ve fedakarlık demektir. Parti demek, örgütlülük demektir. Parti demek, eşitlik, demokrasi, özgürlük demektir. Parti demek, dürüstlük, samimiyet, birlik, hizmet etmek demektir. Kendini hizmet etmeye adamak demektir. Parti demek, en zor koşullarda büyük bir cesaret, sorumluluk duygusu ile yürüyüp başarmak demektir. Parti demek, gerçekten de büyük bir disiplin, militan duruşu; saf, temiz, halka, topluma hizmet etmekten başka bir şeyi olmayan, Önder Apo'nun deyimiyle, bir lokma, bir hırka ile kendini halka büyük hizmete adayan insan demektir. Tabii bu gerçeği esas alacağız. Partiyi böyle tanımlayacağız. Dikkat edilirse pratikleşme önündeki engeller, sorunlar hep bu tür anlayışların sonucunda çıkıyor. Böyle olamayan, bireyci, bencil, tembel, miskin, basit; yüce amaçlar edinemeyen, onlara bağlanamayan, yüce amaçları gerçekleştirme iradesi gösteremeyen tutum ve anlayışlar ortaya çıkıyor. Bunlar şimdi örgütlenmemizi engelliyor, birliğimizi zayıflatıyor, göreve ve pratiğe yönelmemizi engelliyor.

Ortada dağlar kadar iş var, üzerine giden, çalışan yok. Ortada da bir sürü dolaşan var. Kendilerine göre bir de 'iş bulamıyoruz, bize görev verilmiyor' diye şikayet ediyorlar. Aslında iş çok, görev çok da göreve yönelme yok. Ona yönelim zayıf. Bu bakımdan daha da vahim olan, herkesin kendini parti sanması var. Bazı yerlerde özellikle ortaya çıkıyor. HPG'yi de örnek verdim. HPG, mevcut durumuyla kendini yeterli görüyor, PKK'li görüyor. Oysa ideolojik, örgütsel mücadelede hiç yeri bile yok. Öyle olmaz. İdeolojik mücadele azdır, örgütsel çizgi mücadeleciliği azdır. Oysa Önderlik, *"en temel karakterim örgütsel çizgi mücadeleciğimdir"* diyordu. Örgütsel çizgi mücadeleciliği ne demektir? Yaşama, çalışmaya, örgüt işleyişine Önderlik ölçülerinin hakim kılınmasıdır. Onunla çelişen anlayış ve tutumlara karşı mücadele etmek demektir. Eleştiri yapmak, özeleştiriyi geliştirmek, dolayısıyla çizgiyle çelişen bütün tutum ve anlayışlara karşı mücadele edip onları aşabilmek demektir. Sen bunları yapmıyorsan, öyle bir çaban yoksa istediğin kadar PKK'liyim de PKK'li olamazsın. PKK'liğin gereği yerine getirilemez.

PKK'liğin gereği öyle PKK'liyim demekle olmaz. Yine bazı yetkiler, imkanlar ele geçirmekle olmaz. Komutan, yönetim olmakla PKK'li olunmuyor. Yeniden PKK'nin inşası için kimleri örnek gösterdi Önderlik? ***Kemal Pir***'i, ***Şehit Beritan***'ı örnek gösterdi. Onların ölçüsündeki bir militanlığın PKK'nin yeniden inşasına örnek oluşturabileceğini söyledi. Kimdir Kemal Pir? Partileşme döneminde partinin hiçbir resmi toplantısına katılmamış, hiçbir seçime girmemiş, hiçbir yerde seçilmemiş bir insandır. Ama her zaman doğal önder kalmıştır, doğal yönetim kalmıştır. Önderlik çizgisini özümseyerek olduğu yerde onun gereğini yerine getirmek için çalışmaktan başka bir şey düşünmemiş, bu konuda herkese öncülük etmiş, doğal yönetim olmuş bir militan gerçekliği. Yetkiyle, seçimle iş yapmış değil. Her şeyi çizgi gereklerini özümseyip onları yerine getirerek yürütmüş bir militanlığı temsil ediyor. Beritan gerçekliğini de doğru kavrayalım. Yönetiminin, komutasının farklı bir yönde karar alıp teslimiyete gittiği bir ortamda, Önderlik çizgisinde karar alarak direnişe giden bir militanlığı temsil ediyor. Öyle yönetim talimatıdır, bellidir diye onu dinlemeyen; çizgiyi özümseyip, öğrenip, çizgi gerekleri neyi istiyorsa ona göre mücadeleye giden bir militanlığı temsil ediyor. Önderlik dedi ki *"Zilan komutandır, biz onun emir erleriyiz."* Demek ki komutanlık çizgisini Zilanlar, Agitler temsil ediyorlar. Biz onları esas aldığımız, benimsediğimiz, onlara ulaşmak için hesapsız, kitapsız, canıgönülden büyük bir samimiyet ile mücadele yürüttüğümüz ölçüde onların birer savaşçısı, onların çizgisine girmiş olabiliriz.

Kendine göre particilik olmaz

Bu bakımdan partinin de kim olduğunu, ne olduğunu doğru tanımlamamız gerek. Bu, her zaman tartışma konusu oldu. 1970'lerin sonunda da oldu, 1980'lerin ortasında da oldu, 1990'ların başında da oldu. 1986'da, III. Kongre sürecinde çok zorlayıcı bir ortam vardı ki kongre platformunda Önderlik, *"şehitler PKK'lidir"* dedi. PKK'lilerin şehitler olduğunu, daha sonra da PKK'nin gençler partisi olduğunu ilan etti. Şunu da ifade etti: *"Ben de PKK'li olmaya çalışan bir insanım. PKK'li olmayı ne kadar başaracağım en sonunda belli olacak"* dedi. Dolayısıyla herkes için PKK'li olmaya çalışma hedefini koydu. PKK militanlığı olarak gerçekleşen partileşmeyi şehitler gerçeği olarak tanımladı. Bu bakımdan şimdi bazı kendine göre anlayışları ciddi biçimde sorgulamak, eleştirmek gerekiyor. Bir yandan partiden her bakımdan uzak kalınıyor, parti arkadan hançerleniyor, diğer yandan da doğru partiliğin o olduğu söyleniyor. Her yerde herkes kendini PKK ilan ediyor. Özellikle partiden uzaklaşılmış olduğu, parti anlayışına, çizgisine gelinmeyen, didişmenin, çekişmenin çok olduğu, bireyciliğin, grupçuluğun geliştiği yerlerde ciddi biçimde bununla karşılaşıyoruz. Doğru parti benim diyor. Neden? Çünkü parti para ediyor, itibarı var, onuru var. Halk müthiş saygı duyuyor. Her şeyini PKK'ye, PKK'lilere veriyor.

Şimdi ortada bir sürü böyle PKK'liyim diyenler var. Bunlara sahte PKK'liler diyorum. Birbiriyle kavga ediyorlar. O diyor ben Apocuyum, o diyor ben Apocuyum. Böyle çatışmalar ilerde çıkabilir de. Öyle görünüyor ki biz de çetecilik biraz bu yönlü gelişeceğe benziyor. Böyle olmaz tabii. Herkesin kendine göre particiliği olmaz.

PKK'ye, yeniden inşaya böyle zayıf bir yaklaşımın altında, yönetimleri PKK olarak görme, parti olarak görme eğiliminin de izleri görülüyor. Yani başta sadece inşa komitesi PKK'li görülüyordu. Şimdi eğitime katılmış olanlar PKK olarak görülüyor. Aynı şeyler kadın partileşmesi açısından da geçerli. PAJK denince, sadece kongre olmuş, kongreye katılmış yönetim olmuşlar görülüyor. Ve PAJK öyle sayılıyor, PKK öyle sayılıyor. Bu tanım yanlıştır.

Bundan dolayı PKK'ye, PAJK'a zayıf yaklaşımların varolduğu gözleniyor. Böyle yaklaşmak da yanlıştır. Bir kere doğru tanımlamamız lazım. Bu konuda Önderliğin yaptığı tanımlara bağlı kalmalıyız. PKK, PAJK birer Önderlik partisidir. Önderlik tanımladı. Önderlik oluşturdu bu çizgiyi. Önderlik yürütüyor bunları. Birer Önderlik hareketidirler. Yine *"şehitler partisidir"* dedi Önderlik. PKK'yi baştan beri öyle tanımladı.

Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin, Beritanların, Zilanların partisi dedi. Şimdi de ***Erdalların, Şilanların, Viyanların*** ve ***Sorxwinlerin*** partisi oluyor. Yoksa şu yönetim olmuş, şu başkan olmuş, şu eğitim görmüş, öyle anlamamak lazım. Öyle anlamak demek, PKK'yi, Önderlik tanımı dışına çıkarmak demektir. Dolayısıyla dün olduğu gibi, bugün de PKK gerçekleşen bir PKK'dir. PAJK da gerçekleşen bir PAJK'tır. PAJK kimdir? Elbetteki Beritan'dır, Zilan'dır, Şilan'dır, Viyan'dır, Yıldız'dır, Sorxwin'dir, Önderlik çizgisini hayata geçirmek için hiçbir bireysel hesap ve çıkar yapmadan en zor koşullarda büyük bir mücadele veren yüzlerce militandır. Dolayısıyla partiyi doğru anlamak, Önderlik tanımı çerçevesinde anlamak ve ona göre sahip çıkmak, esas almak önem arz ediyor. Bu konuda da aslında anlayışları, yaklaşımlarımızı düzeltmeliyiz. Bir de halkın da tanımı var. Halk diyor, *"PKK halktır, halk burada."* Bu da halkın parti tanımıdır. Demek ki PKK Kürt halkının kendisidir. Ulusal bilince, birliğe ulaşmış, ulusal irade, direnç kazanmış Kürt halkı, Kürt insanı demektir. PKK, Kürt'ün kimliği olmaktadır.

Bir ulusal varoluş düzeyi, özgürlük ve demokrasinin yaratılması düzeyi, on beş bin şehitle, Önderlikle, halkla gerçekleşmiş bir ordu. Bu doğrultuda bu değerlerin komutasında mücadele eden yüzlerce, binlerce militanı, savaşçısı olan bir ordu. Böyle görmeliyiz. PKK'yi de partileşmeyi de böyle ele almalıyız. Parti gerçeğine böyle yaklaşmamız, dolayısıyla bu büyük gerçeklik karşısında büyük bir ciddiyetle, saygıyla, olgunlukla secdeye dururcasına saf tutup, mücadele etmemiz lazım. Buna uzak kalmak, lakayt kalmak, gevşek yaklaşmak olmaz.

Yoldaşlar! bu yaklaşımları düzeltmemiz gerekiyor. Özellikle de HPG'nin de bu konuda düzeltme yapması gereken hususlar var. Şunu net belirtebiliriz: Parti öncülüğü güçlü ve çizgiye uygun bir biçimde oturtulmadıkça HPG, HPG olamaz. Önderlik geçmişte partinin öncülüğünü oturtarak gerillayı geliştirmeyi esas aldı. Parti öncülüğünün saptırılmasına çetecilik dedi. Dolayısıyla çeteciliğe karşı büyük bir savaş vererek, parti öncülüğünü oturtmayı öngördü. 2004 ocağında gerçekleşen III. Konferans'ta ***"PKK'lileşelim, savaşı kazanalım"*** şiarını geliştirdi. Ancak gerillanın gelişiminin, doğru çizgiye oturmasının ve başarmasının parti öncülüğüne, gelişmesine, öncülük çizgisine oturmasına bağlı olduğunu ifade etti. Bu, günümüz açısından çok daha fazla böyledir.

Gerillanın yeniden yapılanması olarak HPG'de, parti öncülüğü geçmiştekinden az değil, daha fazla. Olmazsa olmaz kabilinde. Gerçekten bir gerillanın varolabilmesi, bir yaşam, duruş, çalışma tarzı olarak, bir özgürlük ve demokrasi, barış kuvveti olarak, yine halkın savunma kuvveti olarak gerillanın varolabilmesi parti öncülüğünün sağlanmasına dayanıyor. Bu gerillanın doğru bir stratejik, taktik anlayışa kavuşması, Apocu tarzı, tempoyu yeterince kazanabilmesi de parti öncülüğüne oturtulmasına dayanıyor. Bu gerillanın stratejik ve taktik başarısı, günlük çalışmada başarılı olabilmesi, tamamen ideolojik çizginin emrinde, onun gereklerine göre yaşayıp mücadele edebilmesi ve bu mücadeleyi başarıyla gerçekleştirmesi kesinlikle parti öncülüğü ile mümkün.

Eleştiri ve özeleştiriler adeta rafa kaldırılmış

Parti olmadan da gerilla olur demek, gerilla gerçeğini, Kürdistan ve PKK gerçeğini anlamamak demek. HPG'de partileşme tartışmaları, partileşme eğitimi az. HPG yaşamına parti ölçülerini oturtma, HPG yaşamını parti yaşamı olarak ele alma, bu temelde oturtma, geliştirme; ters, yanlış olan tutumları bu temelde parti ölçüsüyle eleştirerek, özeleştiri geliştirerek mahkum etme, aşma, çözümleme azdır. Bu yönlü çabalar yok. Söz ve davranışta, harekette, neyin doğru neyin yanlış olduğu parti ölçülerine göre belirlenmiyor. Parti ölçüsü esas alınmıyor. Eleştiriler, özeleştiriler parti esaslarına göre az yapılıyor. Dar ve salt askeri yaklaşımlar neredeyse parti çalışmasına hakim olacak. Bu yanlıştır. Gerilla dar, salt askeri bir yaklaşımla bırakalım başarılı bir mücadele vermeyi, gerçekten ayakta bile kalamaz. O nedenle Önderliğin meşru savunma çizgisini anlayan, özümseyen, başarılı taktiklerle bunu hayata geçiren bir gerillanın yaratılması, kesinlikle parti öncülüğünün hakim kılınmasına bağlı. Yine iç sorunlar, tartışmalar, ideolojik, örgütsel bazda az ele alınıyor. Parti esaslarına göre az yürütülüyor. Sorunlar, örneğin eleştiri ve özeleştiri yöntemi ile çözülecekken, esas parti yöntemi o iken bu adeta rafa kaldırılıyor.

Bir kolay yön belirlenmiş; disiplin kurulları olmuş, hukuk var deniyor ve suç ceza yöntemleri ile çözülüyor. Suçludur, ceza ver, at. Suçsuz insan mı var Kürdistan'da? İşini başarıyla yapabilen militan mı var? Herkes yanlışlarla, eksikliklerle dolu. Düzen bunu yaratmış. Sen eğer bunu ceza ile karşılayacaksan, herkesin boynunu kesip atmak gerekiyor. Bu sömürgecinin yaklaşımıdır. Düşmanın yaklaşımıdır. Apocu yaklaşım kesinlikle bu değildir. Önderlik şunu dedi: *"Bir kişide yüzde bir olumluluk varsa biz oradan tutarak onu militan yapmayı esas alan bir tarzın sahibiyiz."* Biz tüketilmiş, dağıtılmış, kendisi olmaktan çıkartılmış insanı kendine kavuşturma hareketiyiz. Bu anlamda büyük bir eğitme, düzeltme hareketiyiz. Özgür birey ve toplumu yaratma hareketiyiz. Demek ki sorunlarımızı parti ölçüleriyle ele alacağız. Eleştiri özeleştiri yöntemini kullanacağız. Sorunları çözmede kazanmayı esas alacağız. Eğitim sistemini öngöreceğiz. Bu konuda en başta komuta olmak üzere bilinci olan bütün savaşçılar büyük bir sorumlulukla rol oynayacaklar. Başka türlü HPG'nin komutanı, savaşçısı olamaz. Doğru bir HPG yapılanması da ortaya çıkmaz.

Bu nedenle doğru bir yaşam tarzının, ilişki tarzının oturması, yine başarılı bir çalışma ve mücadele tarzının, vuruş tarzının kazanılması, kesinlikle parti öncülüğünün oturtulmasına bağlı. Tamamen ideolojik, çizginin emrinde bir gerillacılığın Kürdistan'da başarı şansı vardır. Kendini ayakta tutabilir ve bir halk savunma kuvveti olabilir. Bunun dışında bir gerilla, bırakalım ayakta kalmayı, halk savunma kuvveti olmayı, karnını bile doyuramaz. Kesinlikle varolamaz. Aldanmayalım. Farklı yerlerde güç aramaya çıkmayalım. Güç, Önderlik çizgisindedir, parti gerçeğinde, ölçülerindedir. Bunlar ne kadar özümsenir ve HPG'ye hakim kılınırsa, HPG o kadar güçlü bir gerilla gücü, görev ve sorumluluklarını başarıyla yerine getiren, düşmana ağır darbeler vuran, halk için umut, güven, heyecan kaynağı olan, özgürlüğün, demokrasinin barışın, eşitliğin güvencesi olan bir güç haline gelir. Dolayısıyla en başta komuta, karargahlardan başlayan komuta gücü olmak üzere tüm HPG'ye böyle bir parti öncülük çizgisini hakim kılmamız, başarıyı kazanabilmemiz açısından kesin gerekli.

Biz böyle bir düzeltmenin, derinleşmenin, yoğunlaşmanın günlük çalışmaları, mücadeleyi, meşru savunma direnişini başarıyla geliştireceğine inanıyoruz. Çünkü birçok alandan gelen bilgiler şunu söylüyor: Birçok yer, birçok kişilik, birçok birlik, savaştan önce yaşamda kaybetmiş. Yaşamda kaybetmek demek, partisizliktir. Demek ki savaşta kazanabilmek için, önce yaşamda kazanabilmek gerekiyor. O da Önderlik çizgisini özümsemek, parti çizgisini esas almak demektir. HPG'nin de savaşçı ve komuta gücünün böyle bir düzeltmeyi yaşamaya ihtiyacı var. Genelde böyle bir düzeltme, partileşmeyi, parti öncülüğünü geliştirme çabamız var. Bu konuda alınan kararlar kapsamlıdır. Büyük bir partileşme hamlesi başlatmış bulunuyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nın 23. yılını, partileşmeyi geliştirerek başta gerilla olmak üzere bütün hareket ve parti öncülüğünü hakim kılarak kazanma günü olarak ilan ediyoruz. Bu temelde de herkesi parti çizgisini esas alan, partiye sahip çıkan, partileşmeye katılan bir tutumun sahibi olmaya çağrımız var. Bu yönlü kararımızda var.

15 Ağustos Atılımı'nın 23. yılına, Önderliğin III. Konferans'taki şiarını güncelleştirerek cevap vermek istiyoruz; "partileşelim, zaferi kazanalım." Viyan ve Sorxwin çizgisinde yeniden partileşelim ve demokratik direnişi geliştirip, zafere götürelim diyoruz. Yeni PKK bu temelde gelişiyor. Önderlik çizgisi bu temelde hakim hale geliyor. Tüm arkadaş yapımızı da böyle bir ruhla, yeniden partileşmeye etkin, aktif, militanca katılmaya çağırıyoruz.

KKK Yürütme Konseyi

inkar imha siyasetine özgürlük yürüyüşüne büyük bir kararlılıkla katılarak cevap verelim

KKK Yürütme Konseyi olarak, 7-9 Ağustos tarihleri arasında üç aylık olağan toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantımız, KONGRA GEL IV. Genel Kurulu'ndan bu yana geçen üç ayı aşkın süre içinde dünyada, Ortadoğu'da ve ülkemizde önemli siyasal, askeri gelişmeler başta olmak üzere, Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışı faaliyetlerini değerlendirme ve yeni dönemi planlama gündemlerini kapsamlı bir biçimde tartışmıştır. Bu tartışmaların sonucunda, siyasal sürece ilişkin önemli tespitlere ulaşmış, yaşanan örgütsel sorunların kaynağını ve çözümünü ortaya koymuş, yeni dönemi planlamış, görev ve sorumlulukları belirlemiştir.

Bu anlamda toplantımız, Ortadoğu'da yeni dönemde yaşanacak siyasal, askeri süreci karşılayan bir toplantı olmuştur. Toplantının bu niteliği gözönüne alınarak, KKK sisteminde yeralan tüm komite, koordinasyon, kadro ve çalışanlar, yapılan değerlendirme ve tespitleri doğru ve derinlikli kavramayı, alınan kararları zamana yaymadan, Apocu tarz, tempo ve üslupla hayata geçirmeyi dönemi başarıyla kazanmanın biricik yolu olarak görmeli ve bu temelde pratikleşmelidirler.

Ortadoğu'daki gelişmeler Kürt halkına tarihi kazanım imkanı sunmaktadır

Ortadoğu'da önemli askeri ve siyasi çatışmalar yaşanmaktadır. Bu çatışmalar, bölgede kaosu daha da derinleştirmektedir. Uluslararası güçlerin bölgeye müdahalesi ve islami görüntü altında gelişen karşı koyuş hiçbir sorunu çözmediği gibi, sorunları daha da ağırlaştırmaktadır. Dolayısıyla ne kapitalist sistemin bölgenin tarihsel, toplumsal, kültürel gerçekliğiyle bağdaşmayan dıştan dayatma çözümleri ne de ona karşı eski zihniyet ve statükoda direnen ulus devlete dayalı islami kesimlerin bölge sorunlarını çözme olanakları vardır. Ulus devlete dayalı bölge statükocu güçleri, 20. yüzyıldaki ABD-SSCB çelişki ve dengesine dayalı olarak kendilerini korumuşlardı. Bugün ne o çelişki ve denge vardır ne de o dengeyi kısa sürede yaratacak güç bulunmaktadır. Bu, tüm kapitalist güçlerin aynı görüşte ve aralarındaki çelişkilerin bittiği anlamına gelmemektedir. Ancak ulus devlete dayalı statükocu güçleri yaşatacak kadar kendi aralarında çelişmedikleri görülmektedir.

Küresel güçler, İran, Suriye ve diğer muhalif güçleri 'Yeni Ortadoğu' yapılanması önünde engel olmaktan çıkarmak istemektedir. Türkiye'yi de bu projenin bir parçası haline getirmeye çalışmaktadırlar. Türkiye'nin de uzun süredir ABD ile Suriye-İran ilişkilerini birlikte götürme politikasını yürütme imkanı artık kalmamıştır.

Suriye'nin mevcut durumda eski politikalarını sürdürme imkanı kalmamıştır. Yürütülen baskılarla bir değişime zorlanacaktır. Gelinen aşamada ABD ile İran arasında bir orta yolun bulunması zor görülmektedir. ABD, İran'ı etkisizleştirmeden Irak'a yaptığı müdahalenin sonuçsuz kalarak, her gün kendini yıpratacağını görmektedir. Önümüzdeki dönemde ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarının esas ekseni İran üzerine kayacaktır.

Bu çatışmada, İran'ın kazanma olasılığı yok gibidir, ancak ABD'nin de bölgede yaşadığı deneyimler gözönüne alındığında, kısa sürede sonuç alamayacağı görülmektedir. Bu durum kendisiyle birlikte bölgede kaosu daha da derinleşecektir. Ortaya çıkacak sonuçlar, Irak müdahalesi öncesi düşünüldüğü gibi, ABD'nin mutlak hakimiyeti biçiminde olmayacaktır. Şii, sünni ve Kürtler arasındaki gerilimler bundan sonra da sürecektir. Bunun giderek bir iç savaşa doğru evrilme olasılığı da bulunmaktadır. Çatışmalarda artan düzey bunu ortaya koymaktadır. Güney'deki Kürtler de mevcut durumda kendileri için en iyisinin bugünkü pozisyonlarını sağlamlaştırma olduğunu düşünmektedirler. Ancak Irak'taki mevcut güçlerin ideolojik ve politik yaklaşımlarının istikrarı sağlayacak bir dengenin kurulmasına götürmediği de diğer bir gerçektir.

Hareketimizin 1 Haziran Hamlesi temelinde sağladığı gelişme, herkesin görebileceği bir tarzda açığa çıkmıştır. Uluslararası komplonun sonuç almadığı; Önderlik çizgisinin ve Apocu hareketin Kürdistan'da ve bölgede temel bir güç olduğu; içten ve dıştan gerçekleştirilen saldırılarla belli düzeyde zorlanmış olsa da birçok açıdan gelişmesini sürdürmeye devam ettiği, özellikle son iki yıldan bu yana sağlanan gelişmelerle çok net ortaya konulmuştur.

Bu durum, çeşitli uluslararası ve bölge üzerinde politika yürütmek durumunda olan güçlerin Kürdistan'a ve hareketimize ilişkin politikalarını yeniden gözden geçirmesini dayatmıştır. PKK'nin ve Önder Apo'nun Kürdistan halk gerçeğinin bir parçası olduğu ve Kürt sorununa da bu temelde yaklaşılması gerektiği ortaya çıkmıştır. PKK'nin tasfiye edilememesi ya da geriletilememesi, tersine, bu dönemde bir gelişmeyi başarması; ulusal demokratik çizginin Kürdistan'da büyük bir etkinlik kazanması Kürt sorununun çözümünü kaçınılmaz kılmış, bütün kapsamıyla gündeme taşımayı da gerçekleştirmiştir.

Yakalanan bu düzey, Kürdistan üzerinde inkar imha politikasını geliştiren güçleri de oldukça ürkütmektedir. Kürdistan üzerinde egemenlik sürdüren devletlerin bugün yaşadıkları panik ve korkunun temelinde bu gelişme yatmaktadır. Kürt sorununun uluslararası düzeyde gündeme gelmesi, inkar ve imha politikasını sürdürme koşullarının ortadan kalkmakta olduğunu göstermektedir. Bu durum başta Türk devleti olmak üzere Kürdistan'da inkar ve imha politikasını yürüten İran ve Suriye rejimlerini de siyasal, diplomatik ve askeri olarak zorlamaktadır.

Halkımızın ve hareketimizin 1 Haziran kararlılığı temelinde gerillanın geliştirdiği meşru savunma çizgisi ve onun etrafında İmralı Yürüyüşü, Şemdinli, Yüksekova ile başlayan, Newroz ile birlikte iyice yaygınlaşan, Amed, Van, Batman ve metropollerde halkımızın yoğunlaşan serhildanları bu zorlamanın ana kaynağıdır. Türk özel savaş rejimi salt askeri değil, siyasi, ekonomik ve diplomatik planda da zorlanmaktadır. Bundan dolayı da Türk devlet sistemi içindeki çelişki ve çatışmalar daha da derinleşmiştir. Kürt sorununun çözülememesi, mücadelenin yeniden ivme kazanarak yükselmesi, sistem içinde çeşitli kanatlar arasında bulunan çelişki ve çatışma düzeyini daha da artırmıştır.

Hareketimize karşı yeni bir saldırı dalgası kararlaştırılmıştır

AKP hükümeti, hareketimize karşı bir saldırı dalgasını bu temelde gündeme getirmiştir. Hareketimize darbe vurması ve geriletmesi durumunda hem yaşanan zorlanmayı aşacak ve bunu kendine propaganda malzemesi yapma olanağını yakalayacak hem de bu saldırı dalgasıyla sistem içi çelişkileri dengeleyip, dondurmayı sağlamış olacaktı. Kızıl Elmacı kesimleri bu biçimde susturarak, ordu içindeki rantçı kanatla da uzlaşma temelinde de-facto bir milli mutabakatı oluşturmayı ve kendi iktidarını daha etkili kılmayı hedeflemiştir.

Kendisi için tehlike arz eden MHP, DYP gibi partileri de bu saldırı dalgası içinde kullanacağı, milliyetçi şoven söylemlerle barajlayarak bertaraf etmeyi amaçladığı anlaşılmaktadır. Bütün bunlarla Makyevelist bir biçimde, Kürt kanını dökme temelinde iktidarını pekiştirme ve yeniden iktidar olmak için hareketimize karşı bir saldırı dalgasını kararlaştırdığı anlaşılmaktadır.

Bunların yanı sıra AKP hükümetinin İran rejimiyle özel bir anlaşma ve ilişki içinde olduğu da bilinmektedir. Gerçekleştireceği bir sınır ötesi harekatla statükocu güçlerin bölgede geliştirmek istediği karmaşaya katkı sunmayı, bölge statükosunun korunması temelinde üzerine düşen böyle bir görevi ifa etmeyi de amaçladığı ortaya çıkmaktadır.

Bölgede yaşanan Hamas, Hizbullah ve İsrail çatışması esas olarak uluslararası güçler ile bölgedeki statükocu güçlerin bir çatışması olarak cereyan etmektedir. Bunun uluslararası düzeydeki mücadelenin bir sonucu olarak gelişmekte olduğu çok açıktır.

Ortadoğu'daki statükocu güçlerin daralmayı ve sıkışmayı hafifletmek için çelişki ve çatışma noktasını Filistin-Lübnan sahasına kaydırma projesinin sonucu olarak süreç boyutlanmıştır. İsrail ve ABD ise karşı bir hamleyle Hamas ve Hizbullah'ı devre dışı bırakma, Suriye'nin kolunu kanadını kırıp, etkisizleştirerek teslim olmasını sağlama ve İran etrafındaki çemberi bu biçimde daraltma projesini uygulamaya koymuştur. Bu konuda AB ülkeleri de İsrail'in hedef gözetmeksizin gerçekleştirdiği sivil katliamlara dikkati çekse de esas olarak bu projeyi desteklediklerı anlaşılmaktadır. Fransa'nın tam da böyle bir süreçte Suriye'yi "güvenilmez" ilan etmesi bunun ifadesidir.

Filistin ve Lübnan'da yaşanan çatışmalarda, özellikle İsrail'in hedef gözetmeksizin geliştirdiği bombalamalarda çok acı tablolar ortaya çıkmıştır. Bunun herhangi bir çözüm getirmeyeceği açıktır. Çatışma ve şiddetin dozunun zaman zaman artıp zaman zaman eksileceği bu çatışmalarda, taraflar stratejik bir hesaplaşma içinde olacaklardır. Bu anlamda özellikle ABD ve İsrail kesin sonuç almak istemektedir. Aksi taktirde, ABD'nin başta Ortadoğu olmak üzere, dünya genelinde stratejik çıkarları ciddi bir biçimde sarsılır.

Bunlar yaşanırken, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a girme hazırlıkları ve bu temeldeki dayatmalarının ABD'yi oldukça kaygılandırdığı anlaşılmaktadır. Türkiye'nin bu aşamada Güney'e girmesi hem ABD'nin uygulamakta olduğu konsepti zorlayacaktır hem de ABD ile Türkiye'yi karşı karşıya getirecektir. Türkiye, ABD'den kopmazsa da 1 Mart tezkeresinden daha fazla bölge politikasında ciddi bir biçimde zorlayacaktır.

ABD-Türkiye ilişkileri en zorlu ve en kritik sürecini yaşamaktadır. ABD, Türkiye'yi bölge statükocu güçlerinden uzaklaştırarak, onlara karşı tavır aldırmaya, tutumunu netleştirmeye çalışırken, Türkiye de ABD'nin bölgede içine girdiği zorlanma durumunu fırsat bilerek, 'ya PKK'nin üzerine gidersin ya da seni çeşitli biçimde zorlarım' demektedir. Her iki güç de karşılıklı olarak birbirlerini tavırlarını netleştirmeye zorlamaktadır. Bu dayatma karşısında ABD, 'siz girmeyin biz sorunu çözeceğiz' tutumunu geliştirmiştir. 'Güney Kürdistan'a girmenize gerek yok. Üçlü mekanizma çerçevesinde PKK ile gereken mücadeleyi yürüteceğiz, bu arada başka yönelimler de gerçekleştireceğiz' biçiminde bir mesajın verildiği görülmektedir.

Bu gelişmeler, hareketimiz ve bölge açısından yeni birtakım olguları beraberinde getirmektedir. ABD'nin bu aşamada tümüyle kesin ve karşıtlaştırıcı bir tavır alma olasılığı zayıf olmakla birlikte, Güneyli bazı güçler ve Irak merkezi hükümeti aracılığıyla birtakım yönelimler gerçekleştireceği anlaşılmaktadır.

Ancak son zamanlarda Avrupa'daki kimi tutuklamaların ABD ve AB'nin Türkiye'nin dayatmaları karşısında belli oranda verdikleri bir karşılık olduğu da görülmektedir. Esas hedef gerillanın darbelenmesi ve tasfiyesi iken, Avrupa'nın mücadelemiz içindeki rolü ve konumu gözönünde bulundurularak oraya da bir yönelimin geliştirildiği görülmektedir. Özellikle Irak ve Güney Kürdistan'ında demokratik çizgide bulunan güçleri daraltma, sınırlandırma yönelimi gelişebilir. Yine hareket sahamızı daraltıcı birtakım tedbirler geliştirilebilir. Bu tür olasılıklarla beraber, hareketimizin yönetim kademelerine dönük kaçırma, suikast planları gerçekleştirilebilir. Yine darbe vurmayı amaçlayan nokta operasyonlarıyla, hava saldırıları biçiminde yönelimler olabilir.

Türk özel savaş rejimi bu konuda daha çok Güneyli güçleri tehdit ve vaat politikasıyla yanına alarak bu hedeflerine ulaşmak istemektedir. Güneyli güçlerin içinde yer almadığı herhangi bir planlamanın başarı kazanması şurada kalsın, bizi zorlaması bile düşünülemez. Bu açıdan Güneyli tüm parti ve grupların, bu süreçte Kürt halkının düşmanlarının işini kolaylaştırmaktan kaçınmaları, parti çıkarları yerine ulusal çıkarları gözetmeleri gerekir. Ulusal bir politikanın oluşması, ulusal konferansın toplanması ve yürüttüğümüz çağrıları pratikleştirmek için daha fazla çaba harcamamız gerektiği açıktır.

Kısaca yeni bir sürecin başlamış olduğunu görmemiz gerekiyor. Bu yeni süreçte doğru bir politik yaklaşımla gelişmeleri yanıtlar, yine taktik performansı doğru tutturursak, olası yönelimleri boşa çıkarmamız ve kendi çizgimizde gelişmeyi sürdürerek, çözümü dayatmamız olanak dahilindedir. Ancak bunu yapmayıp, yerinde olmayan dar ya da liberal birtakım pratik politik duruşlar ve politikalarla taktik düzeyi iyi tutturamaz, gerekli tedbirleri alamazsak, birtakım darbeleri yememiz de ihtimal dahilindedir.

Sürecin gerektirdiği zorunlu görevleri sorumlu bir yaklaşımla yerine getirmemiz halinde ise Özgürlük hareketi, çözümsüzlük politikalarına karşı derin ve kapsamlı demokratikleşme politikalarıyla alternatif olma gücünü daha da geliştirecektir. Türkiye'de de bu sorunun daha fazla çözümsüz kalmasının getireceği olumsuzluklar görülmeye başlanmıştır. Eğer inkarcı rejimin son bir hamlesi daha boşa çıkarılırsa, arkasından çözüm süreci gelecektir. Türk özel savaş rejiminin tüm plan, çaba ve yönelimlerinin temelinde böyle bir gelişmenin önüne geçmek vardır.

Başaran örgüt tarzı ve militan duruşla kazanılacaktır

KONGRA GEL IV. Genel Kurulu'ndan hemen sonra Yürütme Konseyi ilk toplantısını yaparak kendisini örgütlemiş, gerekli düzenlemeleri yapmış ve dönemi planlayarak faaliyetlere başlamıştır. Bu süreçte genel olarak çalışmalar yürütülmüş, daha derli toplu olunmuş, toparlanma ve gelişmede daha ileri bir düzey yakalanmıştır.

PKK Genişletilmiş Meclis Toplantısı'nda hareketin içinde bulunduğu örgütsel durum ve kadro sorununa ilişkin detaylı değerlendirmeler yapılmış, ideolojik mücadele sorunları etraflıca değerlendirmeye tabi tutulmuş, eleştirel özeleştirel bir yaklaşım geliştirilerek bir hedefler planlamasına ulaşılmıştır.

IV. Genel Kurul'dan bu yana geçen zaman içinde bölgemizde ve ülkemizde çok önemli askeri ve siyasi gelişmeler yaşanmaktadır. Bu sürecin belirginleşen birtakım

...STİNA REWA TEMİNATA
...DÎ Û DEMOKRASİYÊ YE
ŞEHİD NIRXEN
MEYEN NEMRIN
III.CIVATA GIŞTÎ YA
KONGRA GEL

siyasi sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştır. Hareketimizin sağladığı gelişmenin yarattığı bu duruma karşılık, örgütsel alanda aynı düzey ve temponun gelişmiş olduğundan bahsedilemez. Bu dönemde komitelerimizin rutin çalışmaları sürdürülmüş, genel olarak normali aşmayan bir düzeyde seyretmiştir. Bu süreçte yaşanan hızlı siyasal, diplomatik gelişmelere rağmen bazı komitelerimiz çalışmalarını hemen hemen eski tempoda sürdürürken, bazı komitelerimiz de biraz daha faaliyetlerine asılma, süreci geliştirmeye dönük kimi çabalar içinde olmuşlardır. Bazı komitelerde yeni düzenlemeler yapılarak süreç karşılanmaya çalışılmıştır.

Görevimiz sadece saldırıları savunmacı tarzda karşılamak değildir

Avrupa alanı bu dönem içinde CDK Kongresi'ni gerçekleştirmiştir. Öncekilere göre daha başarılı bir kongre olarak pratikleşmiş, bunun sonucunda yeni bir süreç başlatılmıştır. Düzeltme, toparlanma biçiminde bir çaba ve beklenti sürmektedir. Rusya alanı için yeni bir şey söylenemez. Hem Ukrayna, hem Kazakistan'da doğruyu hakim kıldırmaya dönük bir çaba olsa da onu zengin yöntemlerle uygulamadaki yetersizliklerden dolayı bu alanlarda bir daralma yaşanmaktadır. Bu alanda yaşanan daralmayı aştırma ve açılımcı bir düzeye çıkarma ihtiyacı bulunmaktadır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de geliştirilen Newroz ve serhildan ardından yaşanan yoğun tutuklamalar ve geliştirilen baskı nedeniyle ortaya çıkan sarsılma giderilmeye çalışılmaktadır. Hem siyasi, hem diğer kurumsal alanlarda eskiye göre belli bir olumluya gidiş, toparlanma olmakla birlikte, grupçu, dar çevreci, birbiriyle didişen, birliğe gelmeyen anlayışlarla mücadelenin ideolojik alanda yürütülmesi, bunun örgütsel çizgide ve kadro duruşunda somutlaştırılması dönemi başarıyla karşılamada belirleyici olacaktır. Bu üç aylık faaliyet içinde, bu alandaki bütün faaliyet alanlarına daha etkili denebilecek birtakım müdahaleler geliştirilmiş, gerekli olan perspektifler sunulmuştur. Aynı doğrultuda sürecin gelişmesini takip etmek ve mutlak surette alandaki çalışmayı zorlayan grupçu anlayışı aşmak gerekmektedir.

Doğu Kürdistan'da yürütülen çalışmalar önemli siyasal sonuçlar yaratmış, halkta belli bir inanç, güven ve ilgi geliştirmiştir. Ancak hem halkın ilgisini örgütleme, hem de ortaya çıkan siyasal sonuçları değerlendirmede yetersizlikler yaşanmaktadır. Gelişen devlet yönelimleri ve alan güçlerinin yeterli tedbirleri geliştiremeyişinden dolayı bazı şehadetler yaşanmıştır. Burada köklü bir tarz değişikliğine gitme ihtiyacı bulunmaktadır.

Büyük Güney ve Batı Kürdistan için Genel Kurul'dan bu yana normal çalışmaların yürütülmesi ve bu alan örgütlerinin kendilerini daha işlevsel kılmaları yönünde birtakım çabalar olmakla birlikte henüz yeni gelişmelerden bahsedilemez. Özellikle Güney Kürdistan'ın kendini gerçekçi bir temele dayandırması, bu anlamda sağlıklı ve istikrarlı bir düzeyi kazanarak, gelişme vaat eden bir performansa ulaşması sorunu sürmektedir.

Bu süre içinde HPG'nin yürüttüğü çalışmalar kimi yetersizliklere rağmen belli bir düzeye ulaşmıştır. Zaman zaman yersiz kayıpların yaşanmasına rağmen başarılı, umut verici çıkışlar ve genel bir gelişme düzeyi yakalanmıştır. ***Agitlerin*** direnişçi ruhu önemli oranda tüm direniş ve çatışmalarda yaşanmaktadır.

Bu dönemde Önderlik referandumu sonuçları Avrupa'ya ulaştırılmış ve orada noter tarafından sayımı tamamlanmıştır. Noterce tasdik edilen imza sayısının toplamı 3 milyon 243 bin 697'dir. Yakalanmış, el konulmuş olanlar bunun dışındadır. Örneğin Suriye'de 147 bin imzaya, Kuzey ve Doğu Kürdistan'da da önemli sayıda imzaya el konulmuştur. Ortalama olarak el konulanlarla birlikte hesaplandığında 3,5 milyon imzanın toplandığı anlaşılmaktadır. Eğer biraz daha dikkatli, tedbirli olunup, güçlerimiz yeterince örgütlendirilip harekete geçirilebilseydi bu sayının beş-altı milyonu aşması işten bile sayılmazdı. Sömürgeci devletlerin antidemokratik yönelimlerine, imza toplayan yüzlerce kişinin gözaltına alınması, bazılarının ağır cezalara çarptırılması ve uygulanan baskılara rağmen 3,5 milyon imzanın toplanması önemli bir örgütsel iradeyi açığa çıkardığı gibi, esas olarak bu koşullarda her türlü riski göze alarak 3,5 milyon kişinin Önder Apo'yu kendi siyasi iradesi olarak belirlemesi, hem uluslararası komploya halkımızın bir yanıtı, hem AİHM'in kararını çürüten somut hukuki bir delil hem de Kürdistan'daki komalan sistemine verilen büyük bir destek anlamına gelmektedir.

Halkımızın açığa çıkan özgür iradesinin siyasi, örgütsel, diplomatik, hukuksal alana güçlü bir biçimde yansıtılması ve güçlü kazanımlara dönüştürülmesi, yeni dönem çalışmamızın temel çalışmalarından birisi olacaktır.

Bölgemizde ve ülkemizde yaşanan yeni siyasi ve askeri duruma karşılık vermek güçlü bir örgütsel duruşla mümkündür. Bu konuda gerek son üç aylık süreçte yaşanan yetersizlikler, gerekse de önceki sürece ait yetersizliklerle yeni dönemin saldırılarını karşılamak güçtür. Elbette sorunumuz sadece bize yönelik saldırıları savunmacı tarzda karşılamak değildir. Her bakımdan örgütsel, siyasi, askeri, diplomasi ve halk eylemliliklerinde gerekli gelişmeyi sağlayarak, başta Önderliğimizin özgürlüğü olmak üzere artık çözüm aşamasına girmiş bulunan Kürt sorununu demokratik bir tarzda çözüme kavuşturmaktır. Saldırıların kapsamı, şiddeti ve görevlerimiz gözönüne getirildiğinde, örgütsel olarak mutlaka aşmamız gereken ve aşma gücünde olduğumuz sorunlarımız bulunmaktadır.

Yönetimimizin en temel sorunu, yeni paradigmayı yeterince kavramama ve sistemi uygulamama sorunudur. Bu sorunu gidermeye dönük kimi adımlar atılmış olsa da yeterli olmamıştır. Yeni bir paradigma olmasının getirdiği kavrama düzeylerine bağlı olarak anlama, yorum ve uygulama sorunları varlığını sürdürmektedir. Farklı anlama ve yorumlar, değişik yöntem ve değerlendirme yaklaşımlarını da beraberinde getirmektedir. Bunun pratiğe yansıması ise parçalılık ve aynı doğrultuda sistemi yeterince yönlendirmeme, dönemin temel taktiğini ve tarzını yeterince uygulamama olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durumun koordinasyon, komite ve kadrolar üzerindeki etkileri ise kuşkusuz olumsuz olmaktadır.

Saldırılarla yüzyüze olan bir halk ve hareket durumundayız. Bu nedenle de ideolojik olarak yeterince doyurulamayan bir yapının ve kadronun ciddi sorunlar yaşayacağı kesindir. Kadronun yeterince eğitilmemesi, ilgilenilmemesi, sorunlarının çözülmemesi sonucu bazı kadrolar ya yeterince kendisini çalışmalara katmamakta ya da karşı propagandaların da etkisiyle kaçışa, ihanete yönelmektedir. Geldiği düzen içerisine tekrar yönelmesinin yönetim yetersizliğinin bir sonucu olduğu ortaya konulmuş; yönetim tarzının zengin, sistemli ve yeterli biçimde geliştirilmesinin zorunluluğu üzerinde duran toplantımız, bunun aşılması için gerekli tedbirler üzerinde durmuştur.

Yönetimimizin diğer temel sorunu ise gerek sistemden kaynaklı, gerekse de yeterince kollektifleşememeden kaynaklı sorunlardır. Yönetim aynı programı uygulamakla yükümlü, aynı hedefi paylaşan bireylerden oluşan ilkeli birliktir. Dolayısıyla aynı ilkelerde hareket etmek ve aynı duyarlılıkları göstermek temelinde birbirini tamamlamak esastır. Ancak böyle bir düzeyin yakalanmasıyla ağırlaşan saldırılara karşılık verilebilir, karmaşıklaşan sorunlara çözüm üretilebilir. 'Bir komitenin zayıflığı ve yetersizliği yönetimin zayıflığıdır' anlayışıyla hareket edilebildiği ve bunu gidermek için çalışıldığı oranda güçlü bir ekip olunabilir. Bu konuda yaşanan yetersizlikler birçok yetersizliği de beslemektedir.

Öte yandan KKK sisteminin pratikleşmesini zorlayan sorunlar, aksaklıklar zaman zaman çıkmaktadır. Bu çerçevede HPG'nin özerkliğini zedeleyecek birtakım düzenlemeler olmuştur. Toplantımız bunların giderilmesine dönük tartışma geliştirmiş, sistemin anlayışa uygun pratikleşmesinin önünü açmıştır.

Yönetimden kaynaklı sorunları açıklıkla tartışan toplantımız, içine girilen sürecin özellikleri ve hayatiyetini gözeterek, bu sorunların mutlaka aşılması yönünde bir kararlaşmaya ulaşmış, bunun gerekli örgütsel tedbirlerini almıştır. Kendi içinde böyle bir kararlaşmayı yaşayan toplantımız, önümüzdeki süreci kazanmada üzerine düşen görev ve sorumlulukları daha aktif bir biçimde yerine getirmekte kararlı olduğunu belirtmiştir.

Dönemin görevlerini yerine getirerek süreci kazanacağız

Türk özel savaş rejiminin Kürt sorununu diyalog ve barışçıl demokratik yöntemlerle çözme yerine, şiddetle tasfiye etme planını önüne koyduğu görülmektedir. Hareket olarak bizim de bu saldırılar karşısında kendimizi sonuna kadar savunacağımız kesindir. Öncelikle sistemimizi zorlayan sorunlardan ve duruşlardan hızla kendimizi kurtararak, sürecin ihtiyaçlarına karşılık verecek ve düşmanın saldırılarını boşa çıkaracak; komalan sistemini tabandan başlayarak örgütleyecek ve Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatacak bir örgütsel sistemin, tarzın ve kadro duruşunun sağlanması gerekir. Bunun için her komite ve koordinasyonun, bu tarz ve duyarlılığı öncelikle kendi sahasından başlatması gerekmektedir.

Referandum ile Önderliğin Kürdistan'da siyasal irade olarak kabul edilmesi, hem yeniden adil yargılama konusunda hem de Kürt sorununun çözümünde yeni bir durum ortaya çıkarmaktadır. Önümüzdeki dönemde referandum sonuçlarını kalıcı siyasi kazanımlara ve güçlü gelişmelere dönüştürmek için yoğun bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Bunun için basın yayın alanında, diplomaside, hukuk alanında, siyasal ve örgütsel zeminde gerekli planlamalara gidilmesi ve pratikleşmesi için tedbirlerin alınması kararlaştırılmıştır.

Önderliğimizin Kürt sorununun çözümü için ortaya koyduğu ***'üç aşamalı çözüm planı'***nı hayata geçirmek, önümüzdeki dönemin en temel çalışması olarak ele alınacaktır. Çözüm aşamasına dayanmış bulunan Kürt sorununu çözmekten kaçınan, inkar imha siyasetinde direten Türk devleti olmaktadır. Bu nedenle de Türk devletinin çözüme gelmeyen, ırkçı, şoven yüzünü iyice deşifre eden çalışmalar yürütülecektir. Bunun gerek uluslararası güçlere, gerekse de Türkiye kamuoyuna çok iyi anlatılması şarttır. Bu konuda basın yayın araçları, hareketimizin mücadele gerçeğini ve görüşlerini tanıtıcı, geniş çevreleri kazanmayı hedef alan, Önderlik ve hareketin gündemini takip edip, bunu etkili bir biçimde yansıtıp izleyen bir çalışma yürütecektir.

Türk özel savaş rejiminin gerek bölge statükocu güçlerini, gerekse de uluslararası güçleri hareketimize karşı saldırtma politikalarını boşa çıkarmak amacıyla bugüne kadar diyalog ve barış için mücadele edenin hareketimiz, buna gelmeyenin Türk devleti olduğu gerçeği daha iyi yansıtılacaktır. Bunun için sorunun çözümüne dönük yaklaşımımızı kapsamlı, net ve güçlü biçimde ortaya koyan bir deklerasyon yayınlanacaktır.

Süreç, Kürt sorununun uluslararası ve bölgesel bir sorun olduğunu tüm boyutlarıyla ortaya koymaktadır. Bu ise daha etkili ve sonuç alıcı bir diplomasi çalışmasını gündeme getirmektedir. Dolayısıyla Avrupa ve Türkiye başta olmak üzere tüm sahalarda diplomasi çalışmalarımızın yeni ve zengin bir perspektifle ele alınması gerekmektedir.

Yine planlamaya alınan 'Kürt Dili Kampanyası' da önceki kampanyalardan edinilen tecrübelerden de yararlanılarak, sonuç almak üzere başlatılacak ve zengin yöntemlerle sürdürülecektir.

Süreç itibariyle meşru savunma çizgisinin daha etkin ve sonuç alıcı olabilmesi ve katılım hususunu pratikleştirmek için, tüm KKK bileşeni örgütler yoğun bir çalışma içinde olacaktır. Saldırıların kapsam ve içeriği gözönüne alındığında, tüm güçlerimiz bunu gözönüne alarak, her alan gerekli olan tedbirleri alacak, alınan tedbirleri bir kez daha gözden geçirecek, iletişim ve tekniğin kullanılması konusunda daha önce alınan kararlar zaman geçirilmeden uygulanacaktır.

Önümüzdeki dönemin diğer bir temel çalışması ise demokratik halk serhildanlarını sonuç alıcı bir biçimde hayata geçirmek, bunun için gerekli olan örgütlenmelere yönelmek olacaktır. Özgür yurttaş bilincinin geliştirilmesi ve iradesinin açığa çıkarılması için tüm KKK bileşenlerinin bu çalışmayı kendi esas çalışması olarak ele alması, komite çalışmasının bu temelde geliştirilmesi kararlaştırılmıştır. Bu çalışmanın özellikle ırkçı, şoven dalganın kırılması temelinde her özgür yurtaşın aynı zamanda Türk halkından bir aile veya bireyle ilişkilenerek, halkların kardeşliğini geliştirmeyi önüne başarılması gereken bir hedef olarak koyması gerekmektedir.

Ortadoğu'da sorunların çözümü demokratik konfederal çözümdedir

ABD-İran eksenli çatışmanın Irak'tan sonra Filistin ve Lübnan'da da alevlenmesi, Ortadoğu'da yeni bir aşamayı ifade etmektedir. Bu alanlarda yaşanan çatışmalar esas büyük muharebenin ön çatışmalarıdır. Esas muharebe olan ABD-İran çatışması, bu çatışmaların seyrine göre gelişecektir. Bu çatışmalı durumun sonucunda varlığını koruyabilenler bölgenin yeniden yapılanmasında söz, karar ve irade sahibi olacaklardır.

Hareket ve halk olarak, bölgenin yeniden yapılanmasında halklar lehine bir iradenin ortaya konulup konulmaması tümüyle bu süreçte göstereceğimiz direniş, örgütlülük ve politik, askeri duruşa bağlıdır. Gerek statükocu güçlerin çözümsüzlüğü, gerekse de uluslararası sermaye güçlerinin bölge gerçekliğiyle fazla uyuşmayan çözümlerinin anlaşılmaya başlandığı bir süreçte, komalan sistemi daha fazla gelişme imkanı bulmaktadır. Bunu doğru değerlendirmek de Önderliğimizin ve dönemin önümüze koyduğu görevlerin kavranması ve gereklerinin yerine getirilmesiyle mümkündür.

Toplantımız, tüm bu durumları gözönünde bulundurarak, her zamankinden daha ciddi, kararlı ve çözümleyici bir düzeye ulaşmayı, süreci mutlak surette kazanmayı kesinleştiren tarzı ve taktik duruşu yakalamamız gerektiğini kararlaştırmıştır. Özellikle düşman cephesinden gelişen saldırı dalgasına karşı askeri olarak bütün tedbirlerimizi almamız ve tüm güçlerimizi buna göre organize ederek konuşlandırmamız gerekmektedir. Bölgede ve Kürdistan'da çok hareketli ve çatışmalı bir sürecin yaşanması yüksek bir ihtimaldir ve bütün bu gelişmelerin merkezinin de Kürdistan ve hareketimiz olacağı şimdiden görülmektedir.

Gelinen aşamada hareketimizi tasfiye etmek mümkün değildir. Uluslararası komplo da dahil peşi sıra gelişen saldırılar ve yönelime rağmen Önderliğimizin duruşu ve hareketimizin tutumu yenilmezliğini kesin bir biçimde kanıtlamıştır.

Türk özel savaş rejimi de hareketimizi tasfiye etmeyi, yapabilirse sınırlamayı ve marjinalleştirmeyi önüne hedef olarak koymuştur. Bu da gerekli olan tedbirleri almama, buna göre kendini konumlandırmamaya bağlı alınacak ağır bir darbe sonucu olabilir. Ancak gerekli tedbirlerin alınması ve örgütsel duruşun gösterilmesi halinde bırakalım darbe yemeyi, hem saldırılar boşa çıkarılacak hem de çözümün imkanları zorlanacaktır.

Bunun için öncelikle gelişen saldırı dalgasına karşı birtakım siyasal hamleleri geliştirmemiz, diplomatik cepheden daha etkin bir manevra kabiliyetine ulaşmamız, ajitasyon ve propagandada yoğun bir dönemi geliştirmemiz büyük önem arz etmektedir. Bütün bunlarla beraber, başta Kuzey ve Avrupa kitlesi olmak üzere tüm Kürdistan kitlesini dönemin gelişmeleri hakkında duyarlı hale getirerek ve siyasal eylemlilik içinde tutarak gelişmeleri yönlendirmek önemli olacaktır. Özellikle yoğun bir siyasal duyarlılık ve eylemlilikle Güney Kürdistanlı güçlerin olası provokasyonlara alet olmalarını önleyici ve ortak ulusal çıkarlarda bütünselliği sağlayıcı çalışmalar yürütmek gerekir.

Bu açıdan tüm hazırlıklarımızı buna göre yapmamız büyük bir gereklilik ve zorunluluk haline gelmiştir. KKK içinde yer alan yapıların ve arkadaşların bu bilinçle görevlerin üzerine yürüyeceğine ve önümüzde duran tarihi fırsatı başarı temelinde, en iyi biçimde değerlendireceğine olan inancımızı belirtiyor, bu temelde tarihsel özgürlük yürüyüşüne katılan tüm arkadaşlara üstün başarılar diliyoruz.

18 Ağustos 2006

MAHKEME TUTANAKLARINDAN PKK DAVASI

İSMİNİ TARİHE YAZDIRANLAR -II-

MAZLUM DOĞAN

Duruşma hakimi tarafından, sanık Mazlum Doğan çağrıldı.

Duruşma hakimi: PKK örgütünün mensubu olduğun, örgütün kurulması, sevk ve idaresinde görev aldığın, örgütün basın yayın işlerini yürüttüğün; örgüt mensubu Ali Dursun'un Diyarbakır Numune Hastanesi'nden ağustos 1978 tarihinde kaçırılması olayına iştirak ettiğin, İbrahim Şenel adına sahte hüviyet kullandığın iddia ediliyor.

Mazlum Doğan arkadaş: Bir iddianame isteyeyim. Derli toplu anlatabilmem için bana bir iddianame verirseniz, ona göre konuşsam daha iyi olacak.

Duruşma hakimi: Tabii.
(Sanığa iddianame verildi.)

Mazlum Doğan arkadaş: Ben ifademi iki bölümde vermek istiyorum. Birincisi, gerçekten de iddia edildiği gibi parti üyesiyim. Bu nedenle partiye yönelik suçlamalar, aynı zamanda partinin diğer üyeleri ...

Duruşma hakimi: Şimdi bak; ilk defa ne zaman parti mensubu olduğunu, ne zaman partiye girdiğini, neden girdiğini izah ettikten sonra, suçlamalara, yani ne diyeceksen söyle. İlk defa yerini bilelim. Ona göre cevap ver.

Mazlum Doğan arkadaş: Benim ifademin, kişisel ifademin iyi anlaşılabilmesi için, öncelikle partinin kuruluşu, amaçları vs hakkında bazı bilgiler vermem gerekecek. Bu bilgiler doğrultusunda benim ifadem gerçek yerine oturtulabilir.

Şimdi iddiamedeki bazı şeyler üzerinde pek durmayacağım. Daha önce eğer ifade vermiş olsaydım, Diyarbakır grubu ile beraber, üzerinde durma gereğini hissedebilirdim. Ancak, benden önce ifade veren bazı arkadaşlar bu noktalarda konuştukları için, yeniden konuşmaya gerek görmüyorum.

Duruşma hakimi: Kısaca değin. Çok kısaca. Bir kaç cümle ile.

Mazlum Doğan arkadaş: Evet. o noktalara katıldığımı ifade edeceğim veya ...

Duruşma hakimi: Hangi noktalara katılıyorsun, hangilerine katılmıyorsun? Çok kısa değin.

Mazlum Doğan arkadaş: Evet. Şimdi, genel olarak hareket Türkiye kamuoyunda, resmi basın tarafından, yayın organları tarafından Apocular diye tanıtılmaktadır. Halk arasında, bizim dışımızdaki Türkiye'deki çeşitli sol gruplar ve Kürdistan'daki burjuva milliyetçi hareketler tarafından böyle adlandırılmaktadır. Oysa bir siyasal organizasyonun bir kişinin adıyla lanse edilmesi doğru bir şey değildir. Aslında gerçekte de böyle değil. Adı üzerinde bir partidir ve adı da Partîya Karkerên Kurdistan'dır. Daha çok Apocular diye lanse edilmesi, Kürt burjuva milliyetçileri tarafından yapılmıştır. Bu, kastın yanı sıra bir de Kürdistan halkının köylü anlayışından kaynaklanıyor. Halk, örneğin CHP'yi Ecevit'le özdeşleştirir, AP'yi Demirel'le özdeşleştirir vs gibi. Biz de de böyle olmuştur. Hareketin önderlerinden, yol göstericilerinden Abdullah arkadaşın adı dolayısıyla, burjuva milliyetçilerinin ve devletin resmi yayın organı da dahil, çeşitli yayın organlarının da teşvikiyle veya katkısıyla hareket, halk arasında Apocular olarak yaygınlaştırılmış ve tanıtılmıştır. Gerçekte Apocular değil, adı üzerinde, bir siyasal partidir.

> **"Hukuku bir üst yapı kurumu, egemen sınıfların kanun biçimindeki müeyyidelerinin ortaya konuluşu olarak anlıyorum. Bir yaptırım gücü varsa, ancak o an için geçerli olabilir. Bunun tarihsel geçerliliği, ancak üretim güçlerinin gelişmesine engel değilse sözkonusudur. Fakat bu kurallar üretim güçlerinin gelişmesine ket vuruyorsa, tarihsel bir geçerliliği yoktur. Ben de gerek benim, gerekse parti davasıyla yargılanan diğer kişiler hakkında verilen kararların şu anki geçerliğini değil, tarih karşısında kendimi sorumlu hissederek ifade vereceğim"**

UKO'culuk yaftası da böyledir. Bu da Türkiye'deki sol hareketler, hareket ortaya çıktığı zaman, kendilerince milliyetçi bir hareket olarak görmüşler, değerlendirmişler, bu nedenle ulusalcı, yani milliyetçi terimini kullanmışlardır. Daha sonra bu, halk arasında giderek UKO'culuk biçiminde yaygınlaştırıldı ve özellikle ülkenin kuzey kesiminde böyle bir isimle hareket tanıtılmaya çalışıldı. Aslında UKO'culukla hareketin bir ilişkisi yoktur. Devletin resmi yayın organlarında, –ben daha dışarıdayken, yakalanmadan– Elazığ'daki tutuklamalar nedeniyle UKO'cular terimi kullanılmıştı. Aslında ben bunu şöyle yorumluyorum: Hareket bir parti değil de bir siyasal organizasyon veya siyasal hareket değil de bir çete ya da ordu gibi lanse edilmek isteniyor. Bu nedenle bu isim kullanılıyor. Bir yakıştırma, bir suçlamadır. Gerçekte böyle bir şey yoktur. Bu konuya arkadaşlar değinmişlerdir. Ben ikinci defa tekrar ettim. Aslında pek gereği yoktu.Yalnız, örgütün kurulması sorununa değinmem gerekecek. Hem benim ifademin daha net ve açık olarak anlaşılabilmesi için gereklidir hem de diğer bazı tutukluların ifadeleri için gereklidir. Şunu kesinlikle söyleyeyim: Ben hukuku bir üst yapı kurumu olarak, egemen sınıfların kanun biçimindeki müeyyidelerinin ortaya konuluşu olarak anlıyorum. Bir yaptırım gücü varsa, ancak o an için geçerli olabilir. Hukuki bazı kanunlar veya kurallar o an için geçerli olabilir. Yani yaptırım gücü olduğu için geçerli olabilir. Bunun tarihsel geçerliliği, ancak üretim güçlerinin gelişmesine engel değilse sözkonusudur. Fakat bu kurallar üretim güçlerinin gelişmesine ket vuruyorsa, engelliyorsa, tarihsel bir geçerliliği yoktur. Ben de gerek benim, gerekse bu parti davasıyla yargılanan diğer kişiler hakkında verilen kararların şu anki geçerliğini değil, tarihsel geçerliliğini dikkate alarak, yani ben tarih karşısında kendimi sorumlu hissederek ifade vereceğim.

İddianamede, Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği (ADYÖD)'nin içinde yer alan Abdullah Öcalan ve diğer kişilerin dernek içerisinde tartışmalara giriştikleri; Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından Kürtlerin sömürüldüğünü iddia ettikleri, –savcının belirlemesinde Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesi diyor. Biz ise Orta, Kuzey, Batı Kürdistan tabirini kullanıyoruz– Türk sömürge ve işgalinin devam ettiği söylenmiş. Daha sonra da Kürt ırkının, Kürtlerin olduğu, ulus niteliğini kazanmış bulunduğu, Türkiye bakımından bir sömürü düzeninin kurulduğu ve Türk askerlerinin bölgede istilacı olduğunu filan iddia ediyor. Doğru bazı şeyler, ama bir kısmı doğru değil. Evet, Türk ordusunun Kürdistan üzerinde işgalinin olduğu, Kürdistan'ın sömürge olduğu, Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü servetlerinin talan edildiği, toplumsal yapısının dağıtılmak istendiği, dil ve kültürünün baskı altında olduğu, gelişme şansı tanınmadığı, üretici güçlerin engellendiği vs biçimde tartışmalar yapılmış, yoğunlaştırılmış. Ama ırk mırk meselesi, marksizmle pek bağdaşmaz. Bu nedenle, Kürtlerin ırk sorunu gibi şeylerin gündeme getirildiğini pek sanmıyorum ve böyle bir şey yapıldığına da inanmıyorum. Doğru değildir.

Ayrıca şöyle bir şey var: Ben bir parti üyesi olarak, yalnız ben değil başkaları da elbette partinin programından, partinin tüzüğünden haberdardır. Yani ben bir partinin tüzüğünü, programını okumadan bu partinin üyesi olacak kadar geri kafalı değilim, hiç kimse de değil. Burada bir parti tüzüğü var, gerçekte benim okuduğum parti tüzüğü ile bunun arasında çok fark var. Parti hakkında belirlemeler falan sürdürülürken de özellikle bizim hakkımızda ceza istendiği kısmında bazı şeyler söyleniyor. Partinin amacından bahis edilirken; 'bu hareketin veya bu partinin amacı; Kürt halkının Türk, Arap, Fars sömürgecileri tarafından toplumsal yapısı dağıtılmış ve işgal edilmiş olduğu fikrinden hareket ederek, Türkiye'de Türk askerlerinin ve sömürgecilerin işgali altında olduğu kabul edilen bölgede, parti sistemine dayalı devrim mücadelesiyle bağımsız, birleşik bir Kürdistan devletinin kurulması amacı yatmaktadır. Parti programında belirtildiği şekilde, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin hakimiyeti altındaki topraklardan bir kısmını silahlı şekilde mücadele sürdürülerek devlet idaresinden ayırmak ve marksist leninist temele dayalı bir Kürdistan devleti kurmak için mücadeleyi amaç edinmiştir' deniyor. Şimdi, buradaki fikirde de yine doğrularla yanlışlar içice. Parti gerçekten de Kürdistan'ın Türk, Fars ve Arap sömürgecileri tarafından parçalandığı, işgal edildiği, sömürgeleştirildiğini falan söylüyor ve Kürdistan'ın somut konumundan hareketle, o yönde asgari ve azami devrim programı koymuş bulunuyor. Fakat partinin, Kürt halkının toplumsal yapısının tümüyle dağıtılmış olduğunu belirten bir ideolojik belirlemesi yok. Zaten bir halkın toplumsal yapısı tümüyle dağıtılmışsa, ondan bahsedilemez. Ama partinin ideolojik belirlemelerinde şu var: Böyle bir imkan var deniyor. Yani Türkiye devletinin hedefi Misak-î Milli sınırları içerisinde bir tek Türk ulusu yaratmaktır. Bu amaçla çelişen diğer azınlık milliyetlerin ve milletlerin imha, asimilasyonla eritilmesi söz konusu deniyor. Burada birde şu var: Marksist leninist temele dayalı devrim mücadelesinden bahsediliyor. Partinin ideolojik görüşleri, rehber edindiği teori, marksizm leninizmdir, bu doğrudur. Yani marksist leninist ilkeler temelinde ideolojisi şekillenmektedir. Bu temelde politikasını sürdürmektedir. Ama partinin hedeflerini iki kısımda mütalaa etmek gerekir. Zaten parti programında bu belirtilmiştir.

Benim dikkatimi çeken şey, bu konuda parti programına atıfta bulunulmamasıdır. Atıfta bulunulabilirdi, yani parti programı alınabilirdi. Parti programında benim hatırladığım kadarıyla şöyle bir cümle var: "En yüce amacımız, sosyalizm ve komünizmdir." Yani sınıfsız bir toplum yaratmaktır diyor. Bu asgari değil, azami programıdır, nihai hedefidir, Ama partinin halıhazırdaki programı, burjuva demokratik devrim programıdır. Asgari program budur, yani bağımsız, demokratik bir ülkenin, bir halk diktatörlüğünün yaratılması programıdır. Devrim, marksist leninist temelde değil, ulusal, demokratik ve halkçı temelde gelişen bir devrim olacaktır.

Devrimin milli yanı zaten parti programında belirtiliyor; yabancı tahakkümüne karşı olan yanıdır. Demokratik yanı da ülke içerisindeki ortaçağ kalıntılarının ortadan kaldırılması, köylünün toprağa kavuşturulması, kadınlar üzerindeki baskının ortadan kaldırılması, kadınların özgürleştirilmesi vs'dir. Yani devrim içerik olarak zengindir, öz olarak burjuva demokratik bir devrimdir, fakat "burjuva sınıfı, Kürdistan'daki burjuva sınıfı tarihsel konumu, ülkenin konumu gereği böyle bir devrimi gerçekleştirebilecek bir sınıf değildir. Bu nedenle, özü itibarıyla bir burjuva demokratik devrim olan Kürdistan'ın bağımsızlığı ve demokrasisi kavgasına proletarya ve tabii proletarya adına da onun partisi PKK önderlik edecektir" deniyor. Buradaki bu belirleme, marksist leninist temele dayalı devrim belirlemesi doğru değildir. Devrim temel olarak millidir, demokratiktir ve halkçıdır. Yani halk olarak tabir ettiğimiz işçiler, köylüler, şehir esnafı, küçük burjuvazi, aydınlar ve diğer yurtsever kesimleri kapsamakta, bunlara dayanarak yürütülmektedir. Politika, ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Politikaya bir ideoloji yol gösterebilir veya bir politika ideolojik bir düşünce sistemiyle bir fikirler sistematiğiyle formüle edilebilir. Ama politikanın yükseldiği temel, esasta kendisi gibi bir üst yapı kurumu olan ideoloji değildir. İdeoloji ya bir politikaya yol gösterebilir ya da o politikanın formüle edilişi, onun anlatılışı, onun kitlelere götürülüşü, sistemleştirilmesi biçiminde tezahür edebilir.

Tabii devrim, ulusal demokratik ve halkçı karakterde olacağına göre, bu devrimin yol açacağı iktidar biçimi de mutlaka ve mutlaka ulusal demokratik bir halk diktatörlüğü veya bir halk devleti olmak durumundadır. Devlet, marksist leninist devlet olmaz. Devlet, ulusal demokratik bir devlet olur. Bu nedenle burada, 'bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan' deniyor. Daha başka bölümlerde de marksist leninist temele dayalı bir Kürt devleti diyor. Şunu belirteyim: PKK'nin programında marksist leninist temele dayalı bir Kürt devleti değil, benim ifade ettiğim gibi, bağımsız, demokratik, birleşik bir ülke oluşturulması vardır ve bu devlet, milli olacaktır, demokratik olacaktır, halkın kendi kendisini yönettiği bir yönetim biçimi olacaktır. Programda böyle formüle ediliyor.

İddianamede partinin bütün propaganda faaliyetleri silahlı propaganda gibi gösterilmek isteniyor. Her türlü eylem, özellikle silahlı eylemler de propaganda faaliyetinin bir parçası olarak gösterilmek isteniyor. Ve partinin silahlı propagandayı kendisine yol edindiğinden bahsediliyor. Burada aynen şöyle bir şey var: 'Bölücülük faaliyeti gösteren birtakım örgütlerin farklı görüşleri karşısında, Kürdistan İşçi Partisi kendisine yol olarak demokratik burjuvanın yasa açıklarından yararlanma imkanı olsa bile, burjuva demokratik yasaların kısıtlandığı, hakim sı-

“Partimiz, önüne yüce görevler koymuştur. Bunlar, azami olarak sınıfsız toplum yaratmak, yani sınıfları ortadan kaldırmak, her türlü sömürü ve zulme son vermek ve asgari olarak ülkenin bağımsızlık ve demokrasiye ulaştırılma görevidir. Kullanacağı araçlar buna uygun olacaktır. Makyavelist araçlar benimseyemez. Bu, partinin yüce amaçlarıyla çelişir. Çünkü yüce amaçlar, büyük hedefler, kendisine uygun araçları gerektirir, yüce amaçlara varabilmek için çirkin araçlar kullanılamaz”

nıfların baskı dönemlerinde çalışmaların tümden kalkacağı hesaba katılarak, halkın kendi içinden çıkan ve özgücüne dayanan bir örgütlenme modeline gereksinme duyduğu, halkları kurtaran gücün her şeyden önce kendi özgüçlerine olan güven, sonra dünya ileri ve demokratik halklarının desteğine bel bağlayacağı kanısındaki marksist leninist görüş benimsenmiş olup, bu fikirler doğrultusunda örgütlenip, faaliyetler sürdürülmesi planlanmıştır. Ayrıca –bu “ayrıca”dan sonraki kısım önemli- propaganda ile birlikte şiddet eylemlerinin sürdürülmesi, şiddet eylemlerinin esasen propagandanın bir bölümü olarak kabul edilmesinin gerektiği savunulmuştur.’ Burada da doğru ve yanlış hem yanyana, hem içice. Burada, ilk okuduğum kısımda, partinin, devletin koyduğu yasalardan yararlanarak, legal bazı faaliyetleri yürütebileceği, ama esas olarak örgütlenmesinin ve faaliyetinin gizli olarak yürütülmesi gerektiği biçimde bir belirleme var. Bu doğrudur. Partiyle, yani PKK ile Kürdistan’daki diğer burjuva milliyetçi örgütler arasındaki temel ayırımlardan biridir, doğru bir belirlemedir. Ancak, propagandayla birlikte şiddet eylemlerinin yürütülmesi ve esasen şiddet eylemlerinin daima propagandanın bir parçası olarak kabul edildiği biçiminde bir belirleme var ve bu, Kürdistan işçi Partisi’nin amacını gerçekleştirmek için ‘program tüzüğü’ başlığı altında da kanıtlanmaya çalışılıyor. Ve bu kanıtlanma için de belge olarak Yıldırım ve benimle yakalanan bir belge gösteriliyor. Bu konuda biraz konuşmak istiyorum.

Şimdi, burada iki şeyi birbirinden ayırt etmek gerekir. Kanun ya da tüzük, varolan somut durumda düzeni muhafaza etmek için düzene konan kurallardır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti ne yapar? Düzeni korumak, sürdürmek için belli kurallar koyar ve bunları yaptırımlarla, ordusuyla, polisiyle destekler. Tüzük de herhangi bir siyasal organizasyon, herhangi bir kurum, organ tarafından onun işlerlik kurallarını belirler. Program ise bunlardan farklıdır. Program, halihazırdaki işlerlik kurallarını belirlemez. Program, bugünkü somut koşullardan gelecekte yapılması gerekeni ortaya koyar, onu belirler. Diyelim ki PKK programı bugün Kürdistan’ın içinde bulunduğu durumu tespit ediyor. Bu tespitten kalkarak, ileride yapmak istediklerini koyuyor. Bu nedenle program tüzüğü olmaz, bir örgütün tüzüğü olabilir, bir örgütün programı olabilir, ama programın kendisinin tüzüğü olmaz. Bu mümkün değil. Birincisi, terim olarak bile yanlış. İkincisi, silahlı propaganda, diğer ülkelerin deneyimlerine dayanarak söyleyebilirim; yapılan bir eylemin, yapılan bir işin propagandasının yapılması değildir. Örneğin, ne yapılmış diyelim; partimiz Önderliğinde Batman’da, Ceylanpınar’da, Kars’ta, şurada burada bir toprak işgali, bir grev, bir miting, bir toplantı ya da bir gösteri yapılmış. Bunun propagandasının Elazığ’da yahut Ankara’da yapılması, silahlı propaganda değildir. Veya ona benzer bir şekilde bir ajana, bir gericiye veya bir çeteye karşı hareketin silahlı bir eylem koyması ve bu eylemin propagandasının ülke içinde veya dışında ya da şurada burada yapılması, silahlı propaganda değildir. Silahlı propaganda, silahın bizatihi kendisinin propaganda amacıyla kullanılmasıdır.

Parti, iddianamede bir çete olarak lanse edilmek isteniyor ya da bir ordu olarak gösterilmek isteniyor. Aslında siyasal bir organizasyondur. Siyasal organizasyonlar, iktidar kavgası veren araçlardır, iktidar araçlarıdır. PKK’nin de iktidara yönelik bir hedefi var, bir çalışması var. Bu iktidarın mücadelesinde pek çok örgüt –mücadele denince, burada siz özellikle bazı sempatizanları falan sıkıştırıyorsunuz– mücadele, silahlı mücadele biçiminde gösterilmek veya indirgenmek isteniyor. Aslında öyle değildir. Pek çok parti vardır, bunların her biri iktidara, hükümete gelmek çabası ve kavgası içerisindedir, ama hükümete gelebilmenin, iktidara gelebilmenin de değişik yolları, araçları vardır.

Parti, ila kan dökülmesine taraftar değildir. Biz vampir değiliz ki, biz de insanız. Ama eğer iktidar kavgası mutlaka zoru kullanmayı gerektiriyorsa, önüne iktidar olmayı görev koyan bir örgüt, bir organizasyon bundan kaçınamaz, bu noktadan bakmak zorundadır.

Yani insan öldürmeyelim, insanları sevelim. İnsanlara saygılıyız, hümanistiz demek, gerektiğinde savaşmaya engel değildir. Pek çok ülkede –ister bugün sosyalist olsun, ister kapitalist olsun– hepsinin polisi vardır, ordusu vardır, devleti vardır ve bu polisler, bu ordular niye oluşturulmuştur? Gerektiğinde savaşmak için oluşturulmuştur.Yani siyasal mücadelede araç olarak zor da kullanılabilir. Fakat siyasal mücadele, yalnızca silahlı zora indirgenemez. Çeşitli yollar vardır. Grevi de gösterisi de mitingi de örgütlenmesi de propagandası da ajitasyonu da siyasi örgütlenmenin araçlarıdır.

Duruşma hakimi: PKK’nin benimsediği usul ne?

Mazlum Doğan arkadaş: PKK, şu yada bu belirli biçimi kullanma ya da kullanmama gibi anlayış içerisinde değildir. PKK, önüne görevler koymuştur, hedefler koymuştur.

Duruşma hakimi: Nedir bu görevlerin hedefi?

Mazlum Doğan arkadaş: Müsaade ediniz, ben anlatacağım.

Mutlaka hedeflere varabilmek için, uygun araçlar gerekiyor. Örneğin, ben eğer önüme Avrupa kıtasından Amerika’ya geçme görevini koymuşsam, herhalde at, merkep ya da bilmem başka araç kullanamam; ya gemiyi kullanmak zorundayım, ya da uçağı. Yani hedefe uygun araç gereklidir. Partimiz, önüne yüce görevler koymuştur. Bunlar, azami olarak sınıfsız toplum yaratmak, yani sınıfları ortadan kaldırmak, her türlü sömürü ve zulme son vermek göreviyle, asgari olarak ülkenin bağımsızlık ve demokrasiye ulaştırılma görevidir.

Elbette kullanacağı araçlar bu hedefler uygun araçlar olacaktır ve bu hedeflerle çelişen araçları kullanması mümkün değildir. Yani makyavelist araçlar benimseyemez. Bu, partinin yüce amaçlarıyla çelişir. Çünkü yüce amaçlar, büyük hedefler, kendisine uygun araçları gerektirir, yüce amaçlara varabilmek için çirkin araçlar kullanılamaz. Ben daha sonra partiye, yine bazı suçlamalar kısmında değineceğim. Şimdi, bu görevler de her partinin, her organizasyonun içinde bulunduğu tarihi koşullar ve ülkenin koşulları tarafından belirleniyor. Yani parti, ülkenin koşullarını dikkate alarak, uygun araçları ve yöntemleri seçebilir. Bu araçlar içerisinde basın vardır, yayın vardır, eline geçebilirse, oluşturabilirse bir radyo vardır; işçilerin ve köylülerin örgütlendirilmesi vardır. Bu araçlar içerisinde –tabii önemlidir– silahlı zor kullanmak, bir silahlı zor örgütü oluşturma da vardır. Yani bayağı bir askeri örgütlenme yaratmak da vardır. Kısacası, parti bir çete gibi gösterilmek isteniyor. Böyle bir şey söz konusu değildir. Ama partinin hedefleri arasında bir cephe yaratmak, bu cepheye bağlı bir ordu örgütlemek vardır, bu doğrudur. Bunlardan haberdarım, özellikle bu partinin ideolojik görüşlerini bilen bir kişi olarak.

Evet, bir noktaya daha değinmek istiyorum, genel şeylere ek olarak. O da daha önce buraya gidip geliyorduk. Ben diğer grupla beraber gelip gittim. Biz, 168. maddenin temel alınarak, diğer 30’a yakın madde sayılıyor. Elimizde bir kanun kitabı falan olmadığı için, bu maddelerin ne anlama geldiğini bilmiyoruz, şahsen ben bilmiyorum. Hatta biraz tuhaf kaçacak ama sık sık geçiyor, bazı terimler falan geçiyor. Biz hukuk falan okumadığımız için kavrayamıyoruz. Öyle bir “aparat” terimi geçiyor. Polislerin kullandığı bir terim mi, hukuki bir terimdir, biz bilemiyoruz. Bu aparattan ne anlaşılıyor, birbirimize sorup duruyoruz. Bunun gibi başka terimler de geçiyor. Ama bildiğimiz kadarıyla 30’a yakın madde var. Bu maddeler sayılıp gidiyor, biz de ne istenildiğini bilmiyoruz.

Fakat bizim incelemelerimizde daha önce gelmişti; 168., 125. maddelerin ne anlama geldiğini oradan çıkarabiliyoruz. 168. madde bildiğim kadarıyla çeşitli amaçlarla çete kurmak oluyor ve bu amaçlar siyasal amaçlı çeteler oluyor. 125. madde de vardır. Bizim kağıtlarımızın ilk geldiği dönemde, o zaman bir yasa kitabı vardı, buna da orada bakmıştık; ‘devletin hakimiyeti altındaki topraklardan bir kısmını devletin yöresinden ayırmak, bir başka sebeple ilhak etmek amacıyla veya bağımsız bir devlet kurmak amacıyla veya başka amaçla, yani devletin hakimiyeti altındaki topraklardan bir kısmını devletten koparma eylemi yapmak, bunun suçunun cezası idamdır.’ Benim kanaatime göre. ister 168., ister 450., ister 170. veya başka maddeler olsun –bunların hangi anlama geldiğini bilmiyorum da– bizim hakkımızda uygulanan madde 125. maddedir ve bize göre hüküm buna göre verilebilir diye düşünüyorduk ve bunu burada söyleyecektik. Fakat bilmiyorduk, 125. maddeye göre yargılanma ihtimalimiz de var. Ama bunu bilmememize rağmen, bizim hakkımızdaki hüküm, 125’e göre verilecek kanaatindeydik. Yani 168. şu, bu, ordu falan gibi gösterme, aslında gerçekle bağdaşmayan hukuki gerekçedir. Çünkü bizim yargılanmamız hukuki şeyden çok –benim kanaatime göre– siyasal yanı ağır basan bir yargılamadır, siyasal bir yargılamadır. Zaten bildiğim kadarıyla 125. madde de siyasal suçları, yani siyasal nitelikli bir suçu içermektedir. Sıradan bir adli, sıradan bir polisiye vakayı ilgilendiren bir madde değildir, öyle olmasını gerektirir. Hukuk konusunda pek fazla bilgim olmadığı için, elimde usul yasası ya da kanuni yayınlar olmadığı için ben bu konuda daha fazla bilgi sahibi değilim.

Bir şeye daha dokunmak istiyorum; aslında sizin de isteyebileceğiniz, diğer sanıkların da pek çoğunun aydınlığa kavuşturabilecekleri, tarihsel olarak da pek çok gerçeği açığa çıkarabilecek bir ifadenin verilmesi mümkün olabilirdi. Eğer elimize söz konusu istihbarat dokümanları –istenmiştir– geçebilseydi, ifadelerimizi yazılı olarak verme imkanımız olsaydı, yasa kitapları elimizde olabilseydi, geniş açıklamalarda bulunabilecektik. Ama ben burada elime sırf iddianameyi alarak, hemen –elektronik beyin değilim, süper zeki bir insan da değilim, normal bir insanım– bütün bildiğimi, tüm duyduğumu mahkemeyi de aydınlatacak tarzda anlatabilecek durumda değilim. Bu nedenle ancak partiye yönelik genel şeyler hakkında bu kadar genel bir toparlama yapabildim. Ama şu var: Partiye yönelik bazı suçlamalar var. İddiaları yine de cevaplayacağım. Bunların içerisinde partinin halka karşı zorbalık yaptığı, zor kullandığı biçiminde bir şey var. Eğer halktan işçiler, köylüler, aydınlar, gençler ve diğer yurtseverler anlaşılıyorsa, bu doğru değildir. Ama çeşitli feodal güçler, gericiler, ajanlar falan anlaşılıyorsa, doğrudur. Bunlara karşı hareket, kendisini korumak için zor uygulamıştır. Yalnız, ben açık yüreklilikle şunu da tespit edeyim: Hareketin safında olan veya ona destek sağlayan, onunla beraber kavga eden insanların hepsinin siyasal bilinç düzeyi, ideolojik bilinç düzeyi, meseleleri kavramaları bir değildir, bu mümkün değildir. Yani insanlar aynı kalıptan çıkmaz. Bu insanlardan bir kısmı parti adına ya da hareket adına çeşitli kişilere karşı kaba da davranabilir, zor da kullanmış olabilir veya belli baskılar da yapmış olabilir, ama bu, partinin çizgisini, ideolojisini yansıtmaz. Böyle bir şey yoktur. Yani parti kendisini halkın içinden çıkmış kabul ediyor. Ve onun kavgasını veriyor. Bu işçi sınıfının örgütü, işçi sınıfı temeline dayanıyor ve sınıf olarak işçi sınıfı temeline dayandığı halde, kitlesel temel olarak kendisine geniş halk kitlelerini, emekçi kitleleri almış. Yine emekçi kitlelerine dayanan, ondan güç alan bir siyasi organizasyonun onlara karşı baskıcı, onlara karşı zorbacı olması kendi kendisini tüketmesidir.

Bunun ışığında bazı iddialara dokunmak istiyorum. Şunu da tespit edeyim: Bizim sorgulamamız esnasında yanımızda bir de kız arkadaş vardı. Burada, hareketle ilişkisinin olmadığını söyledi. Aslında bir sempatizanımızın eşidir. Ben kendisini o zamana kadar gerçekten tanımıyordum. Fakat sorgulamamız esnasında, dönüşte ben istihkam cezaevindeydim, o 1 No’lu cezaevine götürülmüştü. Daha sonra ben 1 No’luya geldiğimde, kendisiyle görüştüm ve bana aynen şunu söyledi: ‘Orada bana zorla iki kağıt imzalatıldı.’ İmzalamasaydın, dedim. ‘Bana tecavüz ettiler, bana cop soktular, ben de imzalamak zorunda kaldım’ dedi. Ben bunu bugüne kadar hiçbir yerde söylemedim, kimseye açıklamadım, ama gerçek de bu.Yani şudur: İşkence, baskı, zor aslında devletin öteden beri resmileşmiş politikasıdır. Siz bile burada sorgulama yaparken, savcıdaki ifadeden veya hakimdeki ifadeden bahsederken, ‘bu, baskı altında olmayan ifadenizdir” diye belirtiyorsunuz. Yani poliste işkence yapıldığını, baskı yapıldığını zımnen de olsa kabullenmiş oluyorsunuz.

Partinin bazı sempatizanları, bazı taraftarları yoksul, emekçi kökenli olabilirler, sırf sınıf kinleriyle hareket edebilirler. Bu nedenle bazılarına karşı hoş olmayan, kaba davranışlarda bulunmuş olabilirler, yanlış davranışta bulunmuş olabilirler. Fakat bunlar partinin politikası, partinin ideolojisinin gerektirdiği şeyler değildir, olmamıştır. Bu kişiler parti tarafından cezalandırılır; hafif bir şekilde kınanır veya uyarılır. Ben devleti örnek olarak bunun için verdim.

Şimdi kendimle ilgili bazı şeylere değineceğim. Benimle ilgili bazı suçlamalar var, isterseniz bunlara cevap vereyim, isterseniz baştan başlayayım, bayağı yaşam hikayesi biçiminde anlatayım.

1974-75 senesinde, üniversite sınavında Hacettepe’yi tutturmuştum puan olarak. Hacettepe’ye kaydımı yaptırdım. Daha önce de ben sol eğilimliydim, çeşitli sol yayınlar, gazeteler, dergiler, kitaplara kadar okuyordum. Marksizme, leninizme sempati duyuyordum. Yüksekokula geldikten sonra, o sıralar başlangıçta ADYÖD vardı. Bir iki defa ADYÖD’e, bir iki sefer DGB’ye ve TSİP’e gittim, ama orada pek fazla kişiyle tanışmadım, tanımıyordum. Daha sonra ADYÖD kapatıldı. Bu arada Hacettepe Derneği vb derneklere gidip gelmeye başladım. Buralarda devlet konusunda, demokrasi konusunda, faşizm konusunda, parti örgütlenmesi konusunda, mücadele konusunda çeşitli kişilerle konuşur, tartışırdım.

Benim gibi konuşup tartışanlardan biri de Şahin Dönmez’di ve Şahin Dönmez’le biz aynı sınıftaydık Hacettepe’de. Hazırlıktan beri beraberdik. Şahin Dönmez, 1975’ten sonra –herhalde ortalarından itibaren– sık sık ulusların kaderlerini tayin hakkından bahsetmeye başladı. O sıralar Şahin Dönmez dışında da aslında bu konu konuşuluyordu. Özellikle TKİP tarafından, ‘TKİP davasında işçi köylü sorunu’ diye broşürler falan vardı. Başkalarını milli mesele hakkında fikirleri olmamakla, ulusların kaderini tayin konusunda bilgi sahibi olmamakla suçluyorlardı. Ben onu da okudum. Zaten aslında bende bir açgözlülük var. Ne kadar kitap, ne kadar dergi, gazete falan çıkıyorsa hepsini

> **“Bir arkadaş beni Haki ile tanıştırdı. Haki bana milli mesele hakkındaki görüşlerini de dahil çeşitli konularda görüşlerini söyledi. Bu arada DDKD’yi de benden daha sert, daha kıyasıya eleştirdi ve burjuva milliyetçisi olduklarını, çalışma yöntemlerini, anlayışlarını, ideolojilerini eleştirdi. Bu, benim hoşuma gitti. Daha sonraki dönemlerde de yine bu kişiyi bulmak, onunla konuşmak istedim. Kendisine karşı hayranlığım söz konusuydu. Bu hayranlık, onlarla beraber hareket etmeye, ideolojilerini benimsemeye kadar gitti”**

alıp okumak istiyordum. Bir kısmını okuyabildim, bir kısmını okuyamadım. Bu ayrı bir sorun, ama hepsini sıralıyordum.

Bu konuda, o zaman benim gibi Ankara’da öğrenci olan kızkardeşim vardı. M-aşını da alıyordu. Sıkıştırıyordum, para buldukça alıyordum. Araştırıyordum, okuyordum.

Kendi araştırma, incelemelerimde, zaten kendim Türkiye’nin başka illerinde okumuştum. Daha önce Eskişehir’de, Balıkesir’de falan okumuştum. Ben devrimci sempatizan olduğum sıralar, devlet konusunda, demokrasi konusunda bulduğum her türlü kitabı, milli mesele konusu dahil okuyordum. Marksizmin leninizmin bütün temel konularla ilgili görüşlerini kavramaya çalışıyordum. Bu arada Şahin’le milli mesele, ulusların kaderini tayin hakkı konusunda konuşuyorduk. Şahin’in net, kesin ve doğru görüşleri henüz gelişmiş değildi. Bilmiyordu doğru dürüst, ama sağdan, soldan öğrendiği kadarıyla konuşuyordu. Sonradan çıkardığım kadarıyla veya anlaşılıyordu ki demek ki bu konuyla uğraşan veya bu konuda konuşan başka insanlarla ya temas halindedir ya da onlarla belirli bir tartışma içerisinde falan bulunmakta, bu nedenle bunları sık sık gündeme getirmektedir. Beraber oturduğumuzda, çay içtiğimizde, yemekhaneye falan gittiğimizde sürekli konuşmalarımızda milli meseleyi ön plana çıkarır, bu konuda görüş beyan etmemizi isterdi. Bizim bu konuda araştırma yapmamızı isterdi. Tabii o sıralarda başka kişiler tarafından da konuşuluyor, tartışılıyor, araştırılıyor, üzerinde duruluyordu. Ben milli mesele konusunda kitap araştırmaya, bulduklarımı okumaya başladım. O dönemlerde henüz ‘Ulusların Kaderini Tayin Hakkı” –Lenin’indir bu eser– Stalin, Marks’ın milli mesele vs ile ilgili eserleri piyasaya çıkmamıştı. Başkalarından araştırdık, aradık, taradık. Pek bulamadım, fakat diğer çeşitli siyasi grupların veya dergilerin, çevrelerin bu konudaki görüşlerini de öğrenmeye çalıştım. Bulduğum kitapları okumaya çalıştım. 1976 yılına doğru artık milli mesele hakkında ben de birkaç kitap okumuş, bazı şeyler biliyordum. Ama elbette daha sonraki kadar gelişmiş, net, kesin görüşlerim henüz yoktu. Yalnız bu arada Şahin’le yine ara sıra konuşmalarımız devam ediyordu. Şahin dışında başka kişiler vardı. Onlar daha sonra bu harekette falan yer almadılar. Onlar da milli mesele konusunda falan görüş beyan ediyor, ileri sürüyorlardı, fikirler belirtiyorlardı.

DDKD kuruluş toplantısının yapıldığı zaman, DDKD’ye gittim. DDKD’yi ve DDKD’lileri sevmezdim. DDKD ve DDKD’lileri burjuva milliyetçisi olarak görüyordum ve kesinlikle daha baştan beri onlara karşıydım. Oraya gittim. Oradaki konuşmalarını falan beğenmedim. Ben kendimi enternasyonalist çizgide bir marksist ve leninist görüyor veya öyle olmaya çalışıyordum. Onları da milliyetçi olarak görüyordum, bu nedenle kendilerine pek bir yakınlık duymuyor, onlarla pek fazla konuşmuyordum bile. Çünkü kendilerinin zaten marksizm hakkında pek görüşleri yoktu.

Bir ara başka bir arkadaş beni Haki ile tanıştırdı. SBF yurdu muydu, yahut Hukuk bahçesi miydi iyi hatırlayamıyorum. Haki bana milli mesele hakkındaki görüşlerini de dahil çeşitli konularda görüşlerini söyledi. Bu arada DDKD’yi de benden daha sert, daha kıyasıya eleştirdi ve burjuva milliyetçisi olduklarını, çalışma yöntemlerini, anlayışlarını, ideolojilerini eleştirdi. Bu, benim hoşuma gitti. Daha sonraki dönemlerde de yine bu kişiyi bulmak, onunla konuşmak istedim. Ama sık sık kendisiyle karşılaşamadım, konuşamadım. Ama kendisine karşı bir hayranlığım söz konusu idi ve giderek bu hayranlık, onlarla beraber hareket etmeye, ideolojilerini benimsemeye kadar gitti. Yalnız, kişinin kendisine hayranlıktan çok, anlattığı düşünceler benim de düşüncelerime denk geliyor, uygun geliyordu. Ben bu kişilerin bir grup mu, bir hareket mi veya başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Ancak kendileri tarafından tasvip edilmek, kendileri tarafından görevlendirilmek falan istiyordum, bayağı da heyecanlı idim bu konuda. İşte memlekete geldiğimde, kardeşim de dahil, pek çok kişiye, o arkadaştan, Haki’den, yine Haki’nin arkadaşlarından –daha sonra benim de arkadaşlarım oldu– Cemil gibi Turan gibi öğrendiklerimi hemen anlattım, işte Ortadoğu’da bir ekonomik, siyasal ve sosyal huzursuzluk söz konusudur. Ortadoğu, dünyada ekonomik bakımdan çok büyük öneme sahiptir. Bugün dünya ekonomisine sahip olabilmek için, Ortadoğu petrolüne sahip olmak gerekmektedir. Çağlar boyunca Ortadoğu hep siyasal bakımdan çok önemli bir merkez olmuştur. Dünyaya hakim olmak isteyenler, ilk çağdaki emperyalist devletler olsun, daha sonraki feodal dönemde olsun, hatta kapitalist dönemde olsun Ortadoğu’ya sahip olmak istemişlerdir. Ortadoğu bugün kapitalizmle sosyalizm arasındaki çekişmenin odağını oluşturuyor. Ortadoğu’da Kürdistan, çok stratejik bir yerde yer alır. Kürdistan’ın jeopolitik önemini iyi kavramak gerekir. Eğer Ortadoğu’da emperyalizm kovulmak isteniyorsa, Ortadoğu emperyalist kapitalist bloktan koparılmak isteniyorsa, mutlaka Ortadoğu gericiliğinin yoğunlaştığı merkez olan Kürdistan’da devrim yapmak gerekiyor. Bu da Kürdistan devriminin önderliğini burjuvaziden, burjuva milliyetçilerinden almakla, proletarya önderliğindeki bir devrimle mümkün olabilir. Kürdistan’da bağımsız bir proletarya partisi oluşturmak, proletarya önderliğinde işçileri, köylüleri, esnafı ve diğer yurtsever sınıf tabakalarını örgütlemek gerekiyor. İşte bu konuda Kürt aydınlarına, Kürt gençlerine görev düşer. Bize görev düşüyor. Biz bu konuda faaliyet yürütelim vb konularda o dönemde arkadaşlar tarafından savunulan ve bize de anlatılan görüşleri ben de çevreme anlatmaya çalıştım. Hatta 1976 yılı haziran ayıydı herhalde; Suruç’ta Suruçlu bir genç öldürülmüştü. Adını hatırlamıyorum, Hacettepe’de bizim okulun öğrencisiydi. Bu kişinin cenaze törenine bazı arkadaşlar gelmiş katılmışlardı Ankara’dan. Hayri ve Kemal de bunların içindeydi, bunlar yakalanmışlardı Suruç’ta. Diyarbakır’da cezaevine getirilmişlerdi. Bu arkadaşlarla henüz fazla sıkı ilişkim olmadığı halde, Karakoçan’dan çıktım bunları ziyarete geldim. Hatırladığım kadarıyla, bilmiyorum, 1200 mü ne para da harçlık verdim. Yani oldukça yakınlık duyuyordum ve beraber faaliyet yürütmek istiyordum. Daha sonra, diyelim bir genç tanıdıysam ya da bir insan tanıdıysam herhangi bir bölgeye gitmek, ona hareketin görüşlerini anlatmak istiyordum. 1976 sonları mıydı, 1977 başları mıydı kesin hatırlamıyorum, ama o dönemde ben okulu bırakmak, artık tümüyle kendimi hareketin ideolojisi doğrultusunda faaliyet yürütmeye vermek istedim, ona adamak istedim. Bir örgütlenme veya bir görevlendirme falan söz konusu değildi. Yalnız bu arkadaşlar henüz kendi görüşlerini kavramadığım için, bana o sıralar pek güven duymuyor, bu tür görevler falan vermiyorlardı. Örneğin görüşler falan konuşulacaksa ideolojik olarak, kendileri konuşurlardı, ben de yanlarına oturup dinliyordum. Benim bu isteğim kabul edildi. Ben kendim dedim gideceğim. Yani para falan istemiyordum, zaten yoktu da. O sıra çok ilginç yöntemlerle para buluyorduk. Örneğin ben aileme başvuruyor, bir takım elbise alacağım dayatmasında bulunuyordum, veriyordu 1000, 800, 900, 600 lira para. Ben onu götürüyordum ya Haki’ye veriyordum, ya Cemil’e veriyordum, ya kitap alıyordum ya da diyelim benim Ankara’da ya da İstanbul’da bir yerde tanıdığım bir arkadaşım var Diyarbakırlıdır, duyuyorum, işte ailesinden falan adresini araştırıyordum, yanına geliyordum. Yahu sen nesin, ne düşünüyorsun; ona hareketin görüşlerini anlatarak taraftar bulmaya çalışıyorduk. Yani tek tek kişilerle bile uğraşıyorduk. Bir adamı ben bilmem Batman’da tanıyorsam, onun peşinden gidip mümkünse onu kazanmak, onun vasıtasıyla orada bir çevre edinmek çabası içerisine giriyordum.

Batman o dönemde olduğu gibi şimdi de büyük bir işçi kentidir. Batman’da geniş bir kitle temeli oluşturabilmek, her siyasi organizasyonun, özellikle ben işçi sınıfını temsil etme iddiasındayım diyenlerin arzusudur, amacıdır. Bir ara benden önce Haki arkadaş Batman’a gelmiş, fakat Kürtçe bilmediği ve Batman’daki burjuva milliyetçileri tarafından da bu Türk’tür, burada ne arıyor; bu hem Türk’tür, hem Kürtçülük yapıyor biçimindeki suçlama ile karşı karşıya kaldığı için, Batman’ı terk etmek zorunda kalmıştı. Daha doğrusu Batman’ı terk etmeden önce, Kürtçe bilen bir arkadaş yok mu, yanıma gelsin biçiminde bir arzu belirtmişti. Ben bunu duydum, çırpındım ila Haki’nin yanına gideceğim; beni bırakın gideyim falan diye, fakat Haki kendisi Batman’ı terk etti. Haki’ye, beni gönder dedim. Yalnız o da henüz yeni olduğum, tecrübesiz olduğum için, hem ağır olabilecek bir görevin, sorumluluğun altına girip ezilmemden korkuyor hem de şevkimi, heyecanımı kırmak istemiyordu, ‘sen bilirsin’ dedi. Ben, 1976 sonlarına doğruydu, valizimi topladım, ailemden kopardığım parayı da alarak –o zaman pek fazla sayılmazdı herhalde 500 lira paraydı– güney illerine geldim. Duyuyordum Ceylanpınar’da ne olacak; işte faşizm konusunda bir seminer verilecek, arabaya atlayıp Ceylanpınar’a gidiyordum, kahvede oturuyordum birinin yanında işte, yahut TÖB-DER’de oturuyordum. Bazı kişilerle bireysel ahbaplık, dostluk kurarak, mümkünse evinde yatmaya çalışıyordum. Ertesi gün seminere katılıyor, bildiğim görüşleri savunuyordum. Böyle turist gibi geziyordum. 1977’ye doğru artık ben Batman’da kalmaya, başladım. Sık sık Batman’a gidiyordum, bir hafta kalıyordum, 3 gün kalıyordum, 5 gün kalıyordum.

Duruşma hakimi: Nerede kalıyordunuz, kimde kalıyordunuz?

Mazlum Doğan arkadaş: Bazen dışarıda kaldığım da oldu. Yani yaz aylarına doğru. Nisan ayına doğru yatacak ev bulamıyordum, yemek de bulamıyordum. Ne yapıyordum, dışarıda yatıyordum. Ama diyelim ben TÖB-DER’e gidip oturuyorum, ya da LİS-DER var, gidip oturuyordum. Akşama doğru oluyor, bir genç, bir delikanlı ‘ağabey bu gece bizim eve gidelim’ diyorsa, hiç fırsatı kaçırmıyor, direkt onların evine gidiyordum. Ertesi gün, davetsiz olarak gittiğim de oluyordu. Yani zar zor idare ederek kalmaya, propaganda yapmaya çalışıyordum. Diyelim ki bir gençle beraber oturuyoruz, beraber çay, sigara içiyoruz, ben ona hemen herhangi bir konu açarak, hareketin görüşlerini götürmeye, onun tasvibini almaya çalışıyordum. Bu konuda Batman grubundan bir kısım insan buradadır. Bunlar tanık olmuşlardır; benim dışarıda yattığımı da bir kısmı bilir, aç kaldığımı, perişan olduğumu da bilir.

Kısacası aslında halkın misafirperverliği söz konusuydu. Gençlerin bu tür davetlerini hiç kaçırmıyorduk. Hatta bir kısmı, diyelim elbiselerimiz kirli, bir evde kalıyoruz, sabahleyin bize temiz giyecek elbise, gömlek de veriyorlardı, gömleğimizi falan da değiştiriyorduk. Bu, yalnız benim için değil, başka arkadaşlar için de söz konusuydu. Biz belli oluşmuş bir fon veya bir merkezden veya bir şeyden gelen para ile ya da şuyla buyla geçinmiyorduk. Bir köye, bir kasabaya, şuraya, buraya gidiyor bir yere oturuyorsak, kimisi hemşehrilikten olabilir, uzaktan bir tanıdıktan olabilir, bir merhabadan olabilir; biriyle diyelim bir yerden bir yere otobüsle yolculuk ediyor, kendisini şahsen tanıyorsak veya konuşuyorsak, nereli olduğunu öğreniyorsak, daha sonra peşini bırakmaz gider onu arar bulur, onun vasıtasıyla orada iş yapmaya, bazı kişileri tanımaya, hareketin ideolojisini, görüşlerini götürmeye çalışırdık. 1978’in sonlarına kadar bu böyle sürdü.

Duruşma hakimi: Batman’da mı kaldınız?

Mazlum Doğan arkadaş: Hayır. Benim faaliyetlerim 1978 ortalarına, ağustosuna, temmuzuna kadar hep böyle bu tarzda sürdü.

Burada bazı sanıklara propaganda ile ilgili şeyler sorulurken, hangi eylemlerin propagandasını yaptın? Onlar da şu şu eylemin propagandasını yaptım diyorlar. Ben şahsen hiç eylem propagandası yapmadım, hiç yapmadım. Marksizmin, leninizmin propagandasını yaptım. Ben Kürdistan devriminin propagandasını yaptım. Ben, marksizmin devlet hakkındaki, demokrasi hakkındaki, örgütlenme hakkındaki, ulus hakkındaki, ulusal kurtuluş mücadelesi hakkındaki, askerlik hakkındaki konuları üzerinde konuştum, bu tür konular üzerinde tartıştım. Ben şurada şu eylemin, burada bu eylemin propagandasını yapmadım. Ama eylem propagandasını hiç mi yapmadım? Yaptım. Örneğin, bir yerde, bir köyde oturduysam diyelim ki Süleymanlarla ilgili, 1978’den sonra Süleymanlılarla, böyle bir aşiretçi feodal çete ile bir çatışma var. Bir köye gidip oturdum, ne yapıyorum; Süleymanların gerici niteliğinden, onların ajan niteliğinden, onların halka baskı uyguladığından, hareketin buna karşı mücadele ettiğinden, bunun doğru olduğundan bahsediyordum, benim gibi başkaları da bahsediyor.

Burada propaganda yaptık diyenlerin pek çoğuna, hangi eylemlerin propagandasını yaptın diye soruluyor? Onlar da şunun propagandasını yaptık dediler. Aslında onlar da benim gibi devletin, demokrasinin, Kürdistan’ın içerisinde bulunduğu durumu, ekonomik, sosyal, siyasal durumu hakkında kendi bildikleri kadar –doğru veya yanlış– yapmışlardır. Tek propaganda şeyi, mutlaka şu eylemin propagandasını yapmak biçiminde somutlaşırılamaz. Ben şahsen, daha çok ülkenin içerisinde bulunduğu durum ve nasıl kurtarılabileceği, nasıl bir mücadele anlayışının gerektiği, hangi tür araçların kullanılması gerektiği hakkında konuştum, daha çok da konuştuğum aydın kişilerdi, benim söyleyeceklerimi kavrayabilecek ya da araştırabilecek, öğrenebilecek kişilerdi.

Bu şu anlama gelmez: Hiç köylülerle, işçilerle, sıradan insanlarla konuşmadım. Onlarla da konuştum. Gerektiğinde beni seven, köyüne davet etmek isteyen bir genç olduysa, hiç fırsatı kaçırmadım, köylerine kadar da gittim. Kitlelerle nasıl ilişki kurulabilirse, bunun yeri neresiyse; ister kahve, ister dernek, ister sendika, ister köy, ister yol, sokak olsun bunu kaçırmadım, bundan yararlandım, propaganda işlevini bireysel olarak kendi başıma sürdürdüm. Takıldığım konular olduysa hareket adına belirtemeyeceğim görüşler olduysa da ya geçiştirdim ya da benim gibi hareketin propagandasını yapan başka insanlarla karşılaştığımda onlara sordum, bu konuda ne diyeyim? Örneğin, diyelim örgütlenme konusunda, neyi savunayım, hangi görüşü ifade edeyim üzerinde konuştum, tartıştım. Onlardan aldığım bilgileri taşıdım, kitlelere kadar götürme mücadelesi verdim.

Bu tür faaliyetim 1978’in haziranına kadar mıdır, mayıs sonu mudur iyi bilemem, oralara kadar sürdü. Genel olarak çeşitli yerlerde sözlü propaganda yaptım.

Diyarbakır’da bir olayda benim adım verilmiş. İlk defa karşılaştım, Ali Dursun’un kaçırılması olayında, bu doğru değil, kesinlikle doğru değil. Zaten böyle eylemlere hiç katılmadım. En fazla 1-2 defa kuryelik yaptım. Yani bir yerden bir yere eşya götürdüm. Diyelim ki Diyarbakır’dayım, herhangi bir toplantı ya da bir tartışma, bir konuşma ya da bir kişi ile bir yerde tanışmış, konuşmuşum, onunla ilişkileri sürdürebilmek, onu kazanabilmek için, Batman’a gideceğim ya da Bismil’e gideceğim. Benim gideceğim yerde, burada ne yaparım? Bir kitaptır, gazetedir, dergidir veya bir afiştir, onu da beraber götürüyorum. En fazla yaptığım budur. Eylemlere falan katılmadım.

O dönemde zaten ben Diyarbakır’da da değildim. Bahsettiğim şeyi, yani Ali Dursun’un kaçırılması olayını ben gazeteden öğrendim. Hatta gazetede yanlış yazılmıştı, şöyle yazılmıştı, iyi hatırlıyorum: ‘Ali Dursun kaçırıldı, arkadaşları tarafından öldürüldü.’ ‘polisten alınan bilgiye göre arkadaşları tarafından öldürülmüş.’ Ben böyle duydum o zaman.

Bu arada çok ilginç bir noktaya daha değinmek istiyorum: Halk mahkemeleri, bu halk mahkemeleri yalnız Hilvan ve Siverek için geçiyor, başka hiçbir bölgede geçmiyor. Bu halk mahkemeleri konusunda konuşmak istiyorum. Halk mahkemeleri demokratik bir yargılama biçimidir, halkın bizatihi kendisinin yargı yetkisini kullanmasıdır. Bu, parti programı, parti hedefleri içerisinde vardır, ama parti, hakimiyeti altında olmayan bir alanda, yönetim kuramadığı bir alanda nasıl halk mahkemeleri kurulabilir? Kendisinin hükmü geçmiyor ki. Eğer hükmü geçse, yani diyelim bir alanı kurtarmış olsa, orada elbette yargılamasını kendisi yapacak, idaresini kendisi kuracaktır. Ama Kürdistan bugün Türkiye devletinin denetimi, idaresi altındadır, onun hukuk kuralları geçerlidir. Onun tarafından her şeye hükmedilmektedir. Yani halk mahkemeleri diye bir şey yok. Eğer olsaydı, ben de duyardım. Hilvan’da olduğum dönem içerisinde herhangi bir yargılamayı duyardım. Derler ki efendim biz şu adamı yargıladık, şu kadar şey verdik. Hatta, halk mahkemeleri hakkında çok ilginç şeyler var. Örneğin, halk mahkemeleri denen şeylerin aynı zamanda parti üyelerini yargıladığından bah-

> **“Kitlelerle nasıl ilişki kurulabilirse, bunun yeri neresiyse; ister kahve, ister dernek, ister sendika, ister köy, ister yol, sokak olsun bunu kaçırmadım, bundan yararlandım, propaganda işlevini bireysel olarak kendi başıma sürdürdüm. Takıldığım konular olduysa hareket adına belirtemeyeceğim görüşler olduysa da ya geçiştirdim ya da benim gibi hareketin propagandasını yapan başka insanlarla karşılaştığımda onlara sordum, ve onlardan aldığım bilgileri kitlelere kadar götürme mücadelesi verdim”**

sediliyor. Parti üyelerini yargılayıp cezaya çarptırıyor. Halbuki parti tüzüğünde deniyor ki ‘parti üyelerinin yargılanması konusunda, parti merkez komitesi disiplin kuruluna havale ediliyor. Disiplin kurulu cezayı veriyor.’ Yani partinin kendi üyelerini cezalandırması için yetkili organları var, tüzükte belirtiyor. buradaki tüzükte de asıl tüzükte de var. Parti tüzüğünde, parti üyelerinin nasıl cezalandırılacakları, ne tür cezalar alacakları yazılıyor. Onları yargılayan merci, hiçbir zaman söz konusu olmayan bir halk mahkemesi değildir.

Duruşma hakimi: Şimdi, sizi Kürdistan fikrine iten sebep ne? Neden Kürdistan diyorsunuz? Tarihi tetkik ettiniz mi?

Mazlum Doğan arkadaş: Ettim.

Duruşma hakimi: Hangi kaynaklardan tarihi tetkik ettiniz. Bunun tarihi gelişimi ne? Bir de marksist olduğunuzu söylüyorsunuz. Marksizmin ırkçılığı reddettiğini söylediğiniz, belirttiğiniz halde neden bu işe yöneldiniz? Kendi fikirleriniz arasında bir çelişki doğmuyor mu?

Mazlum Doğan arkadaş: Şimdi, benim Kürt ve Kürdistan fikrine nasıl ve ne zaman yöneldiğim konusundaki soru, ilginç bir soru benim açımdan. Çünkü bu bir günde yönelinecek bir şey değil. Ben 26 yaşımdayım. Bu hareketle ilişki kurduğum dönemin 1976 seneleri olduğunu düşünürsek, 21 yaşında falan oluyorum. Bu döneme kadar benim hayatta çeşitli pratiklerim ve insanlarla çeşitli temaslarım vardı. Okuyorum, görüyorum, duyuyorum, tartışıyorum. Elbette bende belli bir fikir oluşmaya başlıyor. Kürtlerin varlığı veya yokluğu sorunu benim açımdan tartışılmaması gereken bir soru. Tartışma konusu bile yapmayı gerekli görmüyorum. Çünkü bu son derece açık olan somut bir gerçektir. Bu, Türkiye’deki resmi çevreler tarafından bile artık benimsenmektedir. Gerçi TRT’de etnik gruplar tabiri kullanılıyor, ama Türkiye’deki diğer basın artık daha önce hiç kullanmamasına rağmen Kürdistan tabirini kullanıyor, bu çok ilginçtir. Bizim faşist olarak nitelendirdiğimiz MHP Başkanı Türkeş bile, hatırladığım kadarı ile 1978’de, İran’daki gelişmelerle ilgili olarak Azerilerle, Kürtlere yönelik olarak Humeyni yönetiminin bunları katliama uğrattığını, devletin bunlara karşı kayıtsız kalmaması gerektiğinden bahsediyordu. Ben kendim, Türkiye’de çıkmış, Kürdistan ve Kürtlükle ilgili hangi yayını bulduysam okudum. Bununla da yetinmedim, bir tek cümle, bir tek kelime bile geçtiğini sandığım eserleri bile okudum.

Duruşma hakimi: Hangi şeyleri okudun?

Mazlum Doğan arkadaş: Ben, Çağdaş Kürdistan Tarihi diye bir kitap vardı Ronahi yayınlarının, Almanya’da basılmış, onu okudum.

Duruşma hakimi: Evet. Güneş yani.

Mazlum Doğan arkadaş: “19. yüzyılda Kürdistan Üzerinde Mücadele.” Halfin adlı biri tarafından yazılmış. Komal yayınları tarafından çıkmıştı, okudum. Mehmet Emin Zeki’nin, Kürdistan, Kürtlerin tarihi üzerine olan bir yazısı vardı. Kürtler ve Kürdistan diye çıkmıştı, okudum. Zınar Silopi’nin, Peşrivan’ın Kürdistan üzerinde yazdıkları, elden ele geçen yazılarını okudum. Avukatsız Halk, Kürtler diye bir eser vardı, onu okudum. Evliya Çelebi’nin Seyahatnamesinde Kürtlerle ilgili bölümü okudum. Osmanlı tarihinde azınlıklar ile ilgili kısımları; İsmail Hakkı Uzun Çarşı’nın sekiz ciltlik Osmanlı Tarihi’ni okudum. Kürtler, Kürtlerin Kökeni biçiminde eserler vardı, biri Osman Nuri’nindi, onu okudum. vs, vs... Bazil Nikiti’nin Kürtler adlı eserini okudum. Yani Kürtler hakkında bir şey bulabileceğimi anladığım pek çok eser okudum. Bu arada şunu da söyleyeyim: Bir de Genelkurmay tarafından yayınlanan bir eser okudum. Bu da Cumhuriyet Döneminde Ayaklanmalar adlı bir eserdir. Ankara’da olduğum, milli meseleyi araştırdığım dönemde okudum. Burada, cumhuriyet tarihindeki ayaklanmalardan bahsediliyor. Devletin resmi yayını açıktan açığa devletin Kürdistan’a yönelik politikasını ortaya koyuyor ve Kürtler ve Kürdistan’dan benim bahsettiğim gibi o yayın da bahsediyordu. Yazık ki ben o eserin tümünü okuyamadım. Elime geçebilseydi, bir kısmını o zaman çok arzulardım. Not almak istiyordum Dersim hareketi ile ilgili olarak. Şeyh Sait ayaklanması ile ilgili olarak takip edilen politikalar, bunların yerleri, şunları, bunları ile ilgili şeyler vardı. Ben yalnızca bir gecelik göz gezdirebildim. Orada da resmen, alenen yazılıydı.

Zaten eğer Kürtler ve Kürdistan diye bir sorun olmamış olsaydı, Kürtlük ve Kürdistan sorunu ile uğraşan insanlar olmasına gerek kalmazdı. Sosyal olaylar, toplumsal olaylar öyle olaylardır ki onlar kendileri zamanı geldiğinde dayatır. Yani toplumlar, uluslar, sınıflar, partiler ve organizasyonlar önlerine gerçekleştiremeyecekleri hedefleri koyamazlar. Eğer, gerçekleştiremeyecekleri hedefler koyarlarsa kafalarını taşa çarparlar. Niye 1900’lerde, 1600’lerde, 1700’lerde, hatta ve hatta 1945’lerde, 1950’lerde, 1960’larda bir Kürdistan İşçi Partisi yoktu. Apoculuk diye bir sorun yoktu. Bu kadar kişi bir at hırsızlığından, eşek hırsızlığından değil de ya da bilmem bir başka suçtan değil de siyasi bir olaydan mahkeme önüne çıkıyor. Bu açık bir şey. Ben Kürtlerin tarihi hakkında da bilgi verebilirim. Ama Kürtler için, varlığını ve yokluğunu tartışmayı kesinlikle gereksiz görüyorum. Bu, açık olan bir şey.

Duruşma hakimi: Evet, çok kısaca.

Mazlum Doğan arkadaş: Kürdistan tarihi hakkında benim...

Duruşma hakimi: Şimdi bu okuduğunuz yayınlar, yazarların şahsi fikirlerine mi dayanıyordu, yoksa belirli bir kaynağı aktararak mı?

Mazlum Doğan arkadaş: Kimisi şahsi kanaatine dayanıyor, kimisi belirli bir kaynağa dayanıyor. Örneğin Heredot’un tarihini okudum. Heredot Medler hakkında bazı şeyler söylüyor. Aktardığı şeyler, o zaman bugünkü gibi yazım sanatı, anlayışı yok, elbette kendi kanaatine dayanarak yazıyor. Yani işte Medler şöyledir, Medler böyledir. Ya da Evliya Çelebi, işte Kürdistan’ın Hasankeyf-i eyaletinden devlet 23 kasa altın alıyor, işte Diyarbakır eyaletinden 128 kasa altın alıyor. Dakka eyaletinden şu kadar alıyor. Yani kendisinin o zaman görüşlerini bilgilere dayanarak yazıyor. Veya diyelim Türkler hakkında eserler okudum. 1040 yıllarında falan ilk defa Kürdistan’a geldikleri söyleniyor ve Gurlarla karşılaşmıştır. Gurlarla münasebetlerini anlatan o zamanki tarihçilerin veya yazarların yazdıkları fikirler var. Bugünkü gibi bir anlayış yok. Onlar kendi görgülerine dayanarak anlatıyorlar.

Ayrıca şu var: Bu Kürtlerin şu ya da bu ırktan geldikleri şuradan ya da buradan geldikleri pek önemli değil. Benim bildiğime göre Kuzey Avrupa’dan, İskandinav Yarımadasından, Rusya steplerinden gelip...

Duruşma hakimi: Bunu hangi yazar diyor, İskandinavya’dan geldi diye?

Mazlum Doğan arkadaş: Bu konuda kendim araştırma sahibi değilim. Yalnız Abdullah’ın bu konuda daha geniş araştırmaları var. Onun yaptığı, benim söz konusu ettiğim konuşmasında, benim yazıya geçirdiğimi söylediğim konuşmasında vardı, okumuştum. Böyle söylendi. Başkaları tarafından da söyleniyor. Yani bir Medeni Zeki’nin kitabında. İhsan Nuri’nin kitabında. Zınar Stro da diyor...

Duruşma hakimi: Milattan önce kaç yıllarında?

Mazlum Doğan arkadaş: Bin yıllarında falan olduğu söyleniyor. Bu, pek önemli değil benim açımdan. Benim açımdan Kürtler şu ya da bu ırktan gelebilir.

Duruşma hakimi: Peki, Türkiye’de Kürdistan fikrini nasıl şey ediyorsun. İskandinavya’dan geliyor da bu bölgede Kürdistan kurma fikri nereden alınıyor?

Mazlum Doğan arkadaş: Benim için önemli değil. Ha İskandinavya’dan gelir, ha Latin Amerika’dan gelir, ha şuradan gelir. Buradaki halklara karışmıştır. Burada, tarih boyunca Kürdistan’ın bugün üzerinde yaşadığımız toprakları üzerinde onlar bir halk olarak gelip yerleşmiş olabilir. Zaten tarihte onlarca, yüzlerce halk vardır. Bunların pek çoğu tarihte yok oldular, silindiler. Kimisi bugüne kadar varlığını koruyarak sürdürebildi. Biz Akaları okuduk, biz Etileri okuduk, Etrüskleri okuduk, biz Galleri okuduk, biz okuduk da okuduk yani. Mehmet Emin Oktay’ın kitabında, lise kitaplarında bile bir sürü kavim var, bu kavimler arasında sürekli kavgalar var, çekişmeler var, çatışmalar var. Kimisi siyasi organizasyonlar içinde teşekkül edebiliyor, bilahare silinip kayboluyor, ama kimisi bu siyasi organizasyonlarını sürdürebiliyor, gelişiyor, milliyet aşamasına erebiliyor, milliyetleşebiliyor. Bugünkü halinde tarih sahnesinde yer alabiliyor. Yani bu önemli değil. Giderek bu halkların birbirine karışmaları ve kaynaşmaları var, ama bugün somut olarak ortada olan bir şey var; bir Kürt dili var. Bu halkın bir kültürü ve bu dil ve kültüre sahip olan...

Duruşma hakimi: Peki, kültür hususunda araştırmanız var mı?

Mazlum Doğan arkadaş: Kürt dili ve kültürü ile ilgili araştırmalardan çok...

Duruşma hakimi: E, araştırman yok ise...

Mazlum Doğan arkadaş: Var efendim. Yani sıfır bilgi sahibi değilim.

Duruşma hakimi: Araştırman yok ise böyle bir dilin varlığından, çeşitli dillerden meydana gelmiş olamaz mı? Hani bir dil...

Mazlum Doğan arkadaş: Hiç önemli değil. Benim açımdan hiç önemli değil. Çeşitli dillerden meydana gelse...

Duruşma hakimi: Ama sen diyorsun ki Kürt dili vardır, kültürü vardır diyorsun. Bu dil çeşitli dillerden toplanmış kelimelerden mürekkepse, yine bu dili böyle mi kabul edeceğiz?

Mazlum Doğan arkadaş: Bu dilin şu ya da bu dilden kelime alıp veya vermesi pek önemli değil. Her dil öbür dillerden kelime alır veya verir. Hatta, iki, üç, dört, beş ulus aynı dili kullanabilir. Nitekim bir İngilizce pek çok ulus tarafından kullanılmaktadır. Latin Amerika’daki pek çok ülke Portekizce veya Latince konuşmaktadır. Bunların Portekizce veya Latince konuşmaları, onların ayrı ayrı bir ulus olarak şekillenmelerine engel değildir.

Ayrıca Kürtçe’nin şu ya da buradan kelime alıp vermesi de önemli değildir. Önemli olan, onun fonetik yapısından çok gramer yapısıdır. Kürtçe’nin Türkçe’den ayrı bir gramer yapısı vardır ve bu, Ari grubundan Hint-Avrupa dil grubuna düşmektedir. Benim bu konuda bu kadar bilgim var yani.

> **“Eğer Kürtler ve Kürdistan diye bir sorun olmamış olsaydı, Kürtlük ve Kürdistan sorunu ile uğraşan insanlar olmasına gerek kalmazdı. Niye 1900’lerde, 1600’lerde, 1700’lerde, hatta ve hatta 1945’lerde, 1950’lerde, 1960’larda bir Kürdistan İşçi Partisi yoktu. Bu kadar kişi bir at hırsızlığından ya da bir başka suçtan değil de siyasi olaydan mahkeme önüne çıkıyor. Ben Kürtlerin tarihi hakkında da bilgi verebilirim. Ama Kürtlerin varlığını ve yokluğunu tartışmayı kesinlikle gereksiz görüyorum”**

Duruşma hakimi: Bunlar tarihte devlet kurmuş mu?

Mazlum Doğan arkadaş: Evet.

Duruşma hakimi: Hangi devleti kurmuş?

Mazlum Doğan arkadaş: Şunu söyleyeyim: Med organizasyonu tarihlerin yazdığına göre 571’de kuruluyor. 500 civarında filan yıkılıyor, pek uzun süreli falan olmuyor. Persler tarafından yıkılıyor.

Duruşma hakimi: Nerede kuruluyor bu tarihte? Med Devleti nerede kuruluyor?

Mazlum Doğan arkadaş: Hemen hemen bugünkü Kürtlerin yaşadığı alan diyebiliriz.

Duruşma hakimi: Neresi burası?

Mazlum Doğan arkadaş: Urmiye’nin batısından Fırat nehrine kadar olan, hatta Fırat’ı bile aşan bir alan içerisinde oluyor ve burada hüküm sürüyor. Daha sonra kendileriyle aynı soydan olan Persler tarafından yıkılıyor. Ama Persler döneminde de Kürtler bağımsızlıklarını sürdürüyorlar. Yani köleci donemde, gerek Ermenilerin baskısı altındaki dönemde olsun, gerek Perslerin istilası, hatta Bizansların istilası döneminde Kürt halkı kendi varlığına yönelik, kavim olarak kendi varlığına yönelik bir saldırı ile karşı karşıya kalmıyor. Belki siyasal ve sosyal gelişmesi dumura uğratılabiliyor, ama imha tehlikesiyle pek karşı karşıya kalmıyor. Kürtlerin imha tehlikesiyle karşı karşıya kalması, ancak Arap istilasından sonradır ki Arapların Kürdistan’a gelişleri, kadisiyle 834 veya 737 ortaları filandır. Yani kesin hatırlamıyorum ya 740 ya 840 civarı filan. Bu dönemde ilk defa Araplarla karşı karşıya geliyorlar. Yalnızca islamlaşmakla kalmıyorlar, islam dil ve kültürünün de Arap dil ve kültürünün de etkisi altında kalıyorlar. Bu dönemden sonradır ki 1200’den sonra, yani 13....

Duruşma hakimi: Milattan önce, sonra?

Mazlum Doğan arkadaş: Milattan sonra 1300 şeylerinden bahsediyorum. Bu dönemde Anadolu’da bildiğimiz gibi bir sürü beylik var. Osmanlı beyliğinden tutun da Karesi beyliğine, Karaman beyliğine kadar. Aynı dönemde Kürdistan’da da beylikler var. Devamlı varlıklarını sürdürmeye, korumaya ve geliştirmeye çalışan feodaller var. Arabistan’da da var. Acemistan’da da var, ama Kürdistan sürekli bir istila alanı, sürekli bir çekişme alanı, bir kavga alanı olduğu için, ekonomik olarak yıkıma uğramış, üretici güçleri pek fazla gelişememiş. Bu nedenle Anadolu’da, Acemistan’da ve Arabistan’da merkezİ feodal devletler daha çabuk oluşturulurken, Kürdistan’da bu fazla erken oluşturulamıyor. Kürt feodalleri arasındaki bu didişme, 16. yüzyıla kadar sürüyor. 16. yüzyılda Batı Avrupa’da merkezi krallıklar ortaya çıkarken, yani milliyet sınırları teşekkül ederken, o krallığın çerçevesi içerisinde aynı dile ve kültüre sahip olan ve giderek bir pazar etrafında şekillenen ulus topluma doğru bir gelişme söz konusu iken, Kürdistan’da böyle bir şey söz konusu olamıyor. Kürt feodalleri kendi aralarında didişiyorlar. Bu didişmeden herhangi biri galip gelemeyince, daha güçlü olarak gördükleri Osmanlılara ve Safevilere sığınıyorlar. Onların desteğini alıyorlar ve böylece daha sonra Kürdistan, Osmanlılar ve Safeviler arası bir çekişme ve çatışmanın alanı haline geliyor. Biliyoruz ondan sonraki tarihi.

Duruşma hakimi: Yerinize geçin. Gereği görüşüldü: Bütün sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, duruşmada hazır bulundurulmaları için askeri cezaevi müdürlüğüne müzekkere yazılmasına, bu sebeple duruşmanın 19 Haziran 1981 Cuma günü saat 08.00’e tehirine oybirliği ile karar verilip açıklandı.

18 Haziran 1981

baştarafı 1'de

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMI VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİNİN ZAFERİ

Hemen belirtmek gerekir ki direnişin herhangi bir sömürgeciliğe karşı değil, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve günümüzde faşist baskı ve sömürüyü en çok geliştiren çağdışı, çağdışı olduğu kadar da kendini en ince yöntemlerle gizleyen bir egemen sınıfa, emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı, kendi öz tarihinden ve çağdaş insanlık gelişiminden uzak bırakılmış, unutulmuş bir halk olan Kürt halkı adına verildiği, asla unutulmamalıdır. İşte bu gerçek, beyinlerimize kazınırcasına kavranır ve sürekli yoğun bir tarzda dile getirilirse, atılımın önemi ancak o zaman ortaya çıkabilecektir.

15 Ağustos Atılımı, yalnızca partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir. O, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bütün kapitalist emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangının alevlerini tutturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yeri sarmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halkları başta olmak üzere ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtırken; sömürgecilere, her türden işbirlikçi ve uşaklarına ise terler döktürmüştür. Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında, çeşitli güçler mevcut politikalarını gözden geçirmek, yeni çözümler ve arayışlara girmek zorunda kalmıştır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için, onun ortaya çıktığı ortamın ve dönemin özelliklerine bakmak, bu eylemler karşısında çeşitli güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında, ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılabilecektir.

> "Kürdistan'da geçmişten bu yana her baskı dalgası, ardından direnmeleri doğurmuştur. Ancak her direnme, çok kısa bir süre içinde öncülüğünün karakterinden dolayı, bir yandan bastırma, diğer yandan da satın alma yöntemleriyle etkisiz kılınmıştır. Bu, tarihimizin ikinci bir önemli özelliğidir. Direnişin içinde yer alanlar ikiye bölünerek, bir kısmı kılıçla ortadan kaldırılırken, diğerlerine maddi teşvikler yapılıp, yaşam garantileri verilerek, direnişi içerden hançerlemeleri sağlanır"

15 Ağustos Atılımı, Türk sömürgecilerinin devlet yapısı içerisinde faşist kurumlaşmayı önemli oranda sağladığı ve bu faşist özü gizleyecek biçim değişikliklerine gitmek amacıyla planlar oluşturduğu bir dönemde gerçekleştirildi. 12 Eylül darbesinin ardından, hızla sürdürülen çalışmalarla dört başı mağrur bir faşist düzen, tüm topluma egemen kılınmıştır. Ancak içte ve dışta yönelecek muhalefeti etkisizleştirmek için, uygulamaların göz boyayıcı bir tarzda yürütülmesi gerekmektedir. Bu amaçla, 'demokrasiye dönüş' aldatmacasına başvurulur, düzenin fideliğinde oluşturulmuş partilerle, seçimlere gidilir. Türkiye'nin belli şehirlerinden başlanarak, sıkıyönetim görünüşte kaldırılmaya başlanır. Yapılan planlar gereği muhalefet etkisiz kılınmış olduğundan, 1983'le birlikte 'ülkede demokrasi tesis edilecektir.' Cunta, azgınca saldırılarında olduğu gibi, bu göz boyama faaliyetinde de gerek içteki, gerekse dıştaki dayanaklarından tam destek almaktadır. Böylece iktidarını sağlama bağlama çabası içindedir.

Cuntaya hazırlıksız yakalanan sol geçmiş hatalarının kefaretini ağır ödemiştir

Faşist cuntaya hazırlıksız yakalanan sol hareket ise, geçmiş hatalarının bölünmüşlüğünün kefaretini çok ağır bir tarzda ödemiş, yalnızca darbeler altında ezilmekle de kalmayarak, soylu davasına sahip çıkamaz hale getirilmiştir. Tutuklananlar dışında kalan kesim ise örgütsüz bir tarzda çıktığı Avrupa'da tasfiye ile yüz yüze bırakılarak teslim alınmıştır. Tasfiyeciliğin çemberinden bir türlü çıkamayan sol hareketler, yalnızca kendi kendilerini tüketmekle de kalmayarak, geçmiş tarihlerinde de ortaya çıktığı gibi, 12 Eylül rejiminin politikalarının adeta birer uygulayıcısı haline dönüştürülmüşlerdir. Adeta birbirleriyle yarışırcasına, devrimcilik adına ne kadar soylu değer varsa, hepsine karşı saldırıya geçmiş, teslimiyet ve ihaneti bir meziyet gibi meşru kılmaya çalışmışlardır. Faşist cuntaya karşı devrimi örgütleme görevine sırt çevirerek, umutlarını 'demokrasiye dönüş' çabalarına bağlamış ve 1988 seçimlerinde, parlamentoya adaylıklarını koyma umudu ile yaşamaya başlamışlardır.

PKK dışında kalan güçleri etkisizleştiren faşist cunta, hedeflerine ulaşmada önünde en büyük tehlikenin PKK olduğunun bilincindedir ve ona da son bir darbe vurarak imha etmek amacıyla, 1983 Mayısı'nda, Güney Kürdistan'a müdahale eder. Amaç; PKK hareketinin tüm kadrolarını bu alanda imha ederek, teslimiyeti dayatarak, başaramadığını burada kılıç ile başarmaktır. Ancak bu plan, faşist Türk ordusunun ağır kayıplar vermesi ile sonuçlanır. Bu saldırı ile birlikte, aynı dönemde devrimci hareketimize dayatılan provakasyon hareketi de boşa çıkartılır.

Diğer taraftan önderleri, devrimci hareketleri ya imha ya da tasfiye edilen ve bağları kopartılan kitleler, cuntanın azgın saldırıları ve pasifikasyon politikası sonucu iyice sindirilmiş, korkunç bir umutsuzluk, yoksulluk ve acı içine çekilmişlerdir. Cuntanın insanlık dışı dayatmalarına tepki duysalar da öndersiz oldukları için, bunu açığa vurmamakta, cuntanın demagojileri altında, devrimci mücadele umutları önemli oranda sarsılmış bulunmaktadır. Devrimci hareketlere vurduğu darbelerle artık güçlü bir muhalefetle karşılaşmayacağını uman ve suskun kitlelerin durumuyla da bu umutları pekişen faşist cunta, iktidarını daha rahatça yürütebileceği inancındadır, üstelik dünya kamuoyunu da buna inandırmış durumdadır.

İşte 15 Ağustos tarihsel atılımı, böylesi bir dönemde gerçekleştirildi. Umutsuzluğun, yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus gibi çöktüğü böylesi bir ortamda, bu inanılmaz, adeta mucize gibi bir şeydi çoklarınca. Yine düşman ve efendileri için tam bir şoktu. İnanamadılar önce, sonra geçmişteki isyanların bir benzeri sandılar. Ordu 'isyan var' diye ayağa kalktı. Kürdistan'a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ne de eylemi yapanlar vardı. Gelişmeleri hafife almak istediler bu kez, fakat kendilerini en rahat hissettikleri bir dönemde, böylesine güçlü, örgütlü eylemler gerçekleştirebilen, üstelik hiçbir kayıp vermeden geri çekilen devrimcilerin gücü karşısında bunu da yapmadılar. TC, tarihinde ilk kez karşılaştıkları böylesi eylemlerin, kendi sonlarını getirecek bir yangının ilk kıvılcımı olduğuna inanmak istemediler, ancak gerçekler acımasızdır ve o gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldılar. Ordularının büyük bir kısmını Kürdistan'a aktararak, her yerde devrimci avına çıktılar. Kürdistan'ı baştan sona kapsayan operasyonlar gerçekleştirdiler. Devrimcilerin barınma koşullarını tamamen ortadan kaldırdıklarına duydukları güvenle, onların eylemi gerçekleştirip sınırdan geri çekildiklerini söylemeye başladılar. Ordunun içine düştüğü aczi gizlemek için, daha iyi bir gerekçe bulunamazdı da. 'Yakaladık, çember daralıyor, sonları geldi' propagandalarının sonu gelmeyip, bir tek devrimci dahi yakalanmadıkça, Kürdistan'ın zor coğrafik koşullarının da etkisiyle ordu içinde kaynaşmalar, bunalımlar, kaçışlar baş göstermeye başladı. Kahraman Mehmetçik, daha savaşın ilk adımlarında tökezleyip, kofluğunu açıkça ortaya koydu. "Yenilmez Türk ordusu" efsanesi yerle bir oldu.

Ordunun yapısında görülen bu sarsıntı, tüm devlet yapısında da ortaya çıktı. Devlet otoritesi yerle bir oldu. Dört yıl boyunca yapılan, devrimcileri bir daha dirilmemek üzere, "bitirdik" demagojisinin kofluğu açığa çıkınca, tüm devlet yetkilileri birbirlerine girdiler. Sorumlu aramaya başladılar. Cuntanın başı, 'dokunulmaz ilah Evren'e dahi tepki gösterilerek, önüne koyduğu hedeflerdeki başarısızlığının devlet varlığını tehlikeye soktuğu ifade edildi. Hükümet içinde çalkantıların önü alınamayarak çeşitli kılıflar altında tasfiyeler başladı. Her türlü sorunun tek çözüm gücü olduğunu iddia eden faşist rejimin inanırlığı yerle bir oldu. Cuntanın efendileri emperyalistler karşısında da güç duruma düştü.

Kürdistan'daki bu yeni gelişmeler, yalnızca Türk cuntasını gafil avlamakla, onu şaşırtmakla kalmadı, cuntanın devrimcileri bitirdiği demagojisine inanan emperyalist çevreler ve uluslararası kamuoyu da derin bir şaşkınlık içine düştü. Emperyalist çevreler, olayların gerçek karakterini kavrayarak Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan vazgeçmeye, yine dünya basın yayın organları, eylemleri ve Kürdistan halkının mücadelesini uzun uzun işlemeye başladı. Tüm dünyaya unutturulmaya çalışılan Kürdistan ve Kürt gerçekliği böylelikle etrafındaki tecrit duvarının yıkılması ile tartışılmaya, dikkatler buradaki mücadeleye çekilmeye başlandı. Emperyalist ülkeler, Kürdistan politikalarını bu çerçevede yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Diğer taraftan, yıllar yılı Kürdistan gerçekliğine gözlerini kapatan sosyalist çevreler de bu yeni gelişmelerle birlikte, Kürdistan'daki mücadele ile biraz daha yakından ilgilenme sürecine girdiler. Böylelikle 15 Ağustos Atılımı, KUKM ile dünya sosyalist ulusal kurtuluşçu ve ilerici devrimci güçleri arasında bir köprü rolü oynamış oldu.

15 Ağustos eylemi Türk devletinin yüzündeki maskeleri yerle bir etti

15 Ağustos eylemleri, faşist Türk devletinin yüzündeki tüm maskeleri yerle bir eden eylemler oldu. O güne kadar demokrasiye döndüğü yolundaki safsatalarla dünya kamuoyunu aldatan Türk faşist cuntası, Kürdistan halkına yönelttiği insanlık dışı saldırılar ve operasyonlarla bu konuda nasıl bir aldatmaca içinde olduğunu gösterdi. Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcileri, görülmemiş bastırma, demagojik saptırma, teşhir ve örtbas etme yöntemlerini çeşitli biçimlerde kullanarak, direniş gerçekliğimizi halkımıza ve dünya halklarına çarpık bir tarzda yansıtma çabasına girdiler. Eylemlerin kendilerinin demokrasiye geçiş çabalarını sabote etmeye yönelik olduğunu iddia ettiler ve eşkiyalık suçlamasında bulundular. Ancak tüm bu demagojiler, kendilerinin demokrasi ve halk düşmanı yüzünün açığa çıkmasını engelleyemedi ve ilerici insanlığın bu çağdışı barbar güce tepkisi yeniden artmaya başladı.

Ancak devrimci eylemlerimizi böyle değerlendirip saldıranlar, yalnızca Türk sömürgecileri değildi. İcazetli sol ve Kürt küçük burjuva reformistleri de hep bir ağızdan bu eylemlerin provakasyon olduğunu ve demokrasiye dönüş çabalarını baltalayacağını ileri sürerek, en alçakça saldırılarla yöneldiler. Liberal burjuvazinin peşine takılmış olan ve tüm planlarını 1988 seçimlerine göre yapan bu sahte sol güçler, ortamın kızışmasından son derece rahatsız olarak, kendilerine de bir mücadele çağrısı olan bu soylu eylemlere kraldan daha kralcı kesilerek saldırdılar. Düzene karşı durması gereken bu güçlerin, sosyal şoven, reformist anlayışlarından dolayı gerçekler karşısında kör ve sağır kalmaları, hatta bununla da kalmayarak direnişe saldırmaları ve devrimci hareket karşıtı kutsal ittifaklar oluşturmaları, kendileri açısından gerçek bir talihsizlik olmuştur.

Bütün bu tutumlar, bu güçlerin PKK'nin önderliğindeki silahlı direnişin, 15 Ağustos Atılımı'nın değerini düşürme ve onu örtbas etme çabalarının ifadesi olmakla kalmamakta, halkların çıkarlarına ne kadar ters düştüklerini de ortaya koymaktadır. Onların bu konumları, halklarına karşı yerine getirmeleri gereken, ancak ısrarla kaçındıkları görevlerinin neler olduğunu da ortaya koymaktadır. Ve bu aynı zamanda bölgemizde, tarihte ve günümüzde, emperyalizmin işbirlikleri vasıtasıyla karmakarışık hale getirdiği çelişkiler yumağının nasıl çözüme kavuşacağı konusunda da birazcık sağduyu sahibi olan insanlar için, zengin deneylerle doludur.

Binyıldan beridir süren mücadele konusunda, başta Türk basını olmak üzere, onunla beraber neredeyse nağmelerine kadar aynı telden çalan sahte sol ve reformist akımların yayın organları, inkarcılığa başvuruyor ve çarpıtmalarda bulunuyorlar. Ne pahasına olursa olsun yaşamak isteyen, haklı olan ve saygı duyulması gereken halk gerçekliğimize saldırmaktan çekinmiyorlar. 'Eşkıyaların hareketi, bölücü çıkış, yıkıcılık' Türk burjuvazisinin kendi katliamlarını gizlemek için basını, radyosu ve televizyonunda tekrarladığı günlük nakaratlardır. Diğer taraftan PKK'ye, Apoculuğa karşı kutsal ittifaklar kuran, yerli işbirlikçi, reformist kesimler ve her zaman onunla işbirliği içinde olan sosyal şovenizmin sorunları çarpıtması, gerçeğin ismini bir türlü koymak istememesi, sanki gelişmeler bir önderlik olmaksızın kendiliğinden ortaya çıkıyormuş gibi davranmaları, Türk burjuvazisi kadar bile namuslu olamamaları, ne pahasına olursa olsun direnişe isim olarak sahip çıkmaları, ama onu gerçekleştiren gücü ve direnişin kahramanlarını yerle bir etme konusunda her türlü çılgınlığa başvuracak kadar sağduyu yoksunu olmaları gerçeği... Bu konuda söylenecek çok şey vardır. Akıtılan her damla kanın, toprağa düşen her direniş kahramanının söyleyeceği, bu iflah olmazlara kabul ettireceği çok şey vardır.

Reber Apo değerlendiriyor

15 Ağustos yüce atılımı ve sonrasındaki gelişmelerle PKK, kendi önderliğinde halkımızın makus talihini yıkma yolunda tarihsel bir adım atmıştır. Yüreğimiz üzerindeki pası, ondan da öte Türk burjuvazisinin deyişiyle, beton kalıpların parçalanmış, halkımızın başucuna dikilen mezar taşlarını alıp fırlatmış, ölümü pek de kolay kabul etmeyecek bir halk gerçekliğinin ifadesi olmayı bilmiştir.

Elbetteki halen eksiklikler, zayıflıklar çok fazla ve yetkinleşme gereği var. Düşmanın hala imha sevdasından vazgeçmeyecek kadar, bize hayat hakkı tanımaması söz konusu. Eskisi kadar kör bir inkarcılık tarzında olmasa da ilerici insanlığın hala çok haksız bir biçimde halkımızın kaderine karşı ilgisizliğinin sürüp gitmesi gerçeği var. Ama bütün bunlara rağmen gerçekler inatçıdır. Hele halkların ilerici, devrimci gerçekliği çok daha fazla inatçıdır ve hakkını alma konusunda, her türlü baskıcı, gelişmiş barbarlık yöntemlerinden daha güçlüdür. Buna inanarak mücadeleyi sürdüren öncü, elbetteki susmayacaktır. Elbetteki bu barbarlıkları ve düzenbazlıkları açığa çıkaracak, kendi zayıflıklarını güce dönüştürmesini bilerek, kendisi için kader diye çizilenin tüm geçersizliğini ortaya koyacak ve çağımızın en büyük haksızlığını ortadan kaldırmak için, büyük bir namus ve onur savaşını sonuna kadar götürmesini bilecektir.

1- Tarihte direniş gerçekliğimiz ve bazı özellikleri

PKK hareketi, bir direniş hareketi olarak doğdu. O'nun doğuşundan bugüne yükselttiği mücadelesine damgasını vuran da yine direnişçi ruhudur. Bu ruh, yüzyıllardır toplumumuzda egemen kılınmak istenen yabancılaşma ve ihanete rağmen, onları yerle bir ederek yükselen ve bu temelde de toplumumuzun yeniden doğuşuna damgasını vuran yüce bir ruhtur. Bu ruh, partimizin silahlı direnişi ile daha da billurlaşan ve 15 Ağustos Atılımı'yla zirveye ulaşarak, mücadelemizi dönülmez bir noktaya ulaştıran bir ruhtur ve tarihsel anlama sahip bir yüceliğe ulaşmıştır. Bu temelde gelişen ve tüm toplumumuza dalga dalga yayılan silahlı direniş mücadelemiz, yüzyıllara sığmayacak değerler yaratarak, halkımızın kaderine damgasını vurmuş ve tarihsel bir rol oynamıştır.

O halde son bir yıllık direnişin ve sorumlu olduğumuz PKK hareketinin 8. yılını geride bıraktığı silahlı direnişinin tarihsel ve çağdaş anlamı nedir sorusuna cevap vermek gerekiyor. Bunu açığa çıkarmak için de geçmiş tarihimizde halkımız üzerinde uygulanan düşman politikalarını ve buna karşı yükseltilen mücadeleleri çeşitli özellikleri ile ele alıp, irdelemeye ihtiyaç vardır.

Tarihte direniş gerçekliğimizin bazı özelliklerini göz önüne getirdiğimizde görülecektir ki karşımızdaki barbar, işgalci, fetihçi gücün, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'a en son giren temsilcisi olarak Büyük Selçuklular'dan beri bir özelliği inatla sürdürme gerçeği söz konusudur. Türk egemen boyları Ortadoğu'yu istila ettiklerinde, her alana özgü bir adaptasyonu gerçekleştirirken, Kürdistan'ın bazı özelliklerini de dikkate alan bir ilişki, baskı ve sömürgecilik siyasetini geliştirmişlerdir. Bu yıllarda, Kürdistan'da, gelişmiş Kürt beylikleri hüküm sürmektedir. Güçlü aşiret örgütlenmeleri ve kolay kolay zapt edilmez coğrafyasıyla, Kürdistan'ın geçmiş istilacılarda olduğu gibi, Türk istilacılarına da kolay kolay fethedecekleri bir ülke olmadığını hissettirmişlerdir. Bu nedenle istilacı Türk boyları, başlangıçta Kürt beylikleriyle adeta eşit iki hükümet düzeyinde, beylikler arası eşit ilişkiler temelinde ilişkileri geliştirme politikasını yürütmüşlerdir. Türk boylarının genel otoriteyi sembolik olarak tanımaları yetmiş, buna bir de hediyeler ve askeri güç olarak seferlerde yer alma olanakları eklenince, Kürt boyları kendileriyle yakın ilişkiler geliştirmekten çekinmemişlerdir. Türk boyları, diğer birçok alanda uyguladıkları yakıp yıkma, dağıtma, kolonileştirme politikasını Kürdistan'da gerçekleştirme gücünü kendilerinde bulamamış, ancak Kürdistan'ın büyük savaş potansiyelinin değerini bilerek, onları kendi istilalarında kullanma ve gerektiğinde başvurulacak yedek bir güç olarak ele alma uyanıklığını gösterecek kadar akıllı davranmışlardır.

Büyük Selçuklular, daha 1040'larda Kürdistan'ı bir eyalet olarak şekillendirirken, Kürt beyliklerine son derece geniş bir özerkliğin, dolayısıyla Kürt feodalitesinin gelişmesinin çerçevesini de oluşturmuşlardır. Bu politikayı daha sonraları Yavuz Sultan Selim döneminde devralarak geliştiren OsmanlıTürk egemenleri, aynı politikayı daha da ustaca sürdürmekte zorluk çekmemişlerdir. Türk beyliklerinin kendi aralarında birleşmeme ve varolan çelişkilerini çözememe gibi bir özelliği vardır. Bu özellikten dolayı bu dönemde yeni gelişmekte olan İran Şii Safevi devletinin gelişmesi karşısında Yavuz'un İslam birliğini sağlama amaçlı Doğu seferlerinin başarısı için, mezhep çelişkisinin de etkisiyle Kürtler, son derece önemli bir yedek güç olarak etkinliklerini duyurmakta, bu nedenle Yavuz onlara her türlü tavizi vermekten kaçınamamaktadır. İdrisi Bitlisi'nin bu siyasetin ruhunu temsil etmesi bu nedenledir ve Osmanlı İmparatorluğu'nun tümü içinde birçok bağımsız hükümetler, imaratlar biçiminde bir Kürdistan statüsünün yaratılmış olması anlamlıdır.

Geliştirilen bağımlılık isyanların patlak vermesini kaçınılmaz kılmıştır

Arabistan, Anadolu ve Balkanlar için öngörülmeyen statü, neden Kürt beyliklerine tanınmıştır? Bunu, Kürt beyliklerinin doğuya yayılmada düğüm noktasını oluşturmalarında aramak gerekir. Kürtler aynı zamanda ihtiyat kuvvetleridir de. Bu özelliklerinden dolayı, onlara başlangıçta en gelişmiş konumlar verilir. İmparatorluğun çıkarlarına bağlı olarak, bu konum daraltılır veya genişletilir. İşte Kürdistan'da yabancı bir otoriteye çok güçlü bir tarzda bağlanmanın tarihsel temelleri, Türk egemenleri tarafından böyle geliştirilmiştir.

Bu temellerde geliştirilen bağımlılığın iyice arttığı 19. yüzyıla gelindiğinde, yaygın isyanların patlak vermesi adeta kaçınılmaz hale gelmiştir. Kürt beylikleri, klasik özerkliklerini, hükümet olma konumlarını yitirmektedirler. Aralarındaki anlaşma bozulmuştur. Tekrar eski konumlarına ulaşmak için çırpınacaklardır, ancak çağ değişmiştir. Batı kapitalizmi, ticari ilişkiler, azınlıkların korunması ve Tanzimat Fermanı ile İslahat Fermanı'nda verilen hakların hayata geçmesi için, Osmanlılar'ın düzen politikasına her türlü desteği verecek ve bu dönemdeki Kürt isyanlarının ezilmesini sağlatacaktır. Geleneksel Kürt işbirlikçiliği, 19. yüzyıl boyunca yürüttüğü tüm direnmeleri kaybeder. Gelişmeler, bunu kaçınılmaz kılmıştır. Temsil ettiği feodal sınıf çıkarları, direnişin o çağda yaygın olan ve gelişen ulusal kurtuluş sürecine girmesini olanaksızlaştırmıştır.

Her şeyden önce, aşiretçi feodal toplumsal yapı, modern bir ulusal kurtuluşçu hareketi objektif olarak son derece daraltmakta, olanak bırakmamaktadır. İşte bu durum, Abdulhamit gibi Osmanlı padişahlarının en kurnazı, kurnaz olduğu kadar da milli baskı politikasının yeni mucidi olan birinin elinde iyi bir koz olacaktır. Kürt ulusal direnişinin kösteklenmesi ve Ermeni ulusal hareketinin ezilmesi amacıyla, Yavuz zamanında İdrisi Bitlisi'nin geliştirdiği Kürt beylikleri kuvvetlerini, bu kez Hamidiye Alayları adı altında yeniden hortlatacak ve doğudaki ulusal kurtuluş kıpırdanmalarını bastıracaktır. Böylece burasının, kendisi için önemli bir kuvveti ihtiyat olarak kalmasını sağlayacaktır. Bu politikanın ürünleri, daha sonra Mustafa Kemal tarafından devralınacak, bu kez de Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler bir yedek güç olarak Türklerin zafer kazanması yolunda kullanılacak, TC'nin oluşumuna hizmet ettirileceklerdir. Ve bu Kürtlerin kendi imhaları temelinde gerçekleştirilecektir. Tarih burada, kendi egemenlerinin alçakça ihaneti yüzünden, bir halka korkunç bir son hazırlamaktadır.

Türk ulusunun doğudan başlatılan kurtuluşunun temel gücü olan Kürt halkı, kendi egemenleri tarafından kayıtsız şartsız kullanılmasının acı faturalarını, kendi ulusal varlığının katliam, asimilasyon temelinde yok edilmesiyle ödeyecek ve o politikanın tüm acı sonuçlarını devrimler çağı, ulusal kurtuluş çağı olan günümüzde de ödemeye devam edecektir.

Kürdistan'da geçmişten bu yana her baskı dalgası, ardından direnmeleri doğurmuştur. Ancak her direnme, çok kısa bir süre içinde öncülüğünün karakterinden dolayı, bir yandan bastırma, diğer yandan da satın alma yöntemleriyle etkisiz kılınmıştır. Bu, tarihimizin ikinci bir önemli özelliğidir. Direnişin içinde yer alanlar ikiye bölünerek, bir kısmı kılıçla ortadan kaldırılırken, diğerlerine maddi teşvikler yapılıp, yaşam garantileri verilerek, direnişi içerden hançerlemeleri sağlanır.

19. yüzyıl direniş hareketlerine baktığımızda, hemen hemen hepsinde ortaya çıkan bir gerçekliktir bu. Kılıç ve satın alma, başvurulan temel politikalardır bu dönemde de. Örneğin Bedirxan Bey İsyanı'nda görüldüğü gibi, tenkit seferleri denilen seferlerle üzerlerine birkaç kez yüründüğünde, direnişin başında yer alan beyliklerin ihaneti, direnişi yarı yolda bırakmaları, örgütlenmemeleri durumu kendisini gösterir. Ki bu dönemde, Avrupa'da çok büyük direnişler yaşanmaktadır. Direnişten teslimiyete kayan isyan liderleri, kendi sınıf çıkarları garantiye alınır alınmaz, hemen İstanbul'a kapağı atarlar. 19. yüzyılın en büyük direnişine önderlik eden Bedirxan Bey, teslim olduğunda İstanbul'a taşınır ve Abdulhamit zamanında örgütlediği bu kişisel yaşamı, en açık ifadesini sahip olduğu 120 torununda bulur. İşte Kürdistan halkının bağrındaki ihanetin çarpıcı bir örneği. Bu durum birçok isyanda tekrarlanır. İsyanlarda başvurulan politika, kısa sürede bastırma, tehdit, katliam, bir kısmını satın alma, İstanbul'a, şimdi Ankara'ya taşırma, oralarda yarı tutsaklık altında terbiye etme, TC'nin iyi bir uşağı haline getirme politikasıdır. Bunun sonucu ise, Kürdistan'da yüzyıllardır hüküm süren yabancı egemenliğin derinleşerek sürdürülmesi ve bugüne gelmesidir.

Özel harbin en gelişmiş biçimleri PKK gerçeğine dayatılmıştır

Yukarıda sözü edilen politika, geçmişten bugüne, TC tarafından son derece ustaca kullanılmıştır. Anadolu’daki halk hareketlerine karşı kullanılan bu politika, daha cumhuriyetin henüz kurulduğu bir aşamada, halkın temsilcileri olan komünistlere, demokratlara karşı da kullanılmıştır. Aynı şekilde, Kürt halk ayaklanmalarında en yoğun ve en iğrenç bir tarzda gündeme sokulmuştur. Türk egemen güçleri bu politika gereği, halkın temsilcilerini bir yandan katlederken, diğer yandan da teslimiyet ve işbirliğine çağırmışlardır. Mustafa Suphiler’den tutalım Dev Genç hareketine kadar, Türk egemenlerinin bu ince politikasını üzerinde uygulamadığı hiçbir halk hareketi kalmamıştır.

Halkı aldatma, halkın muhalefetini kullanma, onu egemen sınıfın çıkarlarına kurban etme... İşte, tüm Türk halk hareketlerinde, imhadan kurtulan direnişin en son temsilcilerinin içinde bulunduğu gerçeklik budur. Bu politika, PKK üzerinde az mı uygulandı? Hayır. Aksine, en alçakçası, PKK’nin doğuşundan başlayarak günümüze kadarki gelişimi boyunca, ona egemen kılınmaya çalışıldı. Hatta denilebilir ki bu politikanın en alçak, barbar yöntemlerinden en ince düzenbazlıklara kadar yetkinleşmiş biçimleri, özel harbin en gelişmiş biçimleri olarak PKK gerçeğine dayatılmıştır. Bu dayatma yalnızca dışarıdan değil, içeriden de yapılmıştır. Basın yayını ve diğer tüm araçlarını seferber ederek, daha 12 Eylül faşist rejiminin ilk dönemlerinden başlayarak, teslim alma ve dağıtma operasyonlarının yanı sıra, partiyi birkaç hainin eliyle içten çökertme, direniş eğilimini yok etme ve bunu dalga dalga tüm partiye yayma faaliyeti yürütmüştür. Bu yaklaşım tüm parti tarihimiz boyunca devam etmiştir.

Türk devleti bu faaliyetlerini son zamanlarda çıkardığı pişmanlık yasası ile daha üst bir noktaya sıçratmıştır. Kendisine göre suçu ne kadar ağır olursa olsun, isterse 100 Türk asker ve subayını öldürmüş olsun, PKK’li bir kişiyi katledecek ya da yakalatacak, partiye şu veya bu biçimde zarar verecek bir kişiyi affedecek, ona vaatlerde bulunacak kadar kendisini küçültmüştür. Hatta bunu yasa olarak da meclise kabul ettirmiştir. “Türk askerlerine kurşun sıkanları asmayıp da besleyecek miyiz?” diyen özel savaş rejiminin ele başları son yasayla birlikte, bunlardan kendisiyle işbirliği yapacaklar için affı kanunlaştırmış oldu. Bununla tüm ideolojisini, politikasını adeta bir cümlede ifade edebilecek kadar net ortaya koydu: ‘Kim olursan ol, eğer PKK’ye karşı isen, saflarımıza gel! Sana kucağımız açıktır. Tüm geçmişini unutabilir, seni bağrımıza basabiliriz.’ Evet, Türk devleti PKK karşısında böylesine silik, böylesine aciz bir konuma girmiştir.

Özel savaş rejiminin devrimci hareketi, imha etme, mücadeleyi boşa çıkarma yolundaki yöntemleri, bunlarla da sınırlı değil; Geçici Köy Korucuları Kanunu ile yine Hamidiye Alayları örgütleme çabası içindedir, hem de memur maaşlarına denk bir maaş ödeyerek. Bu da TC’nin yasadışı faaliyetlerinden birisidir. Yani özel savaş rejimi bu sıfat altında ve para karşılığında, kendi halkını kurşunlayacak faşist milisler oluşturuyor. Eskiden MHP bunu gönüllü yapardı. Şimdi MHP’den daha alçakça bir biçimde ve resmi devlet politikasının ürünü olarak, karşımıza çıkıyor bu. PKK hareketine karşı kullanılmak üzere, bugün şanlı direnişimizin sürdüğü Kürdistan’ın 13 ilinde Köy Korucuları Kanunu uygulanmak isteniyor. Çok yoksul ve işsiz bırakılan Kürt insanları, geniş maddi olanaklar vaat edilerek en iğrenç bir tarzda kullanılmak, faşist milisler halinde örgütlendirilerek, devrimci harekete saldırtılmak isteniyor. Üstelik bununla da yetinilmiyor; en yozlaştırıcı yaşam biçimleri dayatılarak, gençliğin ve köylülüğün, bu yaşanamayacak yapı içinde pasifikasyonu öngörülüyor.

Halkımızın başına bir karabasan gibi çökmüş olan bu rejim, bir yandan tüm bu uygulamaları dünyanın gözünün içine baka baka gerçekleştirirken, diğer yandan da sahte Bulgar, Ermeni zulmü yaygaraları ile şövenizmi alabildiğine körüklemeye çalışıyor. Ve üstelik bununla, kendi barbar, insanlık dışı uygulamalarını örtbas etme sevdasına kapılıyor. Tarihte eşine ender rastlanacak direniş kahramanlarına, ‘eşkıya, bölücü” diyerek, kendisinin suçluluk maskesini gizlemeye çalışacak kadar ileri giden bir rejimdir söz konusu olan.

Hukuku, siyaseti altüst eden bir gerçek, eşkıyalığı en gözü dönmüş bir tarzda uygulayan, uluslararası ve ulusal çerçevede zorla kendisine yasal bir statü tanıyan ve ilerici insanlığın da böyle kabul etmesini isteyecek kadar bir suçlular örgütü, ahlak düşmanı, toplum değerlerinin çürütücüsü, kanun kural tanımayan bir şebeke ile karşı karşıyayız. Bunlar çok haklı olan bir mücadeleyi, ellerindeki muazzam teknik imkanlara dayanarak, çarpıtmak için her gün avaz avaz bağıracaklar, ortalığı velveleye vereceklerdir. Onlar bizi insanlığımızdan vazgeçireceklerini, bunu gerekirse bizi adım adım katliamdan geçirerek sağlayabileceklerini hesaplamaktadırlar. Çok tehlikeli niyet ve yöntemlerle bir saldırı, imha ve buna karşı soylu, her birisi bir destan olan direnişçilerdir yaşamakta olan. Bu direniş öylesine soylu ve tarihseldir ki onu bütün yönleriyle çok iyi kavramak, tanımak, amaçlarını ve gelişimini iyice özümsemek, vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevdir.

> **“Kahraman kadrolarımız, birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Daha çok kan akıtacağız ve bundan en küçük bir şekilde yanlış yapıyoruz, yenilebiliriz diye korkakça bir tutuma girmeyeceğiz. Tam tersine, bir şehidimizi dahi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi, bugün sayıları 500’ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin, zaferin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır”**

2- 15 Ağustos Atılımı’nın UKM’deki yeri ve önemi

15 Ağustos Atılımı, herhangi bir atılım değildir. Tarihimizin, 12 Eylül faşist Türk sömürgeciliği tarafından bir daha dirilmemecesine karartılmak istendiği, aynı zamanda halklarımızın son kurtuluş umutlarının da filiz vermeye başladığı, doğru devrimci bir politikayla, önderlikle uygun hazırlıklar zemininde ve özgücüne güven temelinde, nihai zafer doğrultusunda, tarihe en anlamlı girişin yapılması için, elden gelen tüm gücün seferber edildiği bir direniş olgusudur. Tüm eksiklik ve yetersizliklere rağmen, tarihimizde çokça görülen ve bugün de kendi devrimci pratiğimizde hortlatılmak istenen işbirlikçiliğe, teşhir ve tecride meydan vermeden, direniş alevini bir an bile söndürmeden, düşmanca dayatılan özel harbe karşı, Kürdistan halkının öz savaşım biçimini kazanma azmiyle gerçekleştirilen bir direniştir. Bugüne kadar süregelen ve adeta kaçınılmaz bir kural haline gelmiş bulunan direnme ve yenilme kanununu, bu kez tersyüz etmenin, özgürlük yolunda direnmenin ve tarihimizin olumsuzluklarını bir kez daha tekerrür ettirmemenin adıdır şanlı 15 Ağustos Atılımı.

15 Ağustos Atılımı, aynı zamanda olağanüstü pratik çabaların biçimlendirdiği bir eserdir. İlerde bu dönemi hazırlayanların ve yaratanların anıları derlendiğinde, bu eser uğruna sarf edilen pratik çaba ile gösterilen cesaret ve fedakarlık daha ayrıntılı bir biçimde ortaya konulacaktır. Ama bir cümleyle ifade etmek gerekirse; 15 Ağustos Atılımı direniş tarihimizde aynı zamanda bir emek kahramanlığı olarak geçecektir.

Ülkemizin coğrafya ve diğer özellikleri bakımından en çetin ve geri koşullarında, son derece çorak ve bilinçten yoksun Kuzey Batı Kürdistan topraklarında gerçekleştirilen 15 Ağustos devrimci atılımı, büyük karlı dağlar aşılarak, günlerce aç kalınarak, aylarca yürünerek ve sonsuz propaganda ve ikna gücü kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Kendini, tarihini ve çağı tanımayanlara, ulusal, toplumsal gerçeklerimizi ve mücadelemizi tanıtmak ve onları kendi savaşlarına kazanmak için büyük bir maratona kalkılarak, ülke boydan boya dolaşılmış, sınırlar, coğrafya engelleri ve feodal aşiretçi çitler bir bir aşılmıştır. Denilebilir ki bir anlamda, bu alanın muazzam maddi ve manevi zorluklarına karşı büyük bir savaş verilerek yaratılan 15 Ağustos devrimci atılımı, özellikle de küçük burjuva reformizminin soysuz, rahat yaşam anlayışlarıyla devrimci safları çürütmeye çalıştığı bir ortamda ***“en yüce değer emektir”*** şiarını en parlak biçimde doğrulamıştır.

Doğanın zorlukları ve her alandaki geriliklere karşı savaşta, PKK kadro ve sempatizanları bu savaşın tüm zorluklarını başından gönüllüce kabul ederek, sabır, fedakarlık, bilinç ve cesaretten oluşan büyük bir direniş örneği göstermiş; gerektiğinde hayatlarını ortaya koyarak, inanç ve özverileriyle, halkımız nezdindeki güvenirlik ve inanırlılıklarını dokunulmaz kılmışlardır. İşte böylesine yoğun emek temelinde gerçekleşen 15 Ağustos devrimci atılımı, doğal olarak kitleler üzerinde derin izler bırakmış ve halk saflarında kökleşmiştir.

Ancak atılımın gerçek özelliklerini görmeyen Türk burjuvazisi, hareketi yakın tarihimizdeki Seyit Rızalar’ın ve Şeyh Saitler’in direnişine benzeterek, belli bir hazırlıktan yoksun, kendiliğinden bir isyan hareketi zannetti ve avaz avaz bağırmaya başladı; ‘vahşiler, eşkıyalar ayaklandı, gericilik hortladı.’ Bu güçlerin soldaki borazancıları da başta Ecevit olmak üzere, ‘feodal kalıntıların son çırpınışı’ diye eşlik ettiler. Ve yerli işbirlikçi hain reformist maskelere bürünmüş olanlar da kendi halkına –ki bunların Kürt halkından olduğundan da şüphe edilir– ulusal değerlerine en küçük bağlılık sahibi bir kişinin bile saygı duyacağı bu eylemlere, Kürt ulusal değerlerini saat saat yücelterek tüm dünyaya duyuran bu eylemlere, sağanaktan boşanırcasına saldırılar yönettiler.

Osmanlı beybeylerinin saldırılarının benzerleri, Türk ordusunun görülmemiş seferlerinde dile getirildi. İşbirlikçi hain Kürtlerin, idrisi Bitlisilerin ruhu, aynı kökenden gelen Kamuran İnanların ve sayısız uşağın ağzından dile getirildi; ‘birlikte bastıralım, ayağa kalktılar.’ Eski yöntemlerle bastırabileceklerini sandılar, yürüdüler ve aylarca manşet üstüne manşet, haber üstüne haber yayınladılar. ‘Eşkıya kıstırıldı, Herekol dağı kuşatıldı, 72 saatlik ömürleri kaldı. Tükenmek üzereler, teslim olmak üzereler...’ 72 saat yerini aylara ve aylar yerini bir yıla bıraktı. Sonuç; son elli yılın en acımasız kışına, adeta özel harbin bu en büyük destekçesine rağmen, direniş kırılamadı, giderek daha da boyutlandı. Tam tersine, Kars’tan Antep’e, Dersim’den Hakkari’ye kadar, tarihte görülmemiş bir genişlikte ve yoğunlukta, çatışmalar ve eylemler yaşandı. Kürdistan’ın birçok yeri yüce şehitlerin kanıyla sulanması temelinde, bu bir yıl içinde eşsiz bir destanın yazılması söz konusudur.

Son bir yılda, PKK’nin şanlı direnişi zirveye çıkartılarak, dosta düşmana karşı güçlü bir biçimde temsil edilmiştir. Bunlar büyük gerçeklerdir, soylu gerçeklerdir, dost ve düşman tarafından saygı duyulması gereken kutsal gerçeklerdir. TC’nin de kabul etmek zorunda kaldığı bu gerçeklik, özel savaşa karşı Kürdistan halkının yükselttiği kutsal direniş gerçekliğidir. Ve 15 Ağustos yıkılmadı. Ardı arkasına yoğunlaştırılarak devam etti. Büyük bir olay bu. Temmuz ayını geride bırakıp 15 Ağustos’a yaklaştığımız şu sıra görüyoruz ki temmuz ayı, ***Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin, Alilerin*** o soylu direnişlerinde somutlaşan halkımızın yaşam tutkularının büyük bir hesap soruşa dönüşerek, boydan boya tüm Kürdistan’da düşmana ses çıkartmayacak, onu susturacak gelişmelere tanıklık etti.

Tüm bu gelişmelere karşın, sömürgecilerden tek bir ses yok. Kürt halkı her şeye rağmen bu gelişmelerden haberdardır. Tüm Kürdistan’da onlarca şehrin, devrimcilerin direnişiyle çınlaması söz konusu. Fakat TC’den hiçbir ses yok. Yalnızca, ‘şurada 2 bölücü, burada 5 bölücü, yine orada 3 bölücü imha ettim’ türünden haberler vermekle yetinmekte, gerçekleri gizlemekte, hele kendi kayıplarını vermekten ısrarla kaçınmaktadır. TC’nin bu suskunluğunun anlamı çok açık değil mi? İşler umduğu gibi gelişmedi. O, eylül, ekim, kasım ayları boyunca sıraladığı manşetleri ve tüm dünyayı ayağa kaldıran haberleri neden yok şimdi? Eylemler daha mı az? Açık ki hayır. Aksine, tüm ülke karış karış kaynıyor. Esas neden, gelişmelerin TC’nin aleyhine dönmesi ve işine gelmemesidir. Susuyor, çünkü gerillanın oyununa gelmek istemiyor. Susuyor, çünkü propagandanın etkisini kırmayı amaçlıyor. Böylece akıllı politika uyguladığını sanıyor.

Biz sözümüzde durduk sözümüzün eri olarak kalmayı bildik

İşte 15 Ağustos Atılımı’nın I. yıldönümü, böylece en zayıf bir anında halkımızın susturulmayan dili ve yükselen direnişiyle görkemlice karşılanıyor. Kürdistan tarihinde ilk defa bir direniş bastırılamayarak dallanıp budaklanmakta, derinleşip genişlemektedir. Büyük umudu doğuran, birçok şeyin altının çizilmesini sağlayan düşünce ve davranışı kökünden etkileyen ve bundan sonra da etkilemesi kaçınılmaz olan gerçeklik de budur. Bu, hiçbir gücün örtbas edemeyeceği kadar açık olan bir gerçekliktir.

Biz sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız, birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın binyıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Ki her bir şehidimizi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi, bugün sayıları 500’ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin, zaferin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır. Halka bağlı olanlara öğrettikleri büyük ve derin gerçeklikler vardır. Kürdistan’ın altüst oluşunda insanlıkla asla bağdaştırılamayacak ve insanı her gün, her saat kahreden ortamında bu kahramanlık kokan direniş, yaşanacak, yaşatılacak değerlerin en özlüsü durumundadır. O direniş ki ruhlarımızı aydınlatmakta, yüreklerimizi ferahlatmaktadır. Kısacası halkımızın makus talihinin yıkıldığının müjdecisidir.

O halde, bu soylu değerlerden nasibini almış olanların yeniden bunun değerlendirmesini yapıp, gerçekleri daha yakından görmelerinde hayati yararlar vardır. Bu bir yıllık süre içerisinde hatalar, eksiklikler yok mudur? Açık ki çok olmuştur. Kürt halkı gibi, varlığı bile halen yadsınan bir halkın en donanımsız, en güçsüz konumu göz önüne alındığında, bu ortam içerisinde ortaya çıkan ve çok az bir donanımla direnişe yönelen öncüsünün uygulamaları sonuna kadar hatasız götürmesi beklenebilir mi? Bu beklenti olsa da gerçekleşme olanağı fazla olabilir mi? Belli ki her halk hareketinde olduğu gibi, burada da daha pekişmek, daha yenilmez bir noktaya ulaşmak için yakalanan konum önemlidir. Tüm eksikliklerine rağmen önemlidir. Ancak yine de sağdan soldan eleştiriler var. ‘Bunların zamanı değil, maceracılık daha da tırmandı, bu bir provakasyondur vb.’ Bunlara geçmişte cevap verildi. Tekrar cevap vermeye gerek yok.

Ağustos 1985

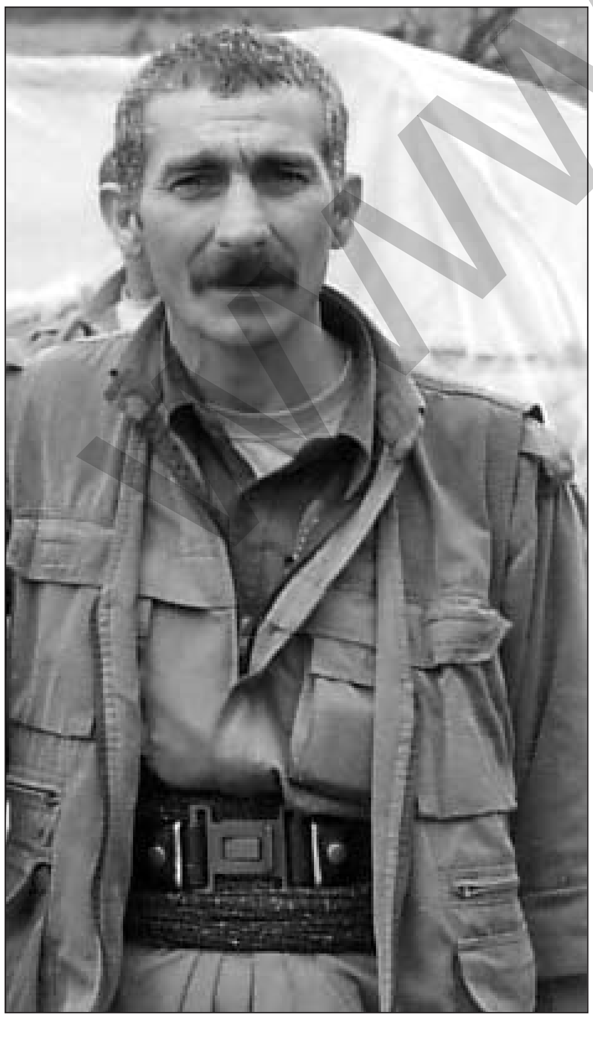

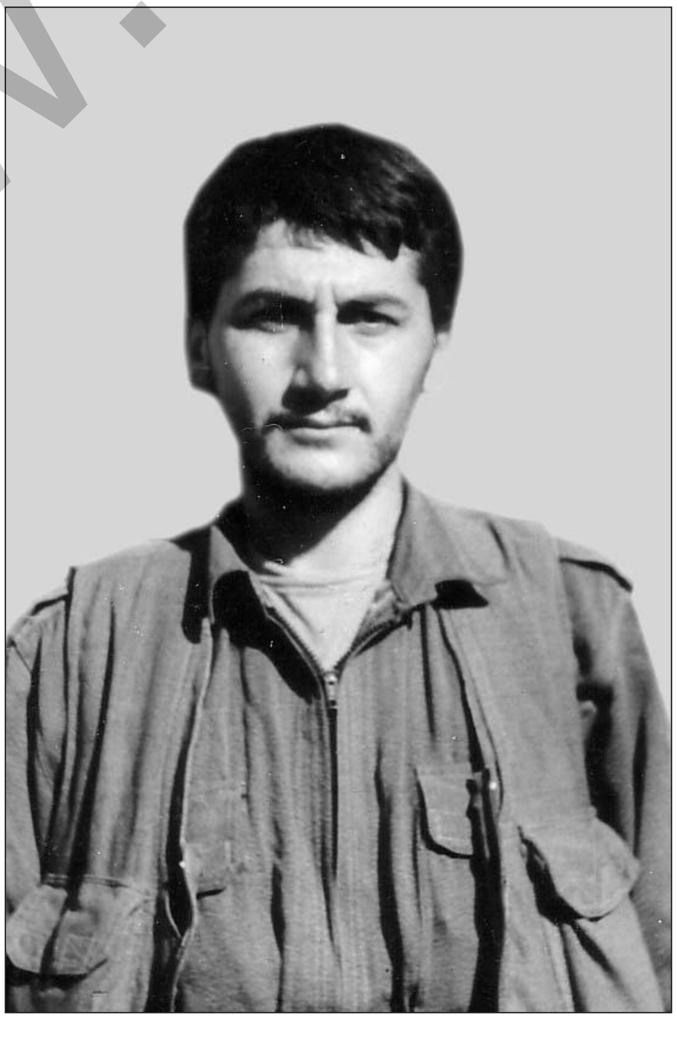

devam edecek

Tam demokratikleşme aleviliğin özgürlük stratejisi olmalıdır -II-

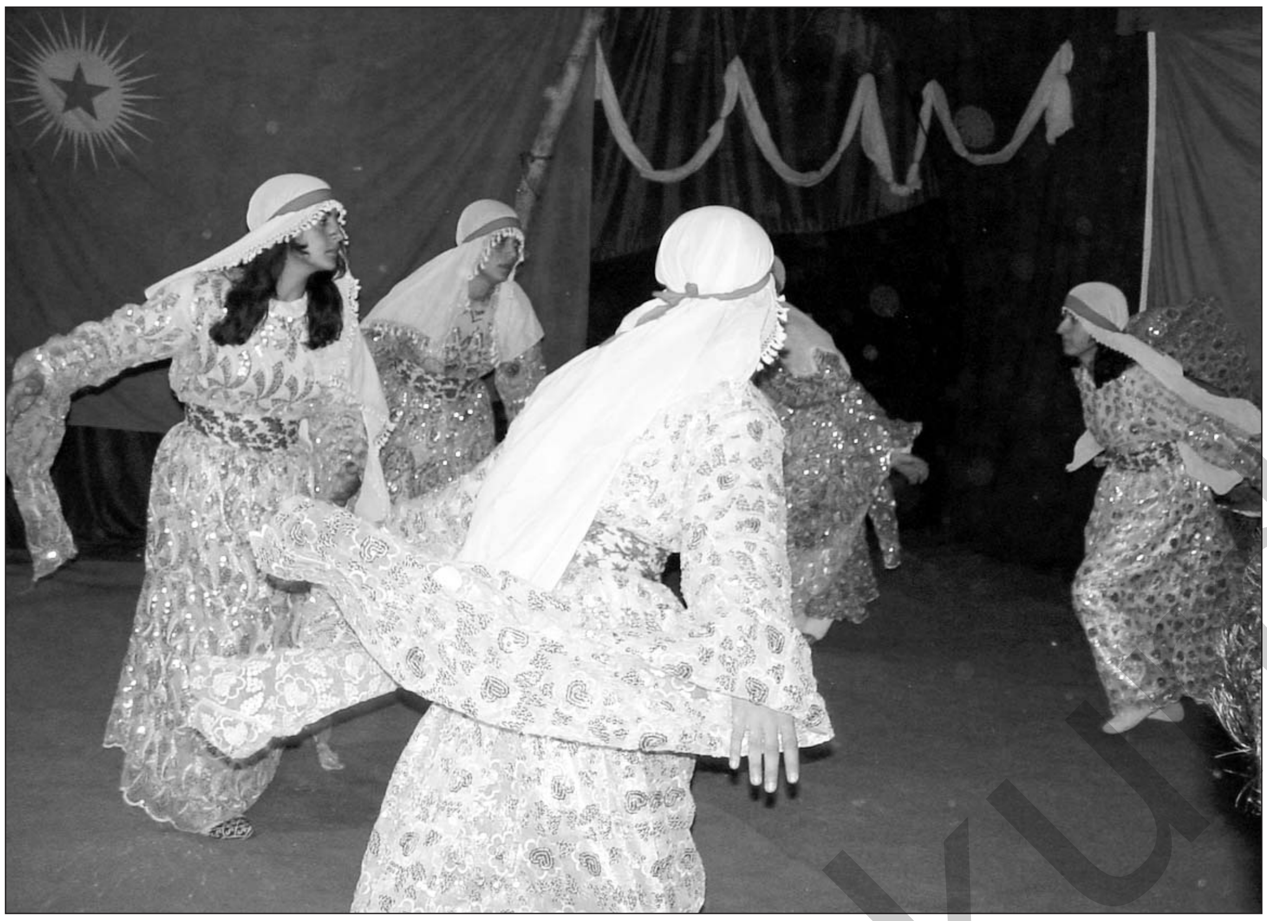

Türkiye'de alevilik çeşitli kesimler tarafından ilkelerinden uzaklaştırılarak politik çıkarlara alet edilmek isteniyor. Aleviler tabii ki Türkiye ve dünya sorunlarına ilgi duyacaklar, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde yer alacaklar, bu konuda çeşitli çevrelerle ilişkilenecekler. Türkiye halkının sorunlarına ilgi duyacaklar. Ancak aleviliğin, kendi özüne ve adalet, eşitlik duygularına ters politikalara alet edilmesinin de önüne geçilmesi gerektiğini vurgulamak istiyoruz. Aleviler, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde, yaşanan haksızlıklar karşısında tarafsız kalamazlar. Bu tür konularda tarafsız olmak aleviler için ilkesizliktir. Ya da mevcut haksızlıkları alevilere kabul ettirmek anlamına gelir. Bu nedenle CHP gibi, AKP gibi ya da devlet içinde bazı kesimlerin alevileri kendi ilkelerinden uzaklaştıran politikalarına kesinlikle alet olmamalıdırlar. Herhangi bir politik düşüncenin kendi çıkarına kullandığı bir topluluk olmamalıdır.

Etnik kimliği sahiplenmek ne milliyetçilik ne de şovenizmdir

Kürt özgürlük hareketi ilk çıkışından bu yana Kürt halkının inkarcılığına karşı koyduğu tutumu, inkar edilen bütün etnik ve dinsel topluluklar açısından da göstermiştir. Özel olarak da aleviler üzerindeki baskılara sürekli dikkat çekmiştir. Aleviliğin kimliğiyle, kültürüyle farklı bir dinsel inanış olarak kabul edilmesi; ibadet, kimlik, kendini ifade etme özgürlüğünün sağlanması için mücadele etmiştir. PKK kendi direniş kaynağının önemli bir parçası olarak da alevi geleneğini görmüş ve bu direniş geleneğini PKK içinde yaşatma sorumluluğu taşıdığını her fırsatta dile getirmiştir. PKK aleviliğe yabancı değildir. PKK özgürlük ihtiyacı duyan her kesimin örgütü olduğu gibi, tüm Alevilerin de örgütüdür.

Tabii ki PKK dinsel bir kimlik değildir. Hatta bir etnik kimliğe de sahip değildir. Kürt halkı içinde ortaya çıkan özgürlük ve demokrasi hareketidir. Birinci derecede içinden çıktığı toplumun özgürlük ve demokrasi sorunlarını çözmekle görevlidir. Bu anlamda Kürdistan halkının özgürlüğünü ve demokratik yaşamını sağlamak, PKK'nin öncelikli mücadele ettiği konudur. Kürt halkına karşı duyduğu sorumluluğun gereği de özgürlük ve demokrasi mücadelesini on yıllardır vermektedir. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi mücadelesi denilince, akla, alevi Kürtlerin kimlik, demokrasi ve özgürlük mücadelesi de gelmektedir. Bu açıdan alevilerin kimlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesi de PKK'nin özgürlük, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Yine Süryanilerin özgürlük ve demokrasi mücadelesi de Kürt halkının önemli bir parçası olan Yezidilerin kimlik kültür hakları da PKK'nin yürüttüğü özgürlük, demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Dolayısıyla PKK, özgürlük ve demokrasiden yana olan bütün kimliklerin, etnik ve dinsel toplulukların partisi olarak tanımlanabilir.

PKK, Kürdistan'daki tüm ezilen toplulukların örgütü olduğu gibi, aynı zamanda bütün dinsel ve etnik toplulukların kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmesinden yanadır. Alevilerin kendi özgün örgütlenmelerini geliştirmelerini her zaman teşvik etmiştir. Süryanilerin, Yezidilerin özgün örgütlenmesine karşı olmadığı gibi, aksine bu örgütlenmelerin geliştirilmesini istemiştir. Pratik bunun kanıtıdır. Aleviler Birliği'nin, Yezidiler Birliği'nin örgütlenmesine güçlü destek sunulduğu bilinmektedir. Özellikle Önderliğimiz bu kesimlerin örgütlenmelerinin gelişmesini arzulamıştır. Sadece genel bir örgütlenmeyle özgürlük mücadelesinin derinleşmeyeceğini vurgulamıştır. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi genel olarak verilecektir. Ama bunun yanında tüm etnik, dinsel, hatta sosyal topluluklar da kendi sorunlarını ayrıca dillendireceklerdir. Bunun için özgün örgütlenmelere gideceklerdir. Tabii ki alevilik de kendini örgütlemeli, kendini güç yapmalıdır. Kadın kendisini örgütleyip güç yapacaktır, gençlik de kendisini örgütleyip güç yapacaktır. Bunlar genel özgürlük mücadelesinde sorunlarını ancak böyle gündeme getireceklerdir. Çünkü genel özgürlük mücadelesi ve genel örgütlenme, birebir bütün etnik, dinsel ve sosyal toplulukların sorunlarının çözümü anlamına gelmemektedir. Hatta genel özgürlük hareketinin başarısı için sosyal, etnik ve dinsel toplulukların kendilerini özgün örgütleyerek bu mücadelede yer alması gerekmektedir.

Özgün örgütlenmeler gerekliyken, genel örgüt mücadelesinde yer almayan, genel özgürlük mücadelesinden uzak duran sosyal ve dinsel toplulukların, özgürlük mücadelesinin bir ayağının topal olacağı açıktır. PKK bir taraftan bütün Kürdistan halkını; alevisiyle, sünnisiyle, Süryanisiyle, Yezidisiyle örgütleyerek hiçbir kimliği dışlamayan bir yaklaşımla genel örgütlenmesini sağlayarak Kürt halkı arasındaki ulusal birliği demokratik ulus zihniyetiyle geliştirirken, diğer taraftan demokratik bir ulus yaratma zihniyetiyle bütün etnik ve dinsel toplulukların kendi örgütlenmelerini teşvik etmiştir. Kürdistan Aleviler Birliği (KAB) bu çerçevede kurulmuştur. Kürt alevilerinin ulusal demokratik bilincinin gelişmesinde PKK'nin rolü olduğu gibi, ulusal bilinç yanında inançlarını korumalarının özgürlük mücadelesine daha fazla güç katacağını vurgulamıştır. Sadece alevi kürtleri değil, sünni kürtleri de alevi kürtlerin hakları doğrultusunda eğitmiştir. İster hanifi olsun, ister şafi olsun, tüm sünni Kürtlerin aleviliğin ayrı bir inanç olduğu ve kendi kimliğiyle yaşaması gerektiğini kabul etmesi, Önderliğin ve PKK'nin çabasıyla oldu.

KAB'ın örgütlenmesine destek sunulurken, diğer taraftan KAB'ın Türk alevilerle ve diğer alevi örgütlenmeleriyle ilişki içinde olmasını, alevilerin temel demokratik haklarını kazanmada ortak tutum belirlemelerini her zaman arzulamıştır. Nasıl ki ulusal kimlik inanç kimliğinin ret edilmesini gerektirmiyorsa, dinsel kimlik de ulusal kimliklerin reddine götürmemelidir. PKK hiçbir zaman böyle yaklaşmamıştır. Kürt alevileriyle Türk alevileri arasında ilişkinin olmasını istemiştir. Öte yandan nasıl ki Türk aleviler etnik kimliği olan Türklüğü inkar etmiyorsa, Türklüğüyle gurur duyuyorsa, Kürt alevilerinin de kendi etnik kimliğini inkar etmeden kürtlüğüyle gurur duyması gerekmektedir. Bu konuda Kürt alevilerin kendi etnik kimliliği çerçevesinde, ulusal demokratik hakları için mücadele etmesi ne kadar doğalsa, Türk alevilerin de Türk kimliğiyle kendi halkının temel demokratik hakları için özgürlük ve demokrasi mücadelesi vermesi o kadar doğaldır. Etnik kimliği sahiplenmek ne milliyetçilik ne de şovenizmdir.

Türk aleviler Kürtlere karşı sorumluluklarını yerine getirmeli

Bazı yerlerde zaman zaman 'biz aleviyiz, Kürt değiliz' biçiminde inkarcılıklara rastlanmaktadır. Ermenistan da Yezidiler var; Ermenistan hükümetinin politikası sonucu 'biz Yezidiyiz, ama Kürt değiliz" diyorlar. Kürdistan'da bazı alevilerin bu yönlü yaklaşımlarını Türkiye'nin yürüttüğü özel savaşın bir sonucu olarak görmek gerekir. Türk alevileri biz Türküz derken herhangi bir anormallik görülmezken, sıra Kürtlere geldiğinde, biz aleviyiz, ama Kürt değiliz gibi Türk devletinin asimilasyoncu politikasının bir parçası olan tutumlar bazı sözde aleviler tarafından dillendirilmektedir. Devletin bu özel savaş yaklaşımları, alevi Kürtler içinde yaygınlaştırılmak istenmektedir. Bu tür eğilimler özgürlük mücadelesi ile önemli oranda kırılsa da hala kısmen görülmektedir. Bunlara tabii ki karşı çıkacağız. Ancak yalnız bizim karşı çıkmamız yetmez; gerçekten özgürlükçü ve demokrat olan Türk alevilerin de bu tür yaklaşımlara karşı çıkarak, alevi Kürtlere karşı sorumluluklarını yerine getirmesi gerekir.

PKK olarak alevilik konusunda bizim de görüşlerimiz var. Aleviliğin tarihsel oluşum içerisindeki rolü, nasıl bir topluluk olduğu konusunda görüşlerimizi çeşitli biçimlerde dile getirmekteyiz. Tabii bunlar tartışılacak konulardır. Alevilikle ilgili görüşlerimizin en fazla da KAB tarafından derinleştirilmesi gerekir. KAB'ın, alevilik inancının ne olduğu, nasıl olması gerektiği konusunda daha kapsamlı çalışmalar yürütmesi ihtiyacı vardır.

PKK, KAB'ın diğer alevi birlikleriyle tartışma ve görüş alışverişi içinde olmasını önemli görmüştür. Böylelikle, aleviliğin nasıl bir kimlik olduğu ve kendisini nasıl ifade edeceği konularını kapsamlılaştırarak, başta aleviler olmak üzere tüm topluluklara yansıtmış olurlar. PKK, bütün özgünlüklerin kendilerini tanımlama ve ifade etme özgürlüğünü kendi ideolojisinin en temel ilkelerinden görmüştür. Hiçbir zaman milliyetçi bir yaklaşımla sadece Kürdistan alevilerinin sorunlarıyla ilgilenen, Türk alevilerinin ya da başka topluluğun sorunlarıyla ilgilenmeyen bir yaklaşım içinde olmamıştır. KAB örgütlenmesini, Türkiye'deki demokratik güçlerin örgütlenmesinde önemli bir köprü olarak değerlendirmek istemiştir. KAB yoluyla Türk alevilerine ulaşmak, bunlar yoluyla da Türkiye toplumuna ulaşmak, Türkiye toplumuna da Kürt halkının temel demokratik haklarını anlatmak, onların desteğini sağlamak ve bu çerçevede Türk ve Kürt aleviliğini Türkiye'deki Kürt halkıyla Türk halkının birliğinin temel çimentosu ve köprüsü yapmayı arzulamıştır. Hala bu politikanın doğruluğuna inanıyoruz. Türk aleviliğin Türkiye'nin Kürtlerle birliğinde köprü rolü oynayabileceğini, bu açıdan da Türk aleviliği ile Kürt aleviliği arasındaki ilişkilerin kopukluğunu değil, yakınlaşmasını arzuladığımızı her fırsatta dile getirdik.

Hareketimizin bu yaklaşımını ne türk alevileri ne Kürdistan alevileri doğru biçimde anladı. Türk alevilerinin önemli bir kesimi, devletin Kürtlere yaklaşımı etkisiyle Kürt halkına veya Kürt halk sorunlarına mesafeli durarak oportünist bir yaklaşım izlerken, KAB'ın da Türk alevileriyle ilişkilerinde kendini dışa vuran dar bir yaklaşım içine girdiği görülmektedir. Milliyetçilik demesek de belli düzeyde milliyetçi etkilerin bu tür tutumlarla kendisini gösterdiğini kabul edebiliriz. Çünkü KAB doğru bir yaklaşım gösterseydi, herhalde Türk Aleviler Birliği ile mevcut düzeyin daha ilerisinde bir ilişki kurulmuş olurdu. Diğer alevi derneklerin olumsuz yaklaşımlarının bilincindeyiz. Ancak onların devlet propagandasından etkilenen olumsuzluklarını aşmak da Kürdistan alevilerinin görevi olmalıydı.

Bizim aleviliğe yaklaşımımız; ezilmiş bir topluluğun kendi haklarını kazanması, kendi kimliği ile özgür ve demokratik yaşamasından öte bir olaydır. Aleviliği aynı zamanda Ortadoğu'nun temel yüce değerlerini taşıyan önemli topluluklardan biri olarak görüyoruz. Özellikle Ortadoğu halklarının kendi kültürlerine dönmesi açısından aleviliğin bugüne kadar kendini yaşatıp varolmasını önemli bir avantaj olarak görüyoruz. Nasıl ki Kürt halkının varlığını, Kürt toplum özelliklerini Ortadoğu'nun özüne dönmesi açısından önemli bir avantaj olarak görüyor; neolitik toplumun komünal demokratik değerlerinin yaratıldığı bir halk olarak, demokrasi ve özgürlüğün gerçek içeriğine ulaşmasında Kürt halkının önemli bir rol oynayacağını düşünüyorsak, benzer değerleri taşıyan aleviliğin yalnız Kürdistan'da değil, tüm Ortadoğu'da demokrasinin geliştirilmesine çok önemli bir zemin sunduğunu vurguluyoruz. Bu açıdan aleviliğin değerlerinin ve kültürünün açılarak güzelleşmesini, hem Kürt halkı hem de Ortadoğu halkları açısından çok büyük bir zenginlik olarak değerlendiriyoruz. Aleviliğin bu özelliklerini, Önderliğimizin demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının taçlanmasını, derinleşmesini sağlayacak bir olgu olarak görüyoruz. Önderliğimiz Ortadoğu'nun demokrasi açısından yeni bir odak olacağını, gerçek demokrasinin bu coğrafyada gelişeceğini söylerken, böyle bir gerçekleşmenin en temel öğelerinden birinin de alevilik olduğunu vurgulamaktadır. Bunun için de KAB'ın örgütlendirilerek, aleviliğin güzel değerlerinin açığa çıkarılıp zenginleştirilmesi ve bu güzel değerlerin Kürt halkının komünal demokratik değerleriyle birleştirilmesi, bu birleşmeden ortaya çıkacak demokrasi ve özgürlük derinliğinin hem Kürdistan hem Ortadoğu'da yaşanılır hale getirilmesi, aleviliğe karşı politikamızın özünü oluşturmaktadır.

Bütün inançlar ve kültürler kimliklerini inkar etmeyenlerin değerli olduğunu vurgular

Kürt ve Türk alevileri kendilerini tabii ki ayrı örgütlendirmelidirler. Bu örgütlenmeler kendi aralarında bir konfederasyon ilişkisi içinde olmalıdırlar. Biz, Kürt ya da Türk alevilerinin federasyonun, kendi kimliklerini koruyarak bir konfederasyon çatısında birleşmelerinin doğru olduğunu dü-

> **"Türk aleviler, etnik kimliği olan Türklüğü inkar etmiyorsa, Türklüğüyle gurur duyuyorsa, Kürt alevilerinin de kendi etnik kimliğini inkar etmeden Kürtlüğüyle gurur duyması gerekmektedir. Bu konuda Kürt alevilerin kendi etnik kimliliği çerçevesinde, ulusal demokratik hakları için mücadele etmesi ne kadar doğalsa, Türk alevilerin de Türk kimliğiyle kendi halkının temel demokratik hakları için özgürlük ve demokrasi mücadelesi vermesi o kadar doğaldır. Etnik kimliği sahiplenmek ne milliyetçilik ne de şovenizmdir"**

şünüyoruz. Kürt alevileri ile Türk alevileri belli bir konfederasyon oluşturacaksa, ulusal demokratik ilkeleri gözeten bir yaklaşım içerisinde olunmalı. Özellikle de Türk alevilerin bu konuda demokratik bir yaklaşım içinde olması gerekir. Hatta Kürt alevilerin kendi Kürtlüklerini bilince çıkarmaları, bu konuda daha fazla etnik kimliklerini sahiplenmeleri, Kürt alevilerinde ortaya çıkan inkarcılığın ortadan kaldırılması konusunda KAB'a destek sunmaları beklenir. Böyle bir yaklaşım milliyetçi bir yaklaşım değildir veya Kürt alevilerinde milliyetçiliği geliştirme değildir. Aksine, alevilerin yaşam felsefesinin temel ilkelerinden olan 'aslını inkar eden haramzadedir' yaklaşımında olduğu gibi, ne aleviliğin ne Türklük ne Kürtlük ne Araplık, hiçbir kimliğin kendini inkar etmesini alevilik hoş göremez. Hatta kendi kimliğini inkar eden her Kürt'e tüm alevilerin haramzade demesi gerekir. Gerçek aleviler bırakalım Kürt inkarcılığını kabul etmeyi, buna alet olmayı, araç olmayı, aksine, kendi kültürüyle gurur duymayı aleviliğin felsefesinin bir parçası olarak görür. Biz alevi büyüklerinden böyle öğrendik. Aleviler, kim olursa olsun aslını inkar eden herkese haramzadedir demiştir. Bu ilke herhalde sadece aleviler için söylenmemiştir. Ne kadar inanç varsa, ne kadar kültür varsa, kimliklerini inkar etmeyenlerin değerli olduğu vurgulanmaktadır. Eğer aleviliğin en temel felsefi yaklaşımlarından biri buysa, Kürt alevilerle kurulan ilişkide de aslını inkar etmeme ve bu temelde ilişkiler kurma, konfederasyon oluşturma esas alınmalıdır.

Alevilerin Kürt halkının özgürlük mücadelesinde olduğu gibi, Türkiye'nin demokratikleşmesinde de çok önemli rolleri vardır. Türkiye'de demokrasi mücadelesi özellikle de 1970'lerden sonra gelişim gösterdiyse, bunda alevi toplumunun yeri çok çok önemlidir. Çok büyük bedeller ödemiştir. Büyük fedakarlıklar göstermiştir. Bu açıdan diyebiliriz ki alevilik kimliği, demokrasi mücadelesi kimliğidir. Zaten demokrasi mücadelesinde yer almayan bir alevilik kendisini inkar eden aleviliktir. Tarih boyunca, komünal demokratik değerleri koruyup bugüne getirerek aslında demokrasi mücadelesinde önemli yer tutmuşlardır. Geçmişte varlığını koruyarak tarih içindeki demokrasi mücadelesinde önemli yer tutarken, şimdiyse demokrasi mücadelesinde örgütlenerek, demokratik zihniyetin gelişip derinleşmesinde rol oynayarak, Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesinde önemli bir yer almaktadırlar. Aleviler bir nevi Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin güvencesi, sigortası gibidir. Bunu böyle değerlendirmek gerekiyor. Bu da demokrasi ve özgürlüğe en fazla ihtiyacı olan topluluk olmasından ileri geliyor. Nasıl ki bugün dünyada kadınlar demokrasiye en fazla ihtiyacı olan bir topluluk olarak demokrasi mücadelesinin en ön saflarında yer alıyorlarsa, aleviler de Türkiye'de demokrasiye en fazla ihtiyacı olan bir topluluk olarak, mücadelenin en önlerinde yer almalıdırlar. Aleviler demokrasi mücadelesinin ortasında, köşesinde kıyısında yer alamazlar. Aleviler demokrasi ve özgürlük mücadelesinin en önünde yer almalılar. Kürtler bugün Orta doğu'nun demokrasi mücadelesinin en önünde nasıl ki yer alıyorlarsa, aynı sorumluluk aleviler üzerinde de vardır.

Bazı devletçi aleviler, 'aleviler çok fazla eziliyor, çok fazla bedel ödüyor, çoğu gençlerini yitirdiler' diyerek, aleviliğin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin kıyısında, köşesinde yer almasını öğütlüyorlar. Bu yaklaşım, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kendini feda eden gençlerin ve halkımızın anılarına saygısızlık anlamına gelir. Aleviler, bütün alevi gençlerin geçmişte yaptıklarına sahip çıkmalılar. Bugün alevilik özgürce tartışılıyorsa, alevilerin kendi kimliklerini savunmada önemli mesafe alınmışsa, bu mücadele sayesindedir. Yoksa İzzettin Doğanların, şunların, bunların verdiği mücadele sonucunda alevilik bu noktaya gelmemiştir. Bunlar, alevi gençlerinin, alevi halkının verdiği mücadele sonucu alevi kimliğinin kabul edilir noktaya gelmesi durumundan yararlanarak, alevi toplumunun sırtında rantçılık yapmak isteyen keneler gibidirler.

Alevilerin Deniz Baykal'dan uzak durması onu tecrit etmesi gerekir

Bugün sınırlı bazı kesimler dışında, alevilerin demokrasi mücadelesinde aktif yer alma isteklerinin olduğunu görüyoruz. Bu da sevindirici bir durumdur. Yine alevi örgütlerin, birçok alevi yayının Kürt halkının kimlik, dil, kültür haklarının kabul edilmesinin aynı zamanda alevilerin kimlik ve kültürünün kabulü, güvencesi anlamına geldiğini görmeleri, bu konuda Kürt halkının sorunlarına daha sıcak yaklaşmaları, daha fazla ilgi duymaları önemli bir gelişmedir. Tabii ki bu konuda hala önemli yetersizlikler var. İnkarcı kesimlerden etkilenen, Kürt halkının inkarcılığı doğrultusunda kendilerine sunulan imkanlardan yararlanan bazı çevrelerin, alevilerin Kürt sorununa ilgisinin önünü almaya çalıştığı, Kürt alevilerinin de inkarcı olması için çaba gösterdiğini biliyoruz. Ama bunların giderek alevi toplumu içinde azaldığını görüyoruz. Bu gelişme, Kürt halkıyla aleviliğin daha da kaynaşmasını beraberinde getirecektir. Alevi toplumu Kürtlere sahip çıktıkça, Kürt halkı içindeki hanefi ve şafii mezhebinde olan halkımız da alevilerin hakkını daha fazla sahiplenme çabası içine girmektedir. PKK her ne kadar aleviliğin sahiplenilmesi için büyük bir mücadele vermiş, bu konuda hiçbir kaygı duymamış ve bu doğrultuda önemli gelişmelere yol açmışsa da Türk alevilerinin Kürt halkının ulusal demokratik değerlerine sahiplenmesi de alevi olmayan Kürtlerin aleviliğe karşı yaklaşımında olumlu etkiler yapacaktır.

Aleviler demokrasi mücadelesinde bundan sonra da yer alacaklardır. Ama Türkiye'de demokrasi ve özgürlüğü çarpıtan kesimler ve kurumlar vardır. Özellikle Deniz Baykal'ın Türkiye'deki demokrasinin gelişmesine katkı sunan değil de mevcut durumuyla engel olan bir pozisyonu vardır. Özellikle Kürt düşmanlığı yaparak, Kürt halkının kimliğini, dilini inkar ederek Türkiye'de demokrasinin yerleşmesini engelliyor. Dolayısıyla alevilerin özgür ve demokratik bir yaşama kavuşması önünde engel durumuna düşüyor. Bunun için alevilerin özellikle Deniz Baykal'dan uzak durmaları, onu tecrit etmeleri gerekir. Bütün CHP'nin Deniz Baykal çizgisinde olduğunu düşünmüyoruz, ama sırtını bazı güçlere dayadığı için parti içinde hakimiyetini sürdürüyor. Daha önce genel başkanlığı bırakmıştı, fakat bir kısım güçlerin desteğiyle CHP'de darbe yapıp tekrar genel başkan oldu. CHP bu haliyle demokrasi mücadelesini geliştiren değil de demokrasi karşıtı güçleri güçlendiren ve onlarla ittifak yapan bir durumdadır. Nitekim kızıl elma ittifakı demokrasi ittifakı değildir. Kızıl elma ittifakı, Kürt karşıtlığı konumunda demokrasi karşıtlığı yapan bir bloktur. Bu tür kendine sosyal demokrat diyenler, ama özünde ne sosyal demokrasiyle ne özgürlükle alakası olmayan bir konumda bulunmaktadırlar.

> **"Aleviler herhangi bir seçim sürecinde, Deniz Baykal ve çevresinin Kürt düşmanı, demokrasi düşmanı yaklaşımlarına karşı mutlaka tavır almalıdırlar. Günümüzde, demokrasinin gelişmesi için CHP'nin, daha doğrusu Deniz Baykal engelinin aşılması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu açıdan alevilerin Türkiye demokrasi mücadelesinde rolleri ne olmalı derken, demokrasi mücadelesindeki safları netleştirmek, demokrasi ve demokratikleşme konusundaki muğlaklıkları gidermek önemlidir. Bu muğlaklığı en fazla yaratan da CHP'dir, CHP lideridir"**

Aleviler yapılacak herhangi bir seçim sürecinde, Deniz Baykal ve çevresinin Kürt düşmanı, demokrasi düşmanı bu yaklaşımlarına karşı mutlaka tavır almalıdırlar. Öyle ki günümüzde demokrasinin gelişmesi için CHP'nin, daha doğrusu Deniz Baykal engelinin aşılması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu açıdan alevilerin Türkiye demokrasi mücadelesinde rolleri ne olmalı derken, demokrasi mücadelesindeki safları netleştirmek, demokrasi ve demokratikleşme konusundaki muğlaklıkları gidermek önemlidir. Bu muğlaklığı en fazla yaratan da CHP'dir. CHP lideridir. Bu açıdan aleviler Deniz Baykal'a tavır koyarak da demokratikleşme konusunda muğlaklığı gidermede üzerlerine düşen rolleri oynamalıdırlar.

Alevilik sorunu da Türkiye'nin demokratikleşmesiyle çözülecek bir sorundur. Demokratikleşme geciktiği müddetçe de bedeller ödenmeye devam edecektir. Türkiye'nin demokratikleşmesinde alevi kimliğinin kabulü önemli bir aşamadır, ama esas olarak Kürt halkının kimliği ve demokratik hakları kabul edildiğinde Türkiye demokratikleşecektir. Türkiye'deki devletin, demokrasi karşıtların en fazla da Kürt sorunu konusunda tutucu, inkarcı olduğu, eskide direttiği düşülürse, o zaman gerçek demokrasi de bu tür engellerin kırıldığı yerde kurulacaktır. Bu, artık demokratik zihniyeti benimseyen tüm topluluklar tarafından kabul edilmiş bir gerçektir.

Mesut Yılmaz bile AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer demiştir. AB de bir demokratikleşme projesi olarak anlaşıldığına göre, Mesut Yılmaz'ın bu sözü söylemesi anlamlıdır. Fakat biz, Türkiye'deki demokrasi sorunlarının, halkların sorunlarının AB, ABD ya da başka bir dış güç eliyle çözülmesinden yana değiliz. Nasıl ki aleviler, mecburi din dersleri konusunda AİHM'den kesin bir karar çıkmadan önce 'Türkiye'nin sorunu çözmesinden yanayız, Türkiye bu sorunu kendi içinde çözmelidir' gibi doğru bir yaklaşım içinde oldularsa, Kürt özgürlük hareketi de Kürt sorununun Türkiye'nin iç dinamikleri ve demokratik güçlerin bir araya gelmesi çerçevesinde çözülmesinden yanadır. Bu açıdan da aleviler özellikle Kürt sorununun Türkiye içinde çözülmesi için katkılarını arttırmalıdırlar. Eğer Türkiye, Kürt sorununu çözme gücü gösteremezse, ister istemez Kürt sorununa dışarıdan müdahaleler yapılacaktır. Bunu AB yapmaktadır, ABD yapmaktadır ya da başkası yapmaktadır. Bu açıdan aleviler Türkiye'deki önemli bir demokrasi gücü ve birikimi olarak, Kürt sorununun Türkiye içinde çözülmesi gerektiği doğrultusunda ağırlığını koyarak, Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesinde çok iyi bir katkı yapabilir.

Demokratik mücadele tutarlı verildiğinde gerçek sonuçlarına ulaşabilir

Türkiye ve Avrupa'da alevi dernekleri federasyonları var. Ancak şimdiye kadar bu federasyonların Kürt sorununun çözümü konusunda bir ağırlık ve kararlılık göstermediğini söyleyebiliriz. Tabii tek tek konuştuklarında, birey olarak konuşulduğunda, bu federasyon yöneticileri her zaman Kürt sorununun demokratik çözümünden yana olmuşlardır. Kürt kültürünün, kimliğinin serbest bırakılması konusunda düşünce belirtmişlerdir. Ama kurumsal olarak bu konuda yeterince cesaretli tutum gösteremediklerini görüyoruz. Ya Türk devletini ürkütmemek, ya Avrupa'daki bazı çevreleri ürkütmemek açısından, bu temel demokrasi sorununa biraz daha utangaçça yaklaşmaları söz konusudur. Eğer aleviler Türkiye'nin demokratikleşmesinde etkili bir rol oynamak istiyorlarsa Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda daha fazla aktif olmalıdırlar. Daha da ileri gidersek, Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda arabulucu olabilecek bir misyon bile üstlenebilirler.

Alevi dernekleri federasyonları sorumluluk alır, bütün Türk alevilerini Kürt sorunu konusunda bilinçli hale getirirse, genel Türk halkı üzerinde de önemli bir gelişme yaratacaktır. Çorum'daki, Tokat'taki, Antalya'daki, Ege'deki aleviler Kürt sorunu konusunda ne kadar bilinçli hale getirilmiştir. Kürt sorunu konusunda bu aleviler bilinçli değilse, devletin şovenist yaklaşımının hala etkisindelerse, bundan tabii ki bu alevi derneklerini sorumlu tutmalıyız. Alevi dernekleri eğer alevilerin demokratik bilincini, demokratik kültürünü yükseltmiyorsa neyi yükselteceklerdir. Alevi derneklerinin en temel görevi demokrasi mücadelesiyse, toplumun demokratik örgütlenmesinin, demokratik bilincinin yükseltilmesinde rol oynamalarıysa ve ancak böylelikle aleviliğin kimlik ve kültür sorunları çözülecekse, o zaman alevi toplulukları içindeki demokratik kültür eksikliğinin giderilmesi veya Kürt kimliği konusundaki milliyetçi eğilimlerin tümden arındırılmasında tüm alevi dernekleri, hatta tüm alevi bireyleri kendilerini sorumlu tutmalıdırlar. Özgürlük hareketi nasıl cesaretli davranıyorsa, sünni kesimler şöyle der ya da bu konu şöyle kullanır düşüncesiyle pragmatik yaklaşmayıp alevi kimliğine sahip çıkıyorsa, alevilerin özgürlük mücadelesine şimdiye kadar destek vererek, bu konuda oportünist bir yaklaşım içine girmemişse, aynı şey tüm alevilerden de beklenir. Aleviler de Kürtlere sahip çıkarsak şu kesim tepki duyar, şu kesimin tepkisini alırız, şunlardan koparız düşüncesiyle tutarsız bir tutum içine girmemelidirler. Bu konuda Kürt Özgürlük Önderi, sünni topluluklar içinde bilinen bağnazlığa rağmen, hiçbir kaygı duymadan, büyük bir cesaretle ilkeli davranıp alevileri sahipleniyorsa, alevi kurumları ve dernekleri de çok fazla bağnaz olmayan, demokratik kültüre yatkın olan alevi toplumuna Kürt halkının temel demokratik haklarını daha rahat anlatabilirler.

Demokratik olmayan bir ülkede, Türk'üyle, Kürt'üyle bütün aleviler zarar görüyor. Maraş'ta katledilen yüzlerce alevi Kürt'tü. Çorum'da sadece alevi olarak katledilirken, Maraş'ta ise hem alevi hem Kürt olarak katledilmişlerdir. Alevi Kürtler etnik olarak kimliğini inkar etmek zorundalar mı? Hiçbir alevi buna tahammül edebilir mi, kabul edebilir mi? Eğer Türk alevilerine, Kürt halkının kimliğinin zorla asimile edildiği bilinci verilmezse, Kürt halkına yapılan haksızlıklar Türk alevileri içinde iyi anlatılmazsa, o zaman bu alevi topluluklar demokrasi mücadelesinde eksik, yetersiz kalırlar. Demokrasi ve özgürlük mücadelesi eksik verildiğinde, sonuçlar çok geç alınır. Demokratik mücadele ancak tutarlı verildiğinde gerçek sonuçlarına ulaşabilir. En fazla da alevi topluluk bunun bilincindedir.

Demokratikleşme aleviliğin geleceğini güvenceye alan temel stratejidir

Tüm aleviler, Kürtlüğünü kabul eden ama aleviliğini de bilen ve inkar etmeyen alevi Kürtleri unutmamalıdırlar. Bugün alevi Kürtlerin çoğu, hem ulusal kimliğini sahipleniyor hem de aleviliğin inkar edilmesine karşı en tutarlı tavrı koyuyarlar. Kürtlüklerinden acı çektikleri, bedel ödedikleri gibi, alevi olmalarından dolayı da acı çekiyor, bedel ödüyorlar. Örneğin Dersim'de alevi Kürtlerin bedel ödemesi iki yönlü açıklanabilir. Hala alevilikleri gibi kürtlükleri de kabul edilmemektedir. Dersim' deki alevi Kürtlerin mücadelesi hem alevi kimliğini, hem Kürt kimliğini kabul ettirme mücadelesidir. Bütün farklı kimlikleri kabul ettirme mücadelesidir. Dolayısıyla alevilerin demokrasi mücadelesindeki rolleri ne olmalı derken, her şeyden önce de demokrasi mücadelesinde tutarlı olmaları beklenir. Demokraside tutarlılığı kendilerinde somutlaştırarak, bunu Türkiye'nin sosyal, etnik, kültürel tüm kesimlerine yaymalıdırlar. Alevilerin böyle bir demokrasi ve özgürlük zihniyetinin temsilciliğini yapma görevleri vardır.

Türkiye'de resmi olmazsa bile artık gayriresmi olarak alevi kimliğini kabul etme eğilimi gelişmiştir. Devlet içinde bile böyle bir eğilim gelişmiştir. Tabii alevilere eskisi gibi değil, biraz daha hoşgörülü yaklaşılıyor denilerek, Kürt halkının sorunlarından ne kadar uzak durursak iyidir gibi bir yaklaşım kesinlikle alevilerin yaklaşımı olamaz. Kürt özgürlük mücadelesinin, inkar edilen bütün kimliklerin özgürlüğü için mücadele ettiğine kuşku yoktur. İnkar edilen tüm kimlikler bu ortamdan yararlanarak kendi kimliklerinin örgütlendirilmesi ve farklılıkların demokrasi içinde kabul edilmesi için mücadeleye girmişlerse, bugün de Kürt halkıyla birlikte ortak demokratik mücadele yürütmeleri aleviliğin vefa anlayışının da gereğidir. Sadece aleviler değil, tüm demokrasi güçleri, ancak Kürt özgürlük hareketiyle ilişki kurduklarında, ittifak kurduklarında demokrasi mücadelesinde büyük bir gelişme ortaya çıkarabilirler. Herkes de biliyor; şu an Türkiye'de demokrasi karşıtlığı yapılmasının en önemli nedeni, Türkiye'de demokrasi gelişirse Kürtler yararlanır kaygısıdır. Demokrasi Türtlerin lehine olur, düşüncesiyle tam demokrasiye geçilmiyor. Demokratikleşmeye karşı direniliyor.

Tabii ki demokratikleşme gelişirse Kürtler bundan yararlanacaktır. Ancak demokratikleşme tam geliştiğinde, tam demokrasi olduğunda bundan en fazla da aleviler yararlanacaktır. Dolayısıyla tüm alevilerin ortaya çıkan demokratik alevi halk birikimini demokrasi mücadelesine güçlü biçimde seferber etme sorumluluğu vardır. Aleviler yalnız kendi taleplerini değil, Türkiye'deki demokrasiye ihtiyacı olan bütün toplulukların taleplerini dile getirmelidirler. Çünkü aleviler açısından en büyük güvence, verilen şu söz bu söz değil, Ortadoğu'nun tam demokratikleşmesidir. Demokratikleşme, aleviliğin geleceğini güvenceye alan temel stratejidir. Bu açıdan da tam demokratikleşmenin yolu, Kürt sorununun çözümünden geçiyorsa, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi Kürt sorununun çözümünden geçiyorsa, tüm alevilerin bu konuda duyarlı olmalılar. Demokrasi mücadelesinde öncelikli taleplerinin yanında Kürt halkının temel demokratik taleplerini de cesaretlice savunarak, alevilerin yüzyıllarca, onyıllarca özlediği tam demokrasinin gerçekleşmesini yakınlaştırarak yüzyıllarca verdikleri mücadeleyi zaferle taçlandırmalıdırlar.

> **"Türkiye'deki demokrasi sorunlarının, halkların sorunlarının AB, ABD ya da başka bir dış güç eliyle çözülmesinden yana değiliz. Nasıl ki aleviler, mecburi din dersleri konusunda AİHM'den kesin bir karar çıkmadan önce 'Türkiye'nin sorunu çözmesinden yanayız, Türkiye bu sorunu kendi içinde çözmelidir' gibi doğru bir yaklaşım içinde oldularsa, Kürt özgürlük hareketi de Kürt sorununun Türkiye'nin iç dinamikleri ve demokratik güçlerin bir araya gelmesi çerçevesinde çözülmesinden yanadır "**

JEHAT BERTİ DAĞ YAZILARI -II-

lorina pênc hezar pepule

"Kim anlatabilir Halepçe'yi? Halepçe ile ilgili sorulara en doyurucu cevapları kim verebilir? Heval Jino tam karşımda oturmuş. Söze başlayacağız; o da biliyor, ben de biliyorum. Halepçe'yi konuşacağız. Heval Jino, adı gibi bir kadın. Halepçeli bir kadın. Halepçe olduğunda, o henüz Halepçeli bir çocuktu. Heval Jino, tam karşımda oturmuş. Gözlerine bakıyorum. Hala Halepçeli bir çocuk gibi. Sıkılgan, hüzün dolu gözlerini, hüzün dolu bir tebessümle gizlemek istiyor sanki. İnsanı içine çeken bir konuşma üslubu var"

Bazı sevinçler vardır tek başımıza taşıyamayız. Bir kahkaha olur yayılır etrafa. Bir tebessüm, içimiz içimize sığmaz. Taşmak isteriz. Taşamadığımız zaman, kendi sevincimizde boğulduğumuz hissine kapılırız bazen. Hani düşünün, çok sevinçli bir haber almışsınız, ama yanınızda bunu paylaşacak kimse yok. Yalnızsınız, yapayalnız. Sevincinizi paylaşacak bir allahın kulu yok. Önce, kendi kendinize gülümsersiniz, sonra ne yapacağınızı bilemezsiniz. O an, hemen birilerini bulup paylaşmak istersiniz. Hani filmlerde olur ya, sevdiğinden mektup almıştır bir delikanlı; sevinçle fırlar sokağa ve önüne geleni öper. Herkes şaşkındır. Bu da kim der gibi bakar. Ama kime baksa, kimi öpse sevincini bulaştırır. Şaşkın gülümsemeler içinde herkes izler onu. Ya da birisi kahkahalarla, sesini duyurmak istercesine sevinçle etrafına bağırıp çağırır. Komşuları, yanından geçen herkes payını alır sevinçten.

Bir kişilik olmayan duygular vardır. Mutlaka paylaşılmalıdır. Bazen de bir köyün, bir şehrin, bir ülkenin taşıyamayacağı duygular olur. Köy düğünleri, şehir festivalleri, ulusal bayramlar ilan edilir dünya aleme. Dostlar davet edilir, sevinçler, coşkular paylaşılır. Bazı duygular vardır, bütün bir insanlık taşıyamaz. Herkes bir biçimde katılır da bu duygulara, yine de taşıyamaz. Ateşler yakılır, her taraf ışıklandırılır. Sağır edici çığlıklar atılır. Bütün evren, bütün yıldızlar duysun istenir. Bazı duygular vardır, taşınması ağırdır. Paylaşılması gerekir. Yoksa, boğar insanı.

Karşımdaki, tarifi imkansız denilen duygulara tam da uyan bir duygu uyandırıyor içimde. 'Bunu nasıl yazabilirim?' diyorum kendi kendime. Hani resmi çizilemeyen mutluluklar, kelimelerin kifayetsiz' olduğu zamanlar vardır.

Karşımdaki, bir dil konuşuyor, tam da tarifi imkansız. Bilmediğim bir dil değil. Anadilim, Kürtçe. Kurmanci konuşuyor. Biraz Soranca karışıyor, biraz Hewramanca. Ama kelimeler değil, telaffuz biçimi; sesteki o harflerin eriyip gittiği, sözcüklerin tek ses olarak çıktığı, bazen de sözcüklerin silinip, sadece üzerine basılarak söylenen tek harften oluşan sözcüklerle konuşuyor olması şaşırtıyor en çok.

Bir insanın her şeyini sesine yansıttığı zamanlar vardır. O an, ses sadece bir iletişim aracı, bir dil olmaktan çıkar. Sesin resim olduğu, sesin zaman olduğu, sesin ses dışında her şey olduğu zamanlar vardır. Karşımdaki, her şeyini sesine yüklemiş de bütün yıldızlara, bütün evrene taşırmak ister gibi konuşuyor. Bu sesin yaşı yok, cinsiyeti yok, milliyeti yok, rengi yok. Bu seste bütün halklar, çocuklar, yaşlılar, kadınlar, gençler, her yaştan, her renkten insan var. Karşınızda her şeyiyle bir insan var. İnsanın gerçekten sadece insan olduğu zamanlar vardır. Karşınızdaki sadece insan.

"kimyabaran"
katliamın halepçe dilindeki adı

Hikayesini bir gerilladan duymuştum. Bir süredir kaldığım gerilla kampında, uzaktan da olsa tanıyordum. Sıkılgan bir görüntüsü var. Hikayesini yazmak için konuşmaya karar verdiğimde, acaba kendisini anlatabilir mi diye kaygılanmıştım. Nasıl uygun bir atmosfer yaratıp da rahatça sohbet edebileceğimiz bir hava oluşturabilirim diye epey düşündükten sonra, bir akşam hasta olduğunu öğrendim. Bir iki gerilla ile ziyaretine gittik. Bizi, mahcup bir yüz ifadesiyle karşıladı, mahcup bir gülümsemeyle... Oturduk. O da karşımıza geçip oturdu. Dertop oturuyordu. Bir dizini yere koymuş, bir dizini ise çenesine değecek kadar göğsüne çekmişti. Sık sık alnına düşen perçemini eliyle geriye doğru itiyordu. Geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz. *"Ciddi bir şey yok"* diyor. Baş ağrısı... *"Yine migren mi?"* diyoruz. *"Hayır, bu sefer sadece baş ağrısı"* diyor. Sıkıntılı görünüyor. Üzerinde ağır bir yük varmış da altında eziliyormuş gibi duruyor. Gözleri daha çok yere bakıyor. Sesi sanki dudaklarının arasından değil de içinden, çok derin bir yerlerden geliyor gibi. Sanki hiç konuşmayacakmış gibi konuşuyor. Konuşsa, etrafında bir şeyler ya da her şey yanıp kül olacakmış hissi uyandırıyor. Bir süre sessiz kalıyoruz. Hani insan bazen ne konuşacağını bilemez ya öylesi bir durum. Konuşulacak bir şey olmadığından değil, konuşulacak şeylerin çokluğundan. Hangisinden ve neresinden başlayacağını bilememeden sessizlik hüküm sürüyor. Biz de nereden başlayacağımızı bilememenin sessizliğiyle bakıyoruz birbirimize.

Heval Jino, tam karşımda oturmuş. Söze başlayacağız; o da biliyor, ben de biliyorum. Ama nereden başlayacağız? İkimiz de bilmiyoruz.

Halepçe'yi konuşacağız, Halepçe'yi...

Halepçe nasıl konuşulur? Hakkında bu kadar çok söylenmiş, ama hiçbir şey söylenmemiş başka bir yer var mı acaba? Halepçe sadece bir yer mi? Nedir Halepçe? Neden her adını duyduğumuzda düğümlenir boğazımız? Peki, boğazı düğümlenmeden Halepçe'yi anlatabilecek bir anlatıcı var mıdır? Nedir Halepçe; bir cevap mı, bir soru mu? Bin bir sorudur Halepçe, bin bir cevap.

Kim anlatabilir Halepçe'yi? Halepçe ile ilgili sorulara en doyurucu cevapları kim verebilir? Heval Jino tam karşımda oturmuş. Söze başlayacağız; o da biliyor, ben de biliyorum. Halepçe'yi konuşacağız. Heval Jino, adı gibi bir kadın. Halepçeli bir kadın. Halepçe olduğunda, o henüz Halepçeli bir çocuktu. Heval Jino, tam karşımda oturmuş. Gözlerine bakıyorum. Hala Halepçeli bir çocuk gibi. Sıkılgan, hüzün dolu gözlerini, hüzün dolu bir tebessümle gizlemek istiyor sanki. İnsanı içine çeken bir konuşma üslubu var. Bir Kürt için doyumsuz bir ses. Bir lorin. Her Kürt çocuğu, anasından duyduğu lorinlerle büyür. Ninni değil, lorin. Lorin, yani ağıt. Bir Halepçeli çocuk, büyüyüp de bir kadın olduğunda ve karşınızda oturup sizinle konuştuğunda, duyulan sesi lorin olur.

Lorin, Halepçe'nin dili. Halepçe'nin dili ağıt. Halepçeli Jino, hüzün dolu gözlerini gizlemek istercesine, dudaklarına takılıp kalmış tebessümüyle bir lorin söylüyor. Hepimiz Halepçeli bir ananın çocuklarıyız o anda. Bitimsiz bir ağıt dinliyoruz. Jino, bize kendini anlatıyor. Jino Halepçe. Yolculuklarını anlatıyor. Ne kadar çok yolculuk yapmış. *"Belki Halepçeliyim, ama Halepçe'de çok az kaldım. Hiçbir yerin karakterini taşımıyorum aslında. Belki de her yerin bir parçasını taşıyorum"* diyor. Konuşma üslubu dikkatimi çekiyor. *"Bütün Halepçeliler böyle mi konuşur?"* diyorum. *"Çoğunlukla"* diyor. *"Neden Soranca, Kurmanci ya da herhangi bir şive değil de sanki hem hepsi hem de hiç birisi gibi bir dil"* diyorum. *"Hem Soranlarla, hem Kurmanclarla hem de Hewramilerle kültür alış verişi var. Ondan olabilir"* diyor. Sadece dil değil, telaffuz biçimi de çok dikkatimi çekiyor. Kendisine söylüyorum, gülümsüyor. Başka gerillalar da söylemiş. Biraz sevinç, biraz gururla söylüyor. Çok akıcı ve müzikal bir telaffuzu ve konuşma tarzı var. R ve L harfini bastırarak ve uzatarak konuşuyor. Dili şiirsel.

"Halepçe bir kültür şehri" diyor. *"Birçok şair, müzisyen, sanatçı çıkmış oradan. Bütün tarihi boyunca kültürel zenginliği ve sanatsal yetenekleriyle tanınıyormuş. Ben de sonraları Halepçe üzerine yaptığım araştırmalarda hep bu yönüyle karşılaştım. Doğrusunu isterseniz, bununla gururlanıyorum da. Halepçe'nin çok özgün bir dili var. Bu dili konuşmayı ben de çok seviyorum"* diyor. *"Çok fazla Halepçe'de kalmamama rağmen dilini çok sevdiğim için, bu biçimde konuşmayı hızlı öğrendim ve unutmadım. İnsanların hoşuna gittiğini görmek beni de mutlu ediyor. Halepçe'nin dili güzel. Bir güzelliğini yansıtmak, bir Halepçeli için gurur verici"* diyor, dudaklarındaki tebessüm bütün yüzüne yayılarak.

"O günü hatırlıyor musun?" diyorum. *"Evet, dün gibi. Hiç unutmadım. Unutamam. Herkes Halepçe'yi unutabilir belki, ama ben, bilemiyorum. Sadece bir Halepçeli değilim. Galiba her Halepçeli gibi, ben de biraz Halepçeyim. O günü yaşadığım için, ben de Halepçe oldum. O gün bugündür hep Halepçe'yi yaşıyorum her Halepçeli gibi. Gerçi daha çocuktum. 12 yaşındaydım. Savaş içinde büyümüştüm. Zaten Halepçe'yi en çok da savaşla birlikte hatırlıyorum. Ben 4 yaşımdayken savaş başlamıştı. Savaş içinde büyüdüm. Sürekli göç ediyorduk. Kimyabaran'dan birkaç gün önce, yine sürgündeydik. Evimiz Saddam askerleri tarafından havaya uçurulduğu için, oradan ayrılmıştık. Kimyabaran'ı uzaktan gördüm"* diyor. Katliamın Halepçe dilindeki adını öğrenmiş oluyorum; kimyabaran.

Jino, Halepçe'yi konuşmaya başladığı andan itibaren, etrafındaki her şey Halepçe oluveriyor birden. Surêm dağ silsilelerinin dibinde başlayan Şehrezor mıntıkasının uzayıp giden ovasında batmakta olan güneşin son ışıltılarıyla yakamozlaşan küçük dereler ve gölcükler kaplıyor her tarafı. Kesik kesik anlatmaya devam ediyor. Hep yolculukları anlatıyor. En çok, şehit abisini ve en zor koşullarda kendisine sürekli moral veren babasını anlatmayı seviyor. İran-Irak savaşında defalarca bombalanmış Halepçe. Her seferinde yollara düşmüşler. *"Ayağımızda ayakkabı bile yoktu"* diyor. *"Zaten iki gündü hiçbir şey yememiştik. Yollara düşmek zorunda kaldık. Surêm dağlarını aşıp, İran tarafına geçecektik. Irak rejimi, pêşmergeler Halepçe'yi kullanıyor diyerek yine topa tutmuştu. İki gün yol yürüdükten sonra, Surêm'in zirvelerine ulaştık. Aile çok kalabalıktı. Yirmi kişiden fazlaydık. Bizim dışımızda da binlerce insan yollara düşmüştü. Hangi dille anlatacağımı ben de bilmiyorum. Yolda korkunç manzaralar gördüm. Küçüktüm, ama her şeyi anlıyordum. Şimdi dönüp baktığımda, ben de kendime şaşıyorum. Mesela, tam zirveye ulaştığımızda güneş batmak üzereydi. Dönüp Halepçe'ye baktık. Bir altımızda uzanan ovada akan sulara, bir yanıbaşımdaki anneme ve babama baktım. Yüzlerindeki ifadeyi hiçbir zaman unutamayacağımı, daha o yaşımda çok derinden hissetmiştim. Dedim ya, ben de şaşıyorum. O sahneye bugün bile o kadar güçlü anlam verebileceğimi sanmıyorum. Büyük bir öfke ve çaresizlik vardı gözlerinde. Oysa ben, daha çok öfke duyuyordum. Kendimi korkunç güçlü hissediyordum. Bir kardeşimi sırtıma bağlamıştım. Uzun yol yürüyüşünde çok susamıştık. Yolda bir ara bir karpuz kabuğu gördüm. Çamur içindeydi. Yerden aldım, yenimle temizledim. Tırnaklarımla sulu kısmını oyarak, sırtımdaki kardeşimin dudaklarına götürdüm. Ağzının kuruduğunu hissediyordum.*

"O sahneye bugün bile o kadar güçlü anlam verebileceğimi sanmıyorum. Büyük bir öfke ve çaresizlik vardı gözlerinde. Oysa ben, daha çok öfke duyuyordum. Kendimi korkunç güçlü hissediyordum. Bir kardeşimi sırtıma bağlamıştım. Uzun yol yürüyüşünde çok susamıştık. Yolda bir ara bir karpuz kabuğu gördüm. Çamur içindeydi. Yerden aldım, yenimle temizledim. Tırnaklarımla sulu kısmını oyarak, sırtımdaki kardeşimin dudaklarına götürdüm. Ağzının kuruduğunu hissediyordum"

devamı 25'te

15 Ağustos Kürt'ün özgürleşme kararlılığıdır

KKK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık arkadaşla yapılan röportaj

baştarafı 28'de

Sovyetlerin, Kürt özgürlük hareketine olumlu bir etkisi yoktu. Pragmatik bakımdan da ilgi duymuyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde ABD ve Avrupa'nın kontrolünde olmayan ulusal kurtuluş hareketlerine belirli düzeyde destek verirken, Ortadoğu'da Filistin dışında böyle bir yaklaşım içinde değildi. Özellikle Türkiye konusunda ABD ile karşı karşıya gelmemek için –bunun çatışmalara yol açacağını düşündüğünden– Kürt özgürlük hareketine karşıt bir tutum içindeydi. Bu konuda da özellikle sol renkli reformist milliyetçi çevrelerle ilişki içindeydi. Başta DDKD olmak üzere bazı Kürt örgütleri ile ilişkisi vardı. Bu ilişkiler sadece kendisi açısından etkinlik gösterecek, kendi propagandasını yapacak güçler yaratma amaçlıydı. Yoksa ilkeli davranarak, Kürt halkı eziliyor, sömürülüyor, bu nedenle Kürt halkının mücadelesini destekliyorum gibi bir tutumu yoktu. O dönemde, Varşova Paktı ile NATO arasında Ortadoğu üzerinde böyle bir ilişkiler dengesi vardı. Ne kadar karşıt görünseler de aslında her iki tarafın da özgürlük ve demokrasi mücadelelerine ilgisizliği açıktı. Zaten kapitalist sistem, özgürlük ve demokrasi çizgisini reddeden ideolojik ve politik bir çizgiye sahipti. Sovyetler Birliği de çıkarcı, pragmatik yaklaşımlarla kapitalistler gibi kendi kurduğu çıkar dünyasını sürdürme peşindeydi.

PKK ile birlikte Ortadoğu'da demokratik bir halk gerçeği ortaya çıktı

1980'li yıllar, dünyada sol, sosyalist ulusal kurtuluş hareketlerinin gerileme içine girdiği bir döneme tekabül ediyordu. En son, 1970'lerde Vietnam'da zirveye çıkan ulusal kurtuluş hareketleri, giderek sistemin parçası haline geliyor, uluslara ve toplumlara heyecan vermeyen bir düzen içinde bulunuyordu. Sadece kapitalist sistem değil, Sovyetler Birliği ve Çin de büyük sorunlarla boğuşur hale gelmişti. Geçmişte ulusal kurtuluş savaşı veren hareketlerin ve Sovyetler Birliği'nin Kürt özgürlük hareketine vereceği hiçbir şey yoktu, olamazdı da. PKK bu açıdan kendi özgücüne dayanarak gelişen yegane hareketlerden biri oldu. 15 Ağustos Atılımı da hiçbir güce dayanmadan kendi ideolojik doğruluğuna ve militan gücüne dayanarak gerçekleşti. Dünyada hiçbir ulusal kurtuluş savaşı PKK'nin başlattığı 15 Ağustos Atılımı kadar kendi ayakları üzerinde duran, esas olarak kendi gücüne dayanarak mücadele yürüten bir hareket olmamıştır.

O günkü dünya siyasi koşullarında, Türkiye'nin PKK'ye karşı mücadelesinde eli kolu tamamıyla serbestti; hangi baskıyı, hangi zulmü yapsa, hangi politikayı uygulasa, karşısında ses çıkarmayacak bir dünya gerçeği vardı. NATO zaten tümden PKK'ye karşıydı. PKK karşıtı her türlü çalışmanın ve komplonun içindeydi. PKK'yi tasfiye etmek için sürekli planlar yapıyor ve bunları pratiğe geçiriyordu.

O zamanki bölge koşulları, Kürdistan özgürlük hareketine belli düzeyde nefes aldıracak bazı imkanlar sundu. Bölge ülkeleri, birbirleriyle ve uluslararası güçlerle varolan çelişkilerinden dolayı, PKK'nin başlatacağı mücadeleye objektif olarak imkanlar sundular. Bu da bölge ülkelerinin ya da herhangi bir gücün Kürt özgürlük hareketine olumlu yaklaşımıyla ilgili değildi. İran-Irak Savaşı'nın sürmesi, Suriye-İsrail çelişkisinin devamı, yine Türkiye'nin politikalarının tamamen ABD eksenli olarak İran, Suriye, Irak aleyhine işlemesi, konjonktürel olarak Kürt özgürlük hareketinin yararlanabileceği koşullar oluşturuyordu. Her ne kadar İslam Devrimi, Ortadoğu halklarının uluslararası güçler karşısında duracağını göstermiş; Filistin, yıllarca İsrail ve arkasındaki güçlere karşı belli bir mücadele yürütmüş olsa da PKK'nin Ortadoğu'nun en büyük askeri ve siyasi gücü olan Türkiye'ye karşı mücadele başlatması, Ortadoğu halklarına güven vermiş, söz konusu ülkeleri rahatlatan bir rol da oynamıştır.

Bölge devletleri de objektif olarak PKK'nin Türkiye'ye karşı verdiği mücadeleden siyasi olarak yararlanmışlardır. 15 Ağustos Hamlesi en fazla da iradesi kırılan, susturulan Ortadoğu halk gerçeği açısından özgür ve demokratik iradenin açığa çıkarılma hamlesi oluyordu. Ortadoğu halklarının örgütlü bir demokrasi gücünü açığa çıkarması yalnız uluslararası güçler açısından değil, bölge güçleri açısından da sakıncalı görülüyordu. PKK ile birlikte Ortadoğu'da demokratik bir halk gerçeği ortaya çıktı. Kürdistan halkının kendi egemenlerine ya da inkarcı, sömürgeci güçlere karşı ayağa kalkışı, Ortadoğu halklarının özgürlük, demokrasi mücadelesi ve irade kazanması açısından önemli düzeyde yol gösterici oldu. Kürt halkının demokratik halk gerçeği haline gelerek mücadelesini yükseltmesi, Ortadoğu halklarının demokrasi öğretmeni haline gelmesini sağladı.

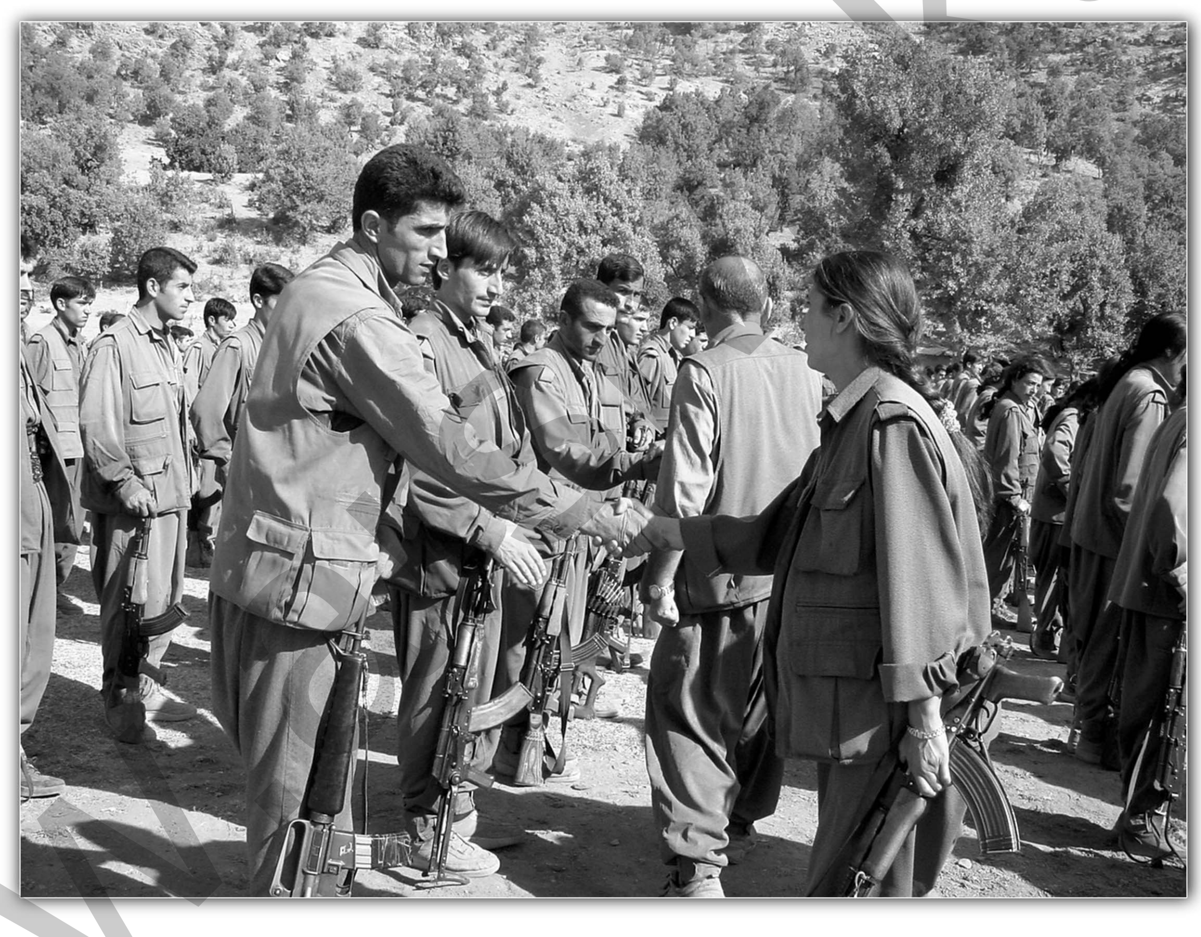

Bölgede mücadele eden bu yeni hareketi, ne NATO ne de Sovyetler hoşnutlukla karşıladı. Kürt özgürlük hareketinin böyle bir mücadeleyi başlatması, daha baştan büyük zorluklarla karşı karşıya gelmesi demekti. Bir nevi, akan nehrin yönünü değiştirmek gibi bir mücadele gerçeği söz konusuydu. Türkiye ve dünya koşulları ne kadar zor olsa da PKK önderlik gerçeğinin tarzı, üslubu her türlü zorluğu aşarak, mücadeleyi kazanmayı hedefledi. Kürdistan devriminin tarzı, zor koşullarda mücadele edip kazanma tarzı olduğundan, zorluklar hiçbir zaman mücadeleden vazgeçme nedeni haline gelmedi. Aksine, zorluklar her zaman mücadelenin gerekçesi yapılarak, başarının tarzı hakim kılınmaya çalışıldı.

– 15 Ağustos'un Kürdistan toplumu ve bireyi üzerindeki etkisi nasıl olmuştur?

– 15 Ağustos Hamlesi, 12 Eylül'ün bastırdığı, sindirdiği, susturduğu bir halk gerçeği ortamında, Kürdistan halkı açısından yeni bir umut ışığıydı. 15 Ağustos, 12 Eylül darbesinden sonra, bir daha mücadele edilemez, bu devlete karşı bir şey yapılamaz düşüncesini yerle bir etmiştir. Hiç kimse Türk devletine karşı böyle bir savaşın yürütüleceğine ve başarılacağına inanmıyordu. 15 Ağustos Atılımı'nı yalnız halk değil, devlet de beklemiyordu. Türkiye'deki sağ sol, kısaca hiçbir güç böyle bir mücadeleyi beklemiyordu. Kürt reformist, milliyetçi çevreler de böyle bir gerilla savaşının başlamasıyla şaşkına dönmüşlerdi. Kürdistan halkı da buna cesaret edilebileceğini tahmin edemiyordu.

Bu nedenle 15 Ağustos Hamlesi, dost düşman birçok çevrede şok etkisi yarattı. Böyle bir hamleye girişmek bile, başlı başına PKK'nin cesaretini, mücadele kararlılığını, boyun eğmezliğini ve direnişçi özelliğini ortaya koyuyordu. Bu yönüyle 15 Ağustos, Kürdistan halkına cesaret aşılayan, kendine güven yaratan bir eylem olarak görülmelidir. 15 Ağustos'un en büyük sonuçlarından birisi, Kürt halkına özgüven kazandırması ve cesaret vermesidir. 15 Ağustos Hamlesi, Kürdistan tarihine altın harflerle yazılmıştır.

15 Ağustos Hamlesi, 1980'lerde cezaevleri direnişiyle sürdürülen mücadele döneminin yeni bir aşamaya ulaşmasıdır. 15 Ağustos Hamlesi umulmadık bir dönemde gerçekleşmiş, büyük bir heyecanla karşılanmıştır. Kürt halkı, maddi manevi yönden desteğini vermiştir. Kürdistan halkı çok bastırıldığı, ezildiği için, bu hamleyi en başta da kendi bastırılmışlığına, ezilmişliğine vurulan bir darbe olarak görmüştür. 15 Ağustos şahsında özgüvenini kazanmış ve gücünü ortaya çıkarmıştır. Kürt halkı, yüzyıllarla ortaya çıkan bütün zayıflıklarını ortadan kaldırma duygusuyla 15 Ağustos'u kendi kimliğinin güçlenmesi olarak görmüş, dolayısıyla da bu hamlenin başarı ve başarısızlığını tamamen kendi başarısı ya da başarısızlığı olarak ele almıştır. Kürt halkının hamlenin yapıldığı günden bugüne kadar yaklaşımı da hep böyle oldu. 15 Ağustos şahsında yalnız gerillanın değil, kendi yenilmezliğinin de gerçekleşmesini ve dünya tarafından kabul edilmesini görme heyecanını, isteğini her zaman yüreğinde ve beyninde taşıdı.

> **"15 Ağustos Hamlesi umulmadık bir dönemde gerçekleşmiş, büyük heyecanla karşılanmıştır. Kürt halkı, maddi manevi yönden desteğini vermiş; çok bastırıldığı, ezildiği için, bu hamleyi en başta da kendi bastırılmışlığına, ezilmişliğine vurulan bir darbe olarak görmüştür. 15 Ağustos şahsında özgüvenini kazanmış, gücünü ortaya çıkarmıştır. Kürt halkı, yüzyıllarla ortaya çıkan bütün zayıflıklarını giderme duygusuyla 15 Ağustos'u kendi kimliğinin güçlenmesi olarak görmüş, dolayısıyla bu hamlenin başarı ve başarısızlığını kendi başarısı ya da başarısızlığı olarak ele almıştır"**

15 Ağustos her şeyden önce Kürt'ün kendi geriliklerine sıktığı kurşundur

Sosyolog İsmail Beşikçi'nin birçok eserinde belirttiği gibi, *"15 Ağustos her şeyden önce Kürt'ün kendi geriliklerine ve kafasındaki karakollara sıkılmış bir kurşundur."* Zaten 15 Ağustos'u değerlendirirken, bu atılımı askeri bir hamle değil, toplumsal ve kültürel bir hamle olarak değerlendirmek doğrudur. Önderliğimiz her zaman, gerillayı Kürt halkını bilinçlendirme hareketi olarak değerlendirdi. Gerillayı Kürt halkını eğiten, bilinçlendiren, örgütleyen, yönlendiren, çağdaş dünyayla buluşturan bir yapı olarak ele aldı. Askeri yanını ise arka planda değerlendirdi. İradesi kırılan, boyun eğen Kürt halkı, 15 Ağustos'la birlikte kendisi için düşünen, kendisi için yaşayan, kendi geleceğini tasarlayan, bunun için örgütlenen ve mücadele eden bir halk gerçeği haline geldi. 15 Ağustos'tan sonrası, Kürt'ün bilincinin her gün yeniden üretildiği bir gün biçimde anlam kazandı. 15 Ağustos'tan bu yana geçen 22 yıl, aynı zamanda Kürt halkının özgürlük, demokrasi bilincinin yoğrulduğu bir zaman dilimi olmuştur. Bunu görmeden, sadece bu kadar karakol basılmış, şu kadar asker ölmüş ya da bizim şu kadar şehidimiz var diyerek 15 Ağustos gerçeği açıklanamaz.

15 Ağustos gerçeği, en fazla da 1980'lerin sonu ve 1990'ların başında Kürdistan'da boydan boya gelişen serhildanlarla anlam kazandı. Bu serhildanlar tamamen 15 Ağustos Atılımı'nın sonucudur. Serhildanlar 15 Ağustos'un toplumsal düzeyde neler yarattığının açık kanıtı ve kopmaz parçasıdır. 15 Ağustos, esas olarak da demokratik devrimin yeni bir aşamaya ulaşmasıdır. Gerilla hareketi bir demokratik devrim hareketidir. Toplumda demokratik devrimi geliştirmiş ve derinleştirmiştir. 15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürt halkında daha önce gelişen demokratik bilinç yeni bir aşamaya varmış; ağasından, beyinden, şeyhinden, reisinden, kocasından, efendisinden koparak, ülkesi için, toplumsal ve bireysel özgürlük için düşünen, yaşayan bir halk haline gelmiştir.

Eğer 15 Ağustos Hamlesi ağaların, beylerin, şeyhlerin, reislerin, kocaların, efendilerin toplum ve birey üzerindeki etkisini zayıflatmasaydı, serhildanlar kesinlikle gerçekleşmezdi. 1990'da gelişen serhildanlar bir barajın bentlerinin yıkılması gibi çok gür bir biçimde baştan başa tüm Kürdistan'da etkisini göstermiştir. Yıkılan bu bentler, gerici ve tutucu kurumlardır. Bunlar aşılmadan, Kürt halkının ayağa kalkması, demokratik devrimini gerçekleştirmesi söz konusu olamazdı. 15 Ağustos bir toplumsal devrimdir. Bir kültür devrimi, kadın devrimidir. Sosyal, ulusal devrimdir. Özgürlük, demokrasi, birey özgürlüğü devrimidir. Halkın kendine güven kazanması, inanç duyması demektir. Devrim içinde devrim çıkaran bir hamledir 15 Ağustos.

Dünyada hiçbir askeri eylemin, savaşın ve mücadelenin 15 Ağustos kadar sosyal, kültürel ve psikolojik değeri olmamıştır. Klasik ulusal kurtuluş savaşları, esas olarak siyasal devrim amaçlıdır. Toplumsal ve kültürel yaşamda zayıf da olsa değişimler ortaya çıkarmışlardır. Ancak PKK'nin öncülük ettiği 15 Ağustos Hamlesi, siyasal niteliğinden daha fazla bir sosyal, kültürel devrimdir.

Bugün demokratik halk gerçeği varsa, Kürt halkı demokratik bir halk haline gelmişse, bunu ortaya çıkaran 15 Ağustos Hamlesi’dir. Bugün Ortadoğu’da Kürtlerden daha demokratik, daha özgürlükçü bir halkı yoktur. Hatta Kürt halkı demokrasi ve özgürlükler konusunda, örgütlenme bilinci konusunda, kendisine güven konusunda diğer halklara örnek olacak bir niteliğe ulaşmıştır. Binyılların köleliği, egemenliği altında inim inim inleyen bir halkın bu hale getirilmesi, bir mucizedir. 15 Ağustos bir yönüyle toplumda mucizeler yaratan bir devrim niteliğindedir.

> **“15 Ağustos’la birlikte dünyaya kafa tutan bir toplum ve birey ortaya çıkmıştır. İşbirlikçi, teslimiyetçi birey özgür olabilir mi? Baskıya, sömürüye karşı koyamayan, boyun eğen özgür birey olabilir mi? Bırakalım özgür birey olmayı, birey olabilir mi? Bu açıdan 15 Ağustos’un yarattığı cesaret, özgüven ortamında Kürt bireyi artık yanlış gördüğüne karşı çıkan, yanlış gördüğüne boyun eğmeyen, doğruyu işkence, zulüm, her türlü zor karşısında savunan bir gerçeklik haline gelmiştir”**

Kürt kadını 15 Ağustos’la birlikte dünyaya gözünü açmıştır

12 Eylül’den önce Kürdistan toprağı özgürlük ve demokrasi konusunda harmanlanmış, filizlerini vermeye başlamıştır. 15 Ağustos’la birlikte ise toprağa atılan tohumlar, devrimsel değişimleri ortaya çıkartmıştır. Kürdistan toplumu, basit duygularla yaşayan, hedefleri olmayan bir halk konumundan duyguları yükselmiş, bir amaca kilitlenmiş hale gelmiştir. Kürdistan halkı yüzyıllar boyunca günlük yaşamını sürdürme dışında amaçtan, geleceğini planlamaktan yoksun bir biçimde yaşamıştır. Araplar islam ideolojisiyle, Farslar şiilikle, Türkler Türk-islam senteziyle her zaman bir ideolojik amaç doğrultusunda geleceğe yönelirken, bir dava ve amaç etrafında yoğrulan bir durum yaşarken; Kürtler, bir amaç peşinde koşan topluluk ve insanlar olmaktan çıkarılarak güçsüzleştirilmiştir. Kürt halkının tarih içinde güçsüzleşmesinin en temel nedeni, onu ortak amaçlar peşinde koşturan bir düşüncenin, bir ideolojinin, bir yaşam projesinin olmamasıdır.

PKK, ortaya koyduğu yeni yaşam projesi ve dünya görüşüyle tarihte ilk defa Kürt halkını bir ideoloji ve amaç etrafında birleştiren, yoğuran bir topluluk haline getirmiştir. Bu amacı gerçekleştirmenin pratik hamlesi olan 15 Ağustos, yalnız Kuzey Kürdistan’da değil, bütün parçalardaki Kürt halkının yaşamında köklü değişiklikler yaratmıştır. Küçük kavgalar, toplumun ve bireylerin yaşadığı bunalımlar önemli düzeyde bitirilmiştir; içki, kumar ve benzeri alışkanlıklarla bireylerin, ailelerin, toplulukların yaşadığı krizler son bulmuştur. Buna en somut örnek, Güneybatı Kürdistan halkıdır. Güneybatı Kürdistan halkı tarihinin en huzurlu yaşamını PKK’nin girişinden sonra yaşadığını, küçük kavgaların, insanı ve toplumu bozan alışkanlıkların azaldığını, hatta kimi yerlerde yok olduğunu bizzat dile getirmektedir. 15 Ağustos Hamlesi ile bir mücadele etrafında toplanan Kürt halkı, ister istemez yoğunlaşmasını bu mücadelenin başarısına vermiş, küçük sorunlar bu büyük mücadelenin karşısında anlamsız hale gelmiştir.

Ne kendine güvenen, ne komşusuna inanan ne de dünya tarafından itibar gören Kürt halkı, 15 Ağustos’la birlikte yalnız kendine güven kazanmamış, dünya toplumu karşısında da onurlu bir duruşa sahip olduğunu göstermiştir. Dünya karşısında böyle bir duruş içine girerken, bir bütün olarak kendisiyle barışık olan bir toplum haline gelerek bunalımlarını aşmış, bu da Kürt halkının gücünün ortaya çıkmasını sağlamıştır. Eskiden iki üç Kürt yan yana gelip bir iş yapamazken, 15 Ağustos Hamlesi’nin kendi etrafında topladığı halk gerçeği; birbirini seven, birbirini sayan, birbirine değer veren bir düzeye ulaşmıştır. Çünkü 15 Ağustos’la birlikte zorlu bir savaş başlamıştır. Kürt halkı bu zorlu savaşın ancak büyük bir dayanışma ve birlikle, birbirine verilecek güçle yürütüleceğini görmüştür. 15 Ağustos’un dayattığı bu gerçekler, Kürt halkının geçmişte yaşadığı birçok zaafı ortadan kaldırmış, Kürdistan halkının yeni olumlu özellikler kazanmasına yol açmıştır.

15 Ağustos Kürt’ün geriliklerini yerle bir etmiştir. 15 Ağustos’la birlikte kadın hiçbir zaman olmadığı kadar gözünü dünyaya açmıştır. Gerilladan destek gören kadının kendine güveni artmış, böylelikle aile, toplum içinde itibarı yükselmiştir. Kadınlar artık her yerde erkeklerle birlikte toplumsal yaşamın içine katılmışlardır. Gerilla bir eve gittiğinde, kadın erkek birlikte toplanmış, gerillayla sohbet etmiş, tartışmıştır. Erkek her işle ilgilenir, her konuda düşünce belirtir, kadın geride durur yaklaşımı, gerillanın Kürdistan’a girişiyle birlikte son bulmuştur. Eğer gerillaya binlerce kadın katılmış, bir çoğu şehit düşmüşse, bunda 15 Ağustos’un toplumda yarattığı büyük değişimin etkisi tartışmasızdır. Dünyada, esas olarak da Kürdistan’da en zor şey, kadını böyle bir mücadele içine katmaktır. Evinin kapısını açıp kafasını dışarıya uzatamayan kadın, 15 Ağustos’la birlikte tüm dünyaya gözünü açmış ve halk ordusunun en özgürlükçü militan gücü haline gelmiştir. Başka zaman kızını, eşini dışarı göndermeyen Kürtler, kadınların, kızların gerillaya gitmesinden onur duyar hale gelmiştir. Böylelikle namus anlayışı da değişmiştir. Eskiden namus kızı, kadını kapıdan dışarıya çıkarmamak, toplumdan uzak tutmaktı. Şimdi erkeklerle yan yana, omuz omuza aynı siperde savaşan, aynı sığınakta yaşayan bir gerçeğin ortaya çıkması söz konusudur. Kürt halkı genç kızlarla erkeklerin omuz omuza savaşını kendisi için de en büyük onur savaşı kabul etmiştir. Bugün Kürt halkı, gerçek namusun özgürlük, demokrasi olduğunu, kimliğine, diline, kültürüne sahip olmak olduğunu, dünyada her halktan daha fazla bilmektedir.

15 Ağustos sonrası gelişen serhildanlarla birlikte toplumun ölçüleri sarsılmış, itibar ölçüleri değişmiştir. İtibar edilecek kişilerin kim olacağı değişmiştir. Artık itibarın ölçüsü şu aileden, şu hanedandan gelmek, şu aşiretin reisi, şu tarikatın şeyhi olmaktan çok, özgürlük ve demokrasi mücadelesine ne kadar katkı verildiği olmuştur. Bu değişim çok önemlidir. Böyle bir zihniyet devrimi yapmak bile başlı başına toplumda birçok devrimin önünün açılması anlamına gelmektedir. Eskiden sadece ağalar, beyler, şeyhler, aşiret reisleri, bunların ailesi ve çevresi toplumsal itibara sahipti. Tarihte zaten en büyük değişim ve dönüşümler toplumda itibar gören, etkili olan insan imajını yaratmaktır. İşte 15 Ağustos bunu başarmıştır. Artık dünün küçümsenen bireyleri, toplumun itibarlı kişileri haline gelmiştir. Eski itibar ölçülerinden yararlananlar da yurtsever olduğunu söyleyerek, kendilerini toplumda kabul gören ölçülere göre şekillendirmek durumunda kalmıştır. Geçmişte egemen sınıf içinde yer alanlar bile, itibar kazanmak için bu mücadelenin içine girmişlerdir. Bu mücadeleye çocuklarını katmadıkları takdirde, itibarlarının tümden yitirileceğini görerek, çocuklarının gerillaya katılımının önünü açmışlardır. Tabii bunlar Kürdistan tarihi açısından tarihi değerde değişimlerdir. Artık insanlar birbirleriyle ilişkilerinde aşiret ve benzeri bağlara göre değil, özgürlük ve yurtseverlik bağlarına göre yeni bir toplumsallık ortaya çıkarmışlardır.

Toplumsal değişimin en önemli verisi kültürel anlamdaki değişimlerdir

15 Ağustos’la birlikte, ulusallık ve yurtseverlik kavramı da yeni bir içerik kazanmıştır. Giderek demokratik ulus olmanın verileri ortaya çıkmıştır. Eskiden ulus deyince egemenler, burjuvalar uluslaştırır, diğer toplumsal kesimler de onların çıkarları peşinden koşardı. Böyle bir algılamayla uluslaşma çarpıtılmıştı. 15 Ağustos’un yarattığı ortamda Kürt egemenlerinin saf dışı olmasıyla birlikte, kadının, gençliğin ve tüm yoksul kesimlerin kendisini örgütlediği bir demokratik uluslaşma süreci başlamıştır. Eskiden Kürdüm demek, yurtsever olmakla eşdeğer görülürken, artık özgürlük ve demokrasi mücadelesinde fedakarlık yapmak, mücadelenin bir yükünü kaldırmak yurtseverliğin ölçüsü haline gelmiştir.

Toplumsal değişimin en önemli verisi, her zaman kültürel anlamdaki değişimlerdir. 15 Ağustos’la birlikte başta müzik, tiyatro olmak üzere, kültürel eserlerin her tarafta yaygınlaşmaya başlaması, giderek müzik grupları ve sanatçıların ortaya çıkması toplumdaki değişimle, toplumdaki talep değişmesiyle ilgilidir. Geçmişte Kürt müziğine ilgi yetersizken, Kürt halkı 15 Ağustos’la birlikte Kürt müziğine ve kültürel ürünlere büyük bir talep duymaya başlamıştır. Zaten bir siyasi hareketin veya bir eylemin başarı düzeyi insanların duygularının, tercihlerinin ne kadar değiştiğine bakılarak ölçülür. İnsanların taleplerindeki öncelikler nedir, bunları görmek lazım. Kürdistan’da ortaya çıkan yüzlerce müzik grubu bile göz önüne getirilirse, 15 Ağustos’un yarattığı toplumsal değişimin ne düzeye vardığı rahatlıkla görülebilir. Toplumdaki bu köklü değişim, bireye de bire bir yansımıştır.

15 Ağustos Hamlesi’nden sonra, en fazla da birey iradesi gelişmiştir. Bu da özgür bireyin gelişmesinin zeminini güçlü bir biçimde ortaya çıkarmıştır. Eskiden insanlar ağasına, beyine, şeyhine, reisine ya da geleneksel aile ölçülerine bağlıydı. Bireylerin özgür düşünme imkanları yoktu. Çünkü neyi düşüneceği, neyi seveceği, nasıl yapacağı, söz konusu güçler tarafından belirleniyordu. Ret kabul ölçülerini ortaya çıkaran, aşiret, tarikat gibi kurumlardı. Yine kadın tamamen kocasına bağımlıydı. Gençlerin özgür düşünme ve eyleme geçmesinin önünde geleneksel aile ölçüleri engeldi. 15 Ağustos bu tür bağları yerle bir ederek, bireylerin irade haline gelip özgürleşmesinin önünü açmıştır. 15 Ağustos’u bir demokratik kültür devrimi olarak göreceksek, aynı zamanda özgür birey yaratma hamlesi olarak da değerlendirmeliyiz.

Eskiden bireylerin ailesi, aşireti, çevresi ne düşünüyorsa, kendisi de öyle düşünmek zorundaydı. Kararını bağlı bulunduğu toplumsal kesime ve kurumlara göre ayarlardı. Şimdi ise ilişkilerini ve duruşunu tamamen birey olarak ayarlıyor. Birey olarak diğer bireylerle ilişkilenerek, yeni toplumsallık yaratılıyor. Kürdistan’da gelişen mücadeleyle ortaya çıkan bu toplumsallaşma ve demokratik uluslaşma, özgür irade kazanan bireylerin tercihlerini yaparak bir araya gelmeleri anlamını taşımaktadır. Bırakalım toplumda birey iradesinin gelişmesi, özgür bireyin ortaya çıkması gerçeğini, başlı başına kadının ayağa kalkması 15 Ağustos’un Kürdistan’daki bireylerde ne düzeyde değişiklik yaptığının kanıtıdır. PKK ile tanışan, 15 Ağustos’tan etkilenen birey, aşiret, aile kurumlarıyla 15 Ağustos’la tanışmayan ve bu etki dışında kalan bireylerin, aşiretlerin, ailelerin konumları kesinlikle çok farklıdır. Bizim hareketimizden etkilenen bireylerin ve kadınların özgür duruşa sahip olduğunu, geri ilişkileri kabul etmediğini, yeni bir toplumsallık yaratan bireyler haline geldiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. PKK’nin öncülüğünde ortaya çıkan toplumsallaşma, demokratik uluslaşma, demokratik kurumlaşma ve her türlü örgütlenmede yaratılan toplumsallık, bireyin 15 Ağustos’un gelişmesiyle birlikte özgür iradesini kısıtlayan bağlardan kopmasının sonucudur.

Kürdistan’da birey, 15 Ağustos’la, PKK’yle güç kazanmıştır. Bu yönüyle, 15 Ağustos’un demokratik devrimin en önemli hamlelerinden biri olarak tanımlanması anlamlıdır ve doğrudur. Halkı ağadan, beyden, reisten, şeyhten, kocadan, yine geleneksel aile bağlarından kurtarmadan hangi demokrasi mücadelesinden, demokratik eylemden söz edilebilir? Halkı bu tür kurumların etkisinden kurtarmadan; özgürlük ve demokrasi amacı etrafında uğraşan, çalışan bireyler yaratılmadan demokrasi mücadelesinden söz edilemez. Ben demokratım demekle demokrat olunamaz. Demokrasi mücadelesi veriyoruz demekle de demokrasi mücadelesi verilemez. Demokrasi mücadelesi, en başta söz konusu kurumlara karşı mücadeleyle olabilir. Özgür ve demokratik birey olmak da ancak böyle bir mücadelenin içinde olmakla mümkündür. Toplum köle olacak, toplumsal özgürlük olmayacak, ama birey özgür olacak. Böyle bir şey söz konusu olmamıştır tarihte, bugün de olmayacaktır. Eğer Kürdistan’da özgürlük yoksa, bireyde de özgürlük yoktur, birey de köledir.

Tabii ki birey özgürlüğü olmadan toplumsal özgürlük de anlamlı değildir. Birey özgürlüğü toplumsal özgürlükle tamamlandığında, gerçek anlamda toplumsal özgürlük ve birey özgürlüğünden bahsedilebilir. Birbirini güçlendiren toplumsal ve bireysel özgürlük anlayışı olmadan, bunu pratikleştirmeden ne özgür bireyden ne de özgür toplumdan söz edilebilir.

15 Ağustos’la birlikte dünyaya kafa tutan bir toplum ve birey ortaya çıkmıştır. İşbirlikçi, teslimiyetçi; baskıya, sömürüye karşı koyamayan, buna boyun eğen, özgür birey olabilir mi? Bırakalım özgür birey olmayı, birey olabilir mi? Bu açıdan Kürt bireyi 15 Ağustos’un yarattığı cesaret, özgüven ortamında artık yanlış gördüğüne karşı çıkan; doğruyu işkence, zulüm, her türlü zor karşısında savunan bir karakter kazanmıştır. Özgür birey de esas olarak bu duruşu ortaya koymaktır. Yoksa özgür bireyden, öz iradeden söz edip şu gücün, bu gücün işbirlikçisi olmak, şunun bunun çanak yalayıcısı olmak, onun uzantısı olmak özgür birey olmak değildir. Bazıları özgür bireyden, öz iradeden söz ederler, ama giderler şu gücün bu gücün uzantısı olurlar. Veya sömürücü, baskıcı kapitalist sistemin ideolojisi ve yaşamını benimserler, onun içinde erirler. Özcesi, 15 Ağustos Atılımı Kürt insanını yalnız inkarcı, sömürgeci baskıdan değil, aynı zamanda sistemin köleleştirici, düşürücü, insanlıktan çıkarıcı etkisinden de kurtararak, özgür iradenin yolunu sonuna kadar açtı

PKK’de şehit düşen gerillalar, *“yaşam olacaksa özgür olmalı”* dedikleri için şehit düştüler. Bu yönüyle Kürdistan gerçeğinde özgür bireyin en güçlü yaratıldığı yer, yine 15 Ağustos Hamlesi’ni başlatan gerilla ordulaşmasıdır. Gerçek özgür bireyler, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde yer alarak şehit düşen, bu konuda hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen insanlardır. Gerçek özgür bireyler, 15 Ağustos ruhunu yaşatan kişilerdir. PKK’nin öncülük ettiği toplumsal değişimle birlikte, birey artık babasının, aşiretinin ya da kocasının söylediği doğrularla hareket etmemekte, hatta bunları geri bulmakta, bunlara karşı çıkmaktadır.

> **“15 Ağustos’la birlikte ulusallık ve yurtseverlik kavramı yeni bir içerik kazanmıştır. Giderek demokratik ulus olmanın verileri ortaya çıkmıştır. Eskiden ulus deyince egemenler, burjuvalar uluslaştırır, diğer toplumsal kesimler de onların çıkarları peşinden koşardı. Uluslaşma böyle bir algılamayla çarpıtılmıştı. 15 Ağustos’un yarattığı ortamda artık Kürt egemenlerinin saf dışı olmasıyla birlikte kadının, gençliğin, yoksul tüm kesimlerin kendisini örgütlediği bir demokratik uluslaşma süreci başlamıştır”**

– 15 Ağustos Atılımı’nın gerçekleşmesinde Reber Apo’nun etkisini ve rolünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

– 15 Ağustos Atılımı’nda Reber Apo’nun çalışmalarının belirleyici olduğu tartışmasızdır. 12 Eylül sonrası, örgütün darbe aldığı, halk üzerinde yoğun baskının sürdürüldüğü, sindirme politikasının önemli düzeyde mesafe aldığı, kadronun kafasının karışık olduğ;, yakın zamanda mücadeleyi yeniden başlatma inancının olmadığı bir ortamda, Önderliğimiz büyük bir inanç, yüksek tempo, sonuç alıcı tarzla kadroları nefes nefese eğitip, örgütü toparlayıp, yeniden mücadele eder hale getirmeye çalışmıştır. Kadronun moralini ve inancını yüksek tutmak için elinden gelen her türlü çabayı sarf etmiştir. Önemli olan şu kadar insanın varolması değildir. Önemli olan, onların vicdanını ayaklandırmaktır. Onların zihnini özgürlük, demokrasi ve insan sevgisiyle doldurmaktır. Önderliğimiz ilk günden başlayarak böyle bir tarz ve tempoyla çalışarak gelişme sağlamıştır. Önderliğin tarzı ve temposu her zaman gelişmelerin bir adım önünde seyretmiştir. Hiçbir zaman gelişmeleri arkadan takip eden bir tarz ve tempoyla yürümemiştir. Zaten Önder Apo’nun temel ayırt edici özelliği budur. Önder Apo’nun tarzını, temposunu, üslubunu gören her kadro, O’na belirli düzeyde ayak uydurmak zorunda kalır. Bir nevi katarın lokomotifi gibi bütün vagonları çeken, peşinden sürükleyen bir tarzı vardır. Önderlik ne kadar hızlı tempoda yürürse, kadro da arkasından yürümüştür. Önderlik tarzının kadroda ve örgütte yarattığı sinerji ile hiç kimsenin inanamayacağı düzeyde çalışmalar ve başarılar ortaya çıkmıştır.

15 Ağustos Atılımı Önderliğin dişle tırnakla yarattığı bir sonuçtur

Önderliğin en temel özelliklerinden biri de bireye ve çevresine başkasının ‘yapamaz’ dediği işleri başarma inancı vermesidir. Belki de tarihte birçok devrimci öndere nasip olmayan bu özellik, Kürt Halk Önderinde vardır. Bu da tabii ki Kürdistan devriminin özelliğiyle ilgilidir. Kürdistan’da başarı, ancak çok zor koşullarda büyük işler yapılacağına inanılarak ortaya çıkarılabilir. Bunun dışında hiçbir yaklaşımın Kürdistan’da bırakalım bir şey üretmeyi, yaprak bile kıpırdatma şansı yoktur. Önderliğimiz bir yönüyle de Kürdistan devriminin zorluklarına ve ihtiyaçlarına göre şekillenmiştir. Ya da bu ihtiyaçları ve zorunlulukları karşılayacak bir duruşta olduğu için, böyle bir önderlik gerçeği konumuna ulaşmıştır. Zaten hiç kimse vasat bir tarzla Kürdistan’da önder olma sıfatı kazanamaz.

Önderlik, 1980-84 arası süreci anlatırken, *“ben büyük bir tempoyla çalışırken, çok dikkatli bir üslupla ve yaratıcı tarzla işleri ilerletmeye çalışırken, bir de bakıyordum ki bazıları da bozmak için uğraşıyor”* diyordu. Bir nevi, bozma kuvvetleriyle Önderliğin yaratıcı kuvveti arasında sürekli bir mücadele yaşanmıştır. Bu, sadece 12 Eylül’ün baskılarının yarattığı sonuçlar ya da dış dünyanın PKK’ye karşı tutumu sonucu olmamıştır. Bunlarla birlikte, dış baskıların etkisiyle içerdeki zayıf unsurlarda ortaya çıkan yanlış eğilimler de örgütü oldukça zorlamıştır. Belki de en fazla zorlayan bunlar olmuştur. Bu nedenle de Önderlik, örgüt içindeki zayıflığı gidermeden, örgütü toparlamadan, kadroları 15 Ağustos gibi güçlü bir hamleye hazırlamadan dış güçlere karşı mücadele etmenin mümkün olmadığını görerek hareket etmiştir. Ne tek bir adımını sorumsuz atmıştır ne de bir tek saniyesini sorumsuzca harcamıştır. Her saniyeye büyük bir değer biçerek, çabasını yürütmüştür. Önderlik, *"siz benim bu yıllardaki çalışmalarımı bilmiyorsunuz, bunu öğrenin. Bu hareket nasıl ortaya çıktı, nasıl bir mücadele yürütüldü, bu yıllar nasıl kurtarıldı. Bunu öğrenmeden doğru PKK'li olamazsınız, doğru devrimci olamazsınız"* diyordu. Gerçekten de Önderliğin rüştünü ispatladığı ya da Önderliğin önderlik olarak tarih sahnesine çıktığı yıllar 1980-84 arasındaki yıllardır. Önderliği önderlik yapan bu yıllardaki çabasıdır, temposudur. Bu açıdan 15 Ağustos Atılımı, Önderliğin dişle, tırnakla yarattığı bir sonuçtur.

Bilindiği gibi, örgütlerde, siyasi hareketlerde darbe yenildiği ya da belirli bir gerileme yaşandığı zaman, bunun sonuçları içteki tartışmalar biçiminde kendini dışa vurur. Her kafadan bir ses çıkar. Doğru da yanlış da eleştirilir. Bir nevi ortalık laftan toz duman olur. Önderliğimiz, bu kafa karışıklığının yaşandığı, boş laflardan ortalığın toz duman olduğu bir dönemde, büyük mücadelesiyle ve çabasıyla ortamı netleştirmiş, kadronun yürüyeceği doğrultuyu net olarak göstermiştir. Böylece 15 Ağustos'a giden militanlığın önü açılmıştır.

PKK'nin kadroları, gözlerini kırpmadan en zor koşullarda 15 Ağustos Hamlesi'ni başlatmışlarsa, böyle bir gücü ve enerjiyi kendilerinde görmüşlerse, böyle bir mücadelenin başarılı olacağına güven duymuşlarsa, bunun koşullarını bir bütün olarak yaratan Önderliktir. Kadrolar hem kendilerinde bu gücü görmüş hem de yaşadıkları örgüt ortamı onları böyle bir mücadele içine sürüklemiştir. Bu nedenledir ki Önderliğin 1980-84 arasındaki çabasıyla, kadroların önderliğe bağlılığı eskisinden katbekat daha fazla artmıştır. 12 Eylül'den önce de bütün kadrolar Önderliğe bağlıydı, kesinlikle Önderliğe büyük saygı ve güven vardı. İlk çıkışında da Önderliğin örgüt içindeki yeri buydu, ama bunu pekiştiren, kalıcılaştıran ve tartışmasız hale getiren, Önderliğin 1980-84 arasındaki çabalarıdır. Önderlik, 1980-84 arasındaki çabalarıyla, örgütü toparlamasıyla, kadroya güç vermesiyle; her türlü bozguncu, tasfiyeci, provokatör anlayışları etkisizleştirmesiyle; bütün örgütün, kadroların önüne örgüt nasıl güçlendirilir, her türlü sıkıntıdan nasıl kurtulunur, tasfiyeci provokatif eğilimler nasıl boşa çıkartılır biçiminde baş ucu kitabı değerinde bir eser ortaya çıkarmıştır. Eğer 1980- 84 arasındakındaki bu örgütsel çaba öğrenilirse, kadronun, örgütün ne anlama geldiği, ne zaman ve nerede nasıl refleks göstermesi gerektiği daha iyi anlaşılır. Eğer örgüt 1980'den 2000 yılına kadar geçen yirmi yılda başarılı bir biçimde mücadele etmişse, bunun nedeni Önderliğin 1980-84 yılları arasındaki çabalarıdır ve ortaya çıkan bu örgütsel başucu kitabıdır. 1980-84 arasındaki bu başucu kitabı, bugün de örgütsel sorunların çözümünde bütün kadrolara yol gösterici niteliklere sahiptir.

15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştiren kadrolarla bire bir Önderliğimizin ilgilendiği biliniyor. Önderlik onları her bakımdan böyle bir mücadeleye hazırlamayı kendisine temel görev bilmiştir. Bunu yaparken de başta zindan şehitleri olmak üzere tüm şehitlerin anısını 15 Ağustos Atılımı ile güçlü bir biçimde yaşatmak istemiştir. Önderliğe bu coşkuyu, bu heyecanı veren, insanlığa, Kürt halkına ve şehitlere duyduğu büyük bağlılıktır. Bunları kendisi açısından temel ahlaki borç olarak bilmiştir. Tüm yaşamını da bu borcu ödemeye hasretmiştir. Belki bu gün çok kolay hazırlandığı sanılmaktadır, ama o dönemlerde 15 Ağustos Atılımı'nı her türlü engeli aşarak başarmak, bunun sürekliliğini sağlamak kolay olmamıştır. O günün koşullarında hiç kimse böyle bir mücadeleyi sürekrileştiren bir tarz ve tempo ortaya çıkaramazdı. Ya da Önderliğimizin tarzı ve temposu dışında hiçbir tarz, tempo ve üslup, böyle bir hareketin gerçekleşmesini sağlatamaz ve ilerletemezdi. Dolayısıyla 15 Ağustos denildiği zaman, kesinlikle Önderliğimizin çabaları akla gelmelidir. Tabii ki zindan şehitlerinin, kadroların moral düzeyinin yükselmesinde önemli bir rolü olmuştur. 15 Ağustos Hamlesi'nin yapılmasında tabii ki birçok arkadaşın çabası olmuştur. Ancak Önderliğimizin yol göstericiliği, tarzı, temposu olmasaydı bu çabalar, bu yiğitlikler tarihe soylu kahramanlıklar olarak geçebilirdi, ama başarıya ulaşmamış kahramanlıklar olarak yer alırdı. İşte Önderlik, bu kahramanlıkları, bu çabaları sadece tarihe düşülen bir not değil, başta Kürt halk tarihi olmak üzere, Ortadoğu tarihini ve insanlık tarihini değiştiren güçlü etkenler haline getirmiştir. Önderliğimizin büyüklüğü de buradadır. Değerlere bağlılık nedir, değerler nasıl başarıya götürülür, nasıl çoğaltılır, bu en fazla da Önderliğimizin 1980-84 arasındaki çabalarında görülebilir. 1980-84 arasındaki bu çabalar, bir daha belirtelim, tüm örgüt, kadrolar ve halkımız açısından bir baş ucu kitabı niteliğindedir.

– 15 Ağustos klasik gerilla savaşına dayalı ulusal kurtuluş mücadelesi ile 1 Haziran meşru savunma stratejisinin geliştirilmesi, kendi koşulları içinde değerlendirildiğinde benzerlikleri ve farklılıklarını nasıl değerlendirebilirsiniz?

– 15 Ağustos Hamlesi, zor koşullarda ve tecrübesizliğin varolduğu bir ortamda gerçekleşti. 15 Ağustos'a giden yolda inanç, moral yüksekti, ancak imkanlar sınırlıydı. Kürt sorunuyla ilgili güçler, hareketi ciddiye alma, karşı tedbir geliştirmede bugünkü kadar hazırlıklı ve bilgili değildi. 15 Ağustos Atılımı, böyle olumlu ve olumsuz etkenlerin bir arada olduğu süreçte başladı. 15 Ağustos'ta başlatılan gerilla savaşı, tümden olmasa da klasik bir ulusal kurtuluş savaşı olarak hazırlanmıştı. Daha doğrusu, önemli düzeyde klasik ulusal kurtuluş savaşlarına benzer bir strateji ve taktikle başlamıştı. Üç aşamalı, uzun süreli halk savaşı stratejisini esas alan bir yaklaşımı vardı. Tabii ki mücadelenin belirli aşamasında imkanlar doğduğunda, gerilla hareketini ayaklanmayla tamamlayıp, sonuca ulaşma yaklaşımı da öngörülmüştü. Ancak esas olarak amaç; uzun süreli halk savaşı içinde ilk önce savunma savaşı vermek, daha sonra dengeyi sağlamak, sonra da sonuç alıcı bir hamleyle Kürdistan'ı inkarcı, sömürgeci güçlerden temizlemekti. Kürt halkının özgürlüğünü sağlamak, bir yönüyle de sömürgeci orduları ve onların siyasi güçlerini yenilgiye uğratma üzerinden hesaplanmıştı. Bu nedenle de alanı kontrol etme, kontrol altına alınan alanları da giderek kurtarılmış bölge haline getirme biçiminde bir askeri strateji ve taktik öngörülmüştü.

Güçlü hamle yapabilmenin temel şartı örgüt içi sorunların çözülmesidir

1 Haziran Hamlesi ise askeri anlamda büyük bir tecrübe ortamında başlatıldı. Silah, teçhizat, maddi imkanlar konusunda çok fazla bir sorun, sıkıntı bulunmuyordu. Öte yandan, gerilla güçlerimiz önemli oranda çekilmiş olsa da geçmişte bu alanlarda gerilla savaşı yürütmüş, alanları karış karış bilen, hem coğrafyaya, hem halk gerçeğine hakim olan önemli bir komuta ve gerilla gücü bulunuyordu. Bunlar tabii ki hamlenin başlatılması açısından kolaylıklar sağlıyordu. Yine 15 Ağustos'ta uluslararası güçlerin, bölgesel güçlerin ve Türkiye'nin hareketimizi ciddiye alma konusundaki yetersizlikleri 2004 atılımı sırasında bulunmuyordu.

2004 atılımı bir nevi tasfiyeciliğin hala etkisini sürdürdüğü, ulaslararası güçlerin de bizi tasfiye etmek için çok önemli çaba harcadığı bir dönemde gerçekleşti. 1984 atılımı sırasında örgütsel sorunlar hemen hemen çözülmüşken, 2004 atılımında örgütsel sorunlar hala hareketi zorlayıcı bazı etkilerde bulunuyordu. Ama örgütü zorlayıcı bu etkenler, 2004 Haziran hamlesinde yapılan kongre öncesinde önemli oranda giderilmişti. Bu açıdan nasıl ki 15 Ağustos Hamlesi büyük bir örgütsel mücadele, çaba sonucu başarılmışsa, 1 Haziran 2004 hamlesi de esas olarak örgüt içindeki sorunlara karşı verilen mücadele ve büyük bir çabayla gerçekleşti. Bu yönlü bir benzerlik de olduğunu söylemek mümkün. Bundan çıkarılacak sonuç; bir örgütün herhangi bir hamle yapabilmesi için, en başta da örgüt içindeki sorunları çözmesi gerektiğidir.

15 Ağustos farklı bir siyasi, askeri strateji ve anlayışın sonucu gelişmişti. Bilindiği gibi, bağımsız Kürdistan sloganı vardı. Dolayısıyla teorik olarak Türkiye'den ayrılıp, bir devlet kurma düşüncesi bulunuyordu. Öte yandan esas olarak da silahlı mücadeleyle, uzun süreli savaşla siyasal hedeflere ulaşma gibi bir yaklaşım vardı.

1 Haziran hamlesinin siyasal stratejisi, askeri yaklaşımı ise farklıdır. Siyasal strateji esas olarak demokratik Türkiye, özgür Kürdistan yaklaşımını hedeflemektedir. Ayrı bir devletimiz olsundan çok, özgür Kürdistan siyasal hedefiyle mücadele edilmektedir. Bu nedenle de en başta siyasal hedefler farklıdır. 1 Haziran Hamlesi, esas olarak halkın demokratik serhildanına rol vermiştir. 1 Haziran Hamlesi, inkarcı, sömürgeci, imhacı devletin saldırılarına karşı, halkın özgürlük ve demokrasi güçlerini korumak, özgürlük ve demokrasi güçlerinin bastırılmasını engellemek için başlatılmıştır. Bu mücadeleyle hedeflenen, herhangi bir askeri alan hakimiyeti sağlamak, bir alanda Türk devletinin askeri güçlerini yenilgiye uğratmak değil, Türk devletinin saldırıları karşısında Kürt halkının yenilmeyeceğini, ezilmeyeceğini, özgürlük ve demokrasiden vazgeçmeyeceğini göstererek, Türk devletini Kürt halkının temel demokratik haklarını kabul etmeye zorlamaktır. Bu temelde Türkiye'nin demokratikleşmesini ve özgür Kürdistan'ı ortaya çıkarmaktır. Burada bahsettiğimiz özgür Kürdistan, ayrı bir devlet değildir. Başta örgütlenme olmak üzere Kürt halkının ulusal, demokratik ve siyasal haklarının kabulü ve bunların özgürce ifade edildiği bir ülke gerçeği ve siyasal ortamdır.

Meşru savunma güçlerinin Türk ordusunu ya da diğer orduları yenilgiye uğratma amacı olmadığı gibi, kendisinin de inkar ve imhacı güçler tarafından yenilgiye uğratılamayacak bir meşru savunma gücü vardır ve bu anlayışla da mücadelesini sürdürmektedir. Yine, geçmişte zaman zaman ortaya çıkan yanlış eylemliliklerden kaçınmaya, Türk devletinin ya da çeşitli güçlerin aleyhimize kullanacağı sonuçların ortaya çıkmaması için eylemlere azami dikkatin gösterilmeye çalışıldığını da belirtmemiz gerekiyor. Geçmişte çatışma içinde zorlanan bazı güçlerimizin bu zorlukları aşmak isterken, ideolojik ilkelerimizi ve değerlerimizi dikkate almayan bir yaklaşımla kaba savaş tarzı içine girdiğini, bunun sonucu bazı yerlerde kadın ve çocuk ölümlerinin ortaya çıktığını biliyoruz. Özellikle korucu köylerinde girilen çatışmalarda bu tür sonuçlar ortaya çıkmıştır. Türkiye'de de Türkiye'nin yaptığı katliamlara ve zulme karşı yapılan tepkisel eylemlerde bazı sivillerin ölümlerine yol açıldığı bilinmektedir. Mavi Çarşı ve Çetinkaya mağazalarındaki sivil ölümleri gibi. 1 Haziran hamlesinde bu tür eylemlerin olmaması için azami dikkat gösterilmiş, böylece bu tür ölümlerin önüne geçilmeye çalışılmıştır.

15 Ağustos Atılımı'nda, karakol basma, asker öldürme ne kadar çok olursa, ne kadar zarar verilirse o kadar iyidir yaklaşımı belirli düzeyde vardı. Bu nedenle siyasi sonucu az ya da çok olsun, düşmana zarar veren tüm eylemler yapılırdı. 1 Haziran Hamlesi ile birlikte, karşı tarafı sadece askeri zarara uğratan değil, esas olarak siyasi alanda zarar veren, kendini de siyasi olarak güçlendiren bir yaklaşımla eylemler yapılmaktadır.

Geçmişte kıran kırana bir savaş yürütülüyor ve karşı tarafa en fazla zarar verme yaklaşımı esas alındıyordu. Bunun bir sonucu olarak gerilla güçleri de yer yer önemli kayıplar veriyordu. Bu tür savaş yerine, gerilla güçlerinin az kayba uğradığı, ama karşı tarafa da askeri ve siyasi olarak ağır darbeler vurduğu eylem türleri seçilmeye başlandı. Bu yönüyle, klasik gerilla tarzından daha farklı bir meşru savunma tarzına geçildiği söylenebilir. Kaldı ki savunma, denge, saldırı stratejisi izlenmediğinden, stratejik olarak eylemler de değişmiştir. Nitekim değişik bir mücadele ve eylem türünün gerçekleştiği bu iki yıllık süreçte, bunların biçimi belirli düzeyde ortaya çıkmıştır.

1 Haziran Hamlesi ikinci 15 Ağustos hamlesidir

1 Haziran Hamlesi, hala kontrollü bir meşru savunma biçiminde yürütülmektedir. Gerilla güçleri ve hareketimiz tüm imkanlarını hala kullanmamaktadır. Mücadelei düşük yoğunluklu tutularak, siyasi sürecin önü açık tutulmak istenmektedir. Geçmiş süreçte zaman zaman ateşkesler uygulanarak siyasi sürecin önü açılmak istenirdi. Ancak şimdi, savaş tarzımızı ve siyasi yaklaşımlarımızı farklı bir çizgiye getirerek, geçmişteki ateşkes süreçlerinin yaratmak istediği sonuçları sürekli gündemde tutan bir yaklaşımla meşru savunma mücadelesi yürütülmektedir.

15 Ağustos Hamlesi, Türk devletinin, Kürdistan'da kesinlikle hakim olduğuna, bir daha herhangi bir isyanın başlamayacağına inandığı bir zamanda başlamıştı. Türk devleti şaşkınlığa uğramış, ama üç buçuk eşkıyadır, bir hafta içinde ezeriz yaklaşımı içine girmişti. Sonuçta ezilen gerilla savaşı olmadığı gibi, gerilla mücadelesi altında kalan, ezilen; ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel çöküntüye uğrayan Türk devleti olmuştu.

1 Haziran Hamlesi öncesi de başta Türk devleti olmak üzere bütün güçler, Kürt özgürlük hareketinin artık meşru savunma mücadelesi yapamayacağını, bir daha silahlı direniş içine giremeyeceğini düşünüyordu. Onlara göre, toprak altına sokulmuş baltalar bir daha çıkarılamazdı. Toprağa gömülen baltalar paslanır, bir daha savaş baltası rolünü göremezdi. Onlara göre, gerilla da bu süreçte paslanacak, yerinden kalkamaz, mücadele edemez duruma gelecekti. Böyle bir öngörü vardı. 1 Haziran Hamlesi böyle bir beklentinin boş olduğunu ortaya koydu. Gerillanın herhangi bir askeri ve siyasi güç değil, ideolojik bir hareket olduğunu; demokrasi ve özgürlük tutkusuyla kendisini sürekli yenileyip inancını bilediğinden, her zaman bir direniş ortaya koyabilecek gücü taşıdığını dost düşman herkese gösterdi.

Bütün bunlardan hareketle, iki atılımı benzerlikleri ve farklılıklarından öte, birbirinin devamı olarak değerlendirmek daha doğrudur. 15 Ağustos Atılımı ve onun yarattığı değerler olmasaydı, 1 Haziran Hamlesi de gündeme gelmezdi. 1 Haziran Hamlesi'ni esas olarak da ikinci 15 Ağustos Hamlesi olarak değerlendirmeliyiz. Ya da 15 Ağustos Hamlesi'nin yeni koşullarda başlatılması olarak değerlendirmek daha doğrudur

> **"15 Ağustos'ta başlatılan gerilla savaşı klasik bir ulusal kurtuluş savaşı olarak hazırlanmıştı. Daha doğrusu önemli düzeyde klasik ulusal kurtuluş savaşlarına benzer bir stratejik taktik ile başlamıştı. Üç aşamalı uzun süreli halk savaşı stratejisini esas alan bir yaklaşımı vardı. Tabii ki mücadelenin belirli aşamasında imkanlar doğduğu zaman, gerilla hareketini ayaklanmayla tamamlayıp sonuca ulaşma yaklaşımı da her zaman öngörülmüştü"**

> **"15 Ağustos Hamlesi, Türk ordusunun darbeci geleneğine vurulmuş en büyük darbedir. Türk ordusunun irade kırma geleneğine karşı, halkların iradesinin kırılamayacağının gösterilmesi; en önemlisi de Türk ordusuna karşı duruşla birlikte demokratik irade kazanılacağının ortaya çıkması, Türk ordusu açısından büyük bir darbe olduğu gibi, halk açısında da demokratik bilincin gelişmesi ve demokratik mücadele anlayışının ortaya çıkmasında tarihsel bir dönem noktası haline gelmiştir"**

– 15 Ağustos ve 1 Haziran sürecinde örgüte içten ve dıştan dayatılanlar; örgütün bunlara karşı tutumu ve gerçekleştirilen bu iki atılımın gelişim süreçlerinin benzerlikleri nelerdir?

– 15 Ağustos Hamlesi'ni de 1 Haziran meşru savunma hamlesini de içten engellemeye çalışan direnişler olmuştur. 15 Ağustos Hamlesi açısından "sınırdan geçseniz bile imha olursunuz, Hakkari'yi geçemezsiniz" diyerek, bu mücadeleyi engellemeye çalışan provokatif, tasfiyeci eğilimler olmuştu. 12 Eylül'ün askeri ve siyasi hakimiyeti karşısında iradesi kırılmış kişiler 'yeni bir hamle başlatmanın zamanı yoktur, bekleyelim, zamanı geldiğinde yaparız' biçimindeki yaklaşımlarla örgütü tasfiye etmek, böylelikle mücadele etme zamanının asla gelmeyeceği bir tasfiye sürecini geliştirmek istemişlerdir. Yine yüzünü ülkeye değil de Avrupa'ya dönen ya da Ortadoğu alanında mülteci biçiminde yaşamayı tercih eden yaklaşımlar da dayatılmıştı. Bununla birlikte, örgüt disiplinini, düzenini, yaşamını bozarak, örgütü mücadele eder konumdan çıkarma çabaları da hakimdi. Örgütsel liberalizmle tasfiyeciliği örgüt içinde derinleştirerek, örgütün mücadele gücü tüketilmek istenmiştir. Önderliğimizin, tüm bunlara karşı büyük bir mücadele vererek, 15 Ağustos Hamlesi'ni engellemeye çalışan bu tür kişilikleri, anlayışları ve eğilimleri etkisizleştirip, 15 Ağustos Atılımı'na giden yolu döşediği bilinmektedir.

Benzer biçimde, 1 Haziran Hamlesi'ne de örgüt içinde tasfiyeci, provokatif eğilim dayatılmıştı. 1 Haziran Hamlesi'ne gerek yoktur; artık silahlı güçleri tasfiye edelim, kendimizi uluslararası güçlerin insafına bırakalım diyerek, meşru savunma hamlesini engelleme, böylece uluslararası güçlerin ve Türk devletinin tasfiye planının içteki uzantıları olmaya yönelmişlerdir. Bu nedenle de meşru savunma hamlesinin gerçekleşmemesi için her yolu denemişlerdir.

1 Haziran Hamlesi'nden önce örgütü ele geçirme, kongrelerde darbe yapma çabaları da inkar ve imha siyaseti karşısında ortaya konulmak istenen meşru savunma direnişini engellemeyi amaçlamıştır. Zaten 1 Haziran Hamlesi'ni, meşru savunma savaşını engelleyemeyeceklerini görünce de kaçmışlardır.

Bu tasfiyeci eğilim kendisini örgüt içinde güçlü gördüğü için, gözü kara bir biçimde HPG'yi dağıtma çabası içine girmiştir. Arındırma adı altında binlerce gerillayı sağa sola göndermiş, işlevsiz bırakmış, işlevsiz kalan, kendini ifade edemeyen bu kişilerin önemli bir kesimi giderek örgütten kopmuştur. Böylece dışarıdan ve içeriden dayatılan tasfiyecilik, bu yolla adım adım gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Öyle ki Maxmur Kampı'nda binlerce kişinin barınacağı evler yapılarak, gerillayı tasfiye edip, normal yaşama geçirmenin alt yapısı hazırlanmak istenmiştir. 1 Haziran Hamlesi'ni engellemek ve örgütü tümden uluslararası dış güçlerin denetimine sokmak isteyen bu eğilim, Önderliğimizin perspektifleri ve kadromuzun Önderlik çizgisinde hareketi sahiplenmesiyle ortadan kaldırılmıştır. Zaten tasfiyecilik etkisizleşince, 1 Haziran Hamlesi başlamıştır.

2002'de kendisini dayatan, 2003'te açığa çıkan, 2004'te kendisini zirveleştirip tümden örgütü ele geçirmek isteyen tasfiyecilikle mücadele, esas olarak örgüt ilkelerinin varolup olmayacağı ve 1 Haziran Hamlesi'nin başlatılıp başlatılamayacağı üzerinde yürütülmüştür. Sonuçta tasfiyecilik, hem örgüt anlayışında hem de meşru savunma anlayışında etsizleştirilerek, örgüt için engel olmaktan çıkarılmıştır.

15 Ağustos ve 1 Haziran Hamlesi'nin önüne, siyasi örgütler ve çeşitli devletler tarafından ciddi engeller ortaya çıkarılmıştır. 15 Ağustos Atılımı başlar başlamaz, özellikle reformist milliyetçiler tarafından aleyhte kampanya başlatılmıştır. Bu hamleyle Kürdistan halkı soykırıma uğratılmak, imha edilmek isteniyor denilerek, mücadele geriletilmeye; inkarcı, sömürgeci sisteme teslim olma dayatılmaya çalışılmıştır. Başta, böyle bir hamlenin başlatılmasına inanmadıkları gibi, başladıktan sonra da kısa sürede ezilirler, tasfiye olurlar, yok olurlar diyerek, bugüne kadar hep bu hareketin yok olmasını beklemişlerdir. 1984'ten bugüne, Kürt özgürlük hareketinin yok edilmesini bekleyen, hep bu özlemle yanıp tutuşan teslimiyetçi, milliyetçi çevrelerin olduğu bilinmektedir.

Dünyada böyle başka bir hasetlik gerçekten de görülemez. Bunu da Kürt insanının sorumsuzluğu, ülke ve halk sevgisi konusundaki yüzeyselliği olarak değerlendirebiliriz. Bu çevreler 15 Ağustos'a karşı iken; hareketimiz, gerilla güçlerini 2 Ağustos 1999'da Türkiye'nin siyasi sınırları dışına çektiğinde, "gerilla neden Türkiye sınırları dışına çıkarılıyor, bu teslimiyettir, bu davadan vazgeçmektir" diyerek, bu sefer de tersinden mücadeleyi eleştirmeye; meşru savunma güçlerini Türkiye dışına çekmeyi bir saldırı konusu yaptılar. Yıllarca, PKK'nin davadan vazgeçtiği, teslim olduğu propagandasıyla halkın mücadeleye güvenini sarsmaya çalışmıştılar. Bu konuda, bazı çevrelerin kafasında da kuşkular uyandırmışlardır. Aynı çevreler, Türk devletinin demokratik siyasal çözüm politikamıza, sorunu siyasal yollardan ve uzlaşma temelinde çözme yaklaşımımıza karşılık vermeyip, bu süreci tasfiye için kullanılan bir zaman olarak değerlendirmesi karşısında, hareketimizin meşru savunma içine girmesine de muhaliflik yaparak, yine geçmişteki tutumlarını göstermişlerdir. Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilemeyeceğini, inkar ve imha politikaları karşısında kendini savunacağını ortaya koyan 1 Haziran Hamlesi karşısında da bu defa neden böyle bir silahlı direniş gerçekleşiyor, bunun zamanı geçmiştir, silahlı direniş Kürtlere zarar veriyor gibi propagandalarla 1 Haziran Hamlesi'nin önü alınmaya, geriletilmeye ve tasfiye edilmeye çalışılmıştır.

İradeli Kürt'ü hiç kimse istememektedir

Bu teslimiyetçi milliyetçi çevrelerin meşru savunma duruşuna saldırmasının arkasında, belli düzeyde Güneyli Kürt güçlerinin bulunduğu da bir gerçektir. Türkiye'yi memnun etmek, Türkiye'ye karşı herhangi bir silahlı direnişin yanında olmadığını göstermek, böylelikle Güney'deki federal oluşumun Türkiye tarafından da kabul edilmesini sağlamak için, bu tür teslimiyetçi, milliyetçi çevrelere, 1 Haziran hamlesiyle başlatılan meşru savunmaya karşıtlık yaptırılmaktadır. Bu tür çevrelerin tek amacı; PKK'nin tasfiye edilmesidir. Otuz yıl önce kendilerini ideolojik ve siyasal yenilgiye uğratan Önder Apo'nun yenildiğini, ve zindanlarda çürütüldüğünü görmeyi arzulamaktadırlar. Bunların kesinlikle hiçbir siyasi kaygısı yoktur. Tek kaygıları, Apo ve PKK düşmanlığı doğrultusunda hareket etmektir.

Öte yandan belli çevreler de Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin anlamını, değerini bilemediklerinden, Kürt özgürlük mücadelesini, hareketlerini, Güney'deki federe oluşumun kabul ettirilmesi doğrultusunda harcama politikasının farkına varamadıkları için yönlendirilerek, meşru savunma hareketine karşı çıkarılmaktadır. Meşru savunma karşıtlığı yapan bu çevreler için, Güney'deki Kürt federe devleti yeterlidir. Bütün Kürtler ezilmiş, tasfiye edilmiş, yok olmuş da olsa bunların umurunda değildir.

Kaldı ki herkes de bilmektedir ki Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi ezildiği takdirde Güney'deki federe oluşumun kendini ne kadar yaşatacağı, varlığını sürdürmek için elinde siyasal olarak hangi olanakların ve kozların bulunacağı kuşkuludur. Bugün Güney Kürdistan'da liderler zaman zaman sivri sözler söyleyebiliyorlarsa, bunun altında yatan en temel gerçek, başta Kuzey Kürdistan halkı olmak üzere tüm Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesindeki kararlılığıdır. Diğer parçalardaki özgürlük ve demokrasi mücadelesi tasfiye edildiği taktirde, başta Türkiye olmak üzere bölge güçlerinin uluslararası düzeyde ve Ortadoğu'da siyasal ağırlıkları artacak ve bunun sonucu da Güney Kürdistan'daki federe oluşum sınırlandırıldıkça sınırlandırılacak, etkisiz küçük bir siyasal oluşum haline getirilecektir. Bir nevi küçük bir Ermenistan'ın ortaya çıkması ve diğer alanlarda yaşayan Ermenilerin eskiden bulundukları topraklarda varolmaması gibi, Kürdistan'da da benzer bir biçimde küçük bir coğrafya parçasında bazı Kürtlere ekonomik, siyasi imkanlar verilecek ve bunlar karşılığında diğer parçalardaki Kürtlerin çıkarları unutturulmaya çalışılacak, diğer parçalara gözerini kapatmaya razı edileceklerdir.

Bölgede Kürtleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen uluslararası güçler, 15 Ağustos Atılımı'nı da 1 Haziran Hamlesi'ni de istememişlerdir. Uluslararası güçler, Kürt halkı ile ilgilenip, zaman zaman Kürt halkının demokratik haklarından, taleplerinden söz etseler ve siyasal çıkarları gereği bunları savunsalar da esas olarak Kürtlerin güçlenip kendi bağımsız iradelerini ortaya koymasını istememişlerdir. Kürt halkının mücadele ederek, özgür iradesini ortaya koyan bir güç haline gelmesi, uluslararası güçler tarafından tercih edilmemiştir. Çünkü güçlenen, irade kazanan, politikalarda bağımsız inisiyatif koyan bir Kürt gerçeği, hiçbir zaman Kürtleri bölgede kullanmak isteyen uluslararası güçlerin çıkarlarına uymamıştır. Söz konusu politikaları nedeniyle, Kürt halkını irade sahibi yapan, kendi gücüne dayanarak temel demokratik taleplerini dayatmasını sağlayan ve ortaya çıkaran 15 Ağustos ve 1 Haziran Hamlesi'ne karşı da sürekli olumsuz tutum takınmışlardır.

Aslında 15 Ağustos ve 1 Haziran Hamlesi'ne karşı olan tüm güçlerin elinde böyle bir örgüt, böyle bir mücadele gerçeği olsaydı, herhalde kendi çıkarları için kullanacakları bir silaha kavuşmuş olurlardı. Hatta böyle bir silahlı direniş gücünün varlığını ve gerekliliğini herkese karşı savunur, buna her türlü desteği vererek, kendi siyasal amaçlarına ulaşmak isterlerdi. Ama sorun, Kürt halkının özgürlüğü ve demokratik duruşu olduğunda, hem uluslararası güçler, hem inkarcı, sömürgeci bölgesel güçler hem de yüzyıllardır Kürt halkı üzerinde egemenlik kurmuş Kürt ağaları, beyleri ve bunların siyasi türevleri de Kürt halkının direniş hamlelerini tasfiye etmek için ellerinden gelen her türlü çabayı sarf etmektedirler.

– Türkiye'deki baskıcı, darbeci geleneğe karşı 15 Ağustos Hamlesi nasıl bir cevap niteliğindedir?

– Türkiye'de ordu geleneği, karşısına çıkan isyanı kısa sürede ezen bir gelenektir. Ordu bir isyanın üzerine gittiği zaman, daima sonuç alacağını, başarılı olacağını düşünür. Kazanan tarafın kendisi olduğu bir savaşa girdiğini daha başından bildiğinden, moralli bir biçimde isyancıların üzerine yürür. Osmanlı'da ve Türkiye tarihindeki bütün isyanlarda, ordunun böyle bir moral ve psikolojik duruşla isyanların üzerine gittiğini biliyoruz. Türkiye ordusunun tarihi ve genelkurmay belgeleri incelendiğinde, ordunun isyanlar karşısında böyle bir güven içinde bulunduğu görülebilir. Benzer biçimde, siyasal güçlere karşı yapılan darbelerde de ordu her zaman sonuç alıcı olmuştur. Ordu içinde yapılan örgütlü darbelerin büyük bir çoğunluğu başarılı olmuş ve kendi siyasi iradesini diğer güçlere kabul ettirmiştir. Kendi iradesini diğer siyasi güçlere kabul ettirdiği gibi, bu darbeye karşı çıkanları da ezmiştir. Bunun tarihte birçok örneği vardır. Osmanlı'nın son dönemlerinde yaşanan 31 Mart hareketinde, ordu Trakya'dan yola çıkarak İstanbul'a gelir ve kendisine göre gerici, muhalif dediği kesimleri ezer, kısa sürede kendi siyasi iradesini kabul ettirir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde de 1960'ta, 1970'te ve 1980'de yapılan askeri darbelerle ordu kılıcını çekmiş ve bunun karşısında hiç kimse duramamıştır. Bütün siyasi güçler teslim bayrağını çekmiştir. Demirel'e 12 Eylül sonrası, "neden darbeler karşısında şapkanı alıp çekip gidiyorsun" diye sorduklarında, "benim başka ordum mu var?" cevabını verir. Tabii ki ordu karşısında hiçbir siyasi gücün karşı çıkacak bir gücü yoktur. Bunu ordu da, siyasi güçler de bilmektedir. Halk da hala güçlü bir demokratik güç haline gelemediğinden, silahlı gücüne dayanarak her şeyi yaptıran bu militarist güçler karşısında duramamaktadır.

27 Mayıs 1960'a kadar, on yıl süresince halktan en çok oy alan Demokrat Parti bir darbe ile derhal bitmiştir. Ordu karşısında hiç kimse sesini yükseltmemiştir. Başbakan ve bakanlar rahatlıkla asılmıştır. Türkiye'de gelişen devrimci gençlik hareketi dışında, 1970 darbesi karşısında duran hiçbir güç olmamıştır. Gençlik hareketi de ordunun gücü, örgütlenmedeki derinliği ve etkinliği karşısında kısa sürede etkisizleşmiş ve yenilgiye uğramıştır. 1980 12 Eylül darbesi öncesi Türk solu ve Kürdistan'da ulusal demokratik hareket önemli bir güç olmasına rağmen, ordu kılıcını çektiğinde, karşısında Türk solu ve demokratik güçler kalmamıştır. Bir nevi Türkiye'de ordu kılıcını çektiği zaman direnmek suçtur. Buna karşı çıkılamaz, ordu bir şey dayattığında ayağa kalktığında, buna ancak boyun eğmek zorunda kalınır gibi bir anlayış vardır. Türk halkında ve devrimci demokratik güçlerde buna benzer bir anlayış hakimdir. Aslında bu anlayış, Osmanlı'dan bugüne Türk ordusu karşısındaki halkın kırılmış iradesinin sol güçlerdeki yansımasıdır. Zaten sol güçler de polise karşı tutum takınırken; polis vurma, öldürme, polise karşı direnmede hiçbir beis görmezken, sıra askere geldiğinde, karşı duruş gösterme gücünde değildir. "Jandarma biz sosyalistiz biz" marşında olduğu gibi, jandarma ve askerle karşılaştığında sadece onu etkilemek, ordu millet birliğini sağlamak için bir yaklaşım içinde olunmuştur. Nitekim 12 Eylül darbesi karşısında da Türk solunun, Türk halkının durumu farklı olmamıştır. En ağır darbeyi Türkiye devrimci demokratik hareketine vurduğu, halkı inim inim inlettiği halde, askeri darbe karşısında kimse durmamış ve kısa sürede askeri darbecilerin sağladığı bir siyasal sessizlik ya da "istikrar" ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da da kısa sürede baştan başa bir işgal yaparak, halkın direnemeyeceğini, direnenin ezileceği mesajı verilmiştir. 15 Ağustos Hamlesi böyle bir darbeci geleneğe karşı yapılmıştır. İlk defa bir darbe karşısında direnen, boyun eğmeyen ve ona karşı mücadeleyi süreklileştiren bir güç ortaya çıkmıştır. Aslında 14 Temmuz direnişiyle başlayan, 15 Ağustos'la halkın örgütü ve toplu direnişi haline gelen mücadele duruşu, yüzlerce yıldır süren darbeci Türk ordu geleneğini yenilgiye uğratmıştır. Artık darbeci geleneğin ve yüzbinlere varan ordu gücünün istediği zaman istediği başarıyı elde edemeyeceği, 15 Ağustos Hamlesiyle gösterilmiştir. 15 Ağustos Hamlesiyle, klasik Türk ordusunun ve onun yönteminin, bastırma hareketinin tarihine son verilmiştir. Darbeci geleneğin, halkın örgütlenmesi ve mücadelesi karşısında sonuç alamayacağı dost düşman herkese gösterilmiştir. Darbeci geleneğe karşı duruşun, sadece ve sadece halka dayanılarak mücadele etmekten geçtiği böylece açığa çıkarılmıştır.

15 Ağustos Atılımı ile yenilmez denen Türk ordusunun büyüsü bozulmuştur

15 Ağustos Hamlesi, esas olarak 12 Eylül darbesinin başarılı olmadığını en somut kanıt olarak tüm topluma göstermiştir. Ordunun, "bir haftada bitiririz" sözlerinin boş olduğu ortaya çıkmış; bir hafta değil, onyıllar geçmiş, ama 15 Ağustos Hamlesi'yle başlayan gerilla savaşı bitirilemediği gibi, NATO'nun en büyük ikinci ordusu olan Türk ordusunun askeri başarısızlığı kanıtlanmıştır. Nitekim gerilla savaşı karşısında başarısız hale gelen Türk ordusu, o günden bugüne hep NATO'dan yardım istemiştir. Dış güçleri yardıma çağırmıştır. Dış güçlere, 'bu ordunun, Türkiye'nin, bölgede askeri ve siyasi rolünü oynamasını istiyorsanız, bu gerillanın ezilmesinde bize yardımcı olun' demiştir.

Türk ordusunun ve darbeci geleneğin aciz hale getirilmesi, Türkiye'deki demokrasi mücadelesi açısından da büyük bir aşama olmuştur. Demokrasi ve halk mücadelelerini ezen, bastıran orduya örgütlü halkın ezilemeyeceği, bastırılamayacağı gösterilerek, demokrasi mücadelesi veren güçlere önemli düzeyde moral verilmiştir.

15 Ağustos Hamlesi karşısında ordunun başarısız olması, hatta halk özgürlük mücadelesinin giderek yükselmesiyle birlikte, Türk ordusuna tarihte hiçbir zaman yapılamayan eleştiriler yapılmıştır. Öyle ki, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin gelişmesini, PKK'nin güçlenmesini ordunun yanlış yöntemlerine bağlayan değerlendirmeler, gazete sütunlarında ve televizyon ekranlarında kamuoyuna yansımıştır. Özellikle 12 Eylül darbecilerinin Diyarbakır Cezaevi'nde yaptığı işkenceler, baskılar; klasik irade kırma ve bastırma eğiliminin günümüzde sonuç vermeyeceğinin kanıtı olarak makalelere ve değerlendirmelere konu olmuştur. Tüm bu gerçekler ışığında, 15 Ağustos Hamlesi'nin Türk ordusunun darbeci geleneğine karşı bir hamle olduğunu söylemeliyiz. Türk ordusunun irade kırma geleneğine karşı, halkların iradesinin kırılamayacağının gösterilmesi; en önemlisi de Türk ordusuna karşı duruşla birlikte demokratik irade kazanılacağının ortaya çıkması, Türk ordusu açısından büyük bir darbe olduğu gibi, halk açısında da demokratik bilincin gelişmesi ve demokratik mücadele anlayışının ortaya çıkmasında tarihsel bir dönem noktası haline gelmiştir.

Geçmişte Türk solunun ve Türk halkının ordu millet el ele anlayışı, orduya karşı durulamaz düşüncesi 15 Ağustos'la belirli düzeyde kırılmıştır. Orduya karşı duruş gösterilme-

> **"Özgürlük mücadelesinin ezilmesiyle birlikte Güney'deki federe oluşumun kendini ne kadar yaşatacağı kuşkuludur. Güney Kürdistan'daki liderler zaman zaman sivri sözler söyleyebiliyorsa, bunun sebebi başta Kuzey Kürdistan halkı olmak üzere Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesindeki kararlılığıdır. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi tasfiye edilirse, başta Türkiye olmak üzere bölge güçlerinin Ortadoğu'da siyasal ağırlıkları artacak, dolayısıyla Güney Kürdistan'daki federe oluşum sınırlandırıldıkça sınırlandırılacak, etkisiz küçük bir siyasal oluşum haline getirilecektir"**

den, demokrasi mücadelesinin ortaya çıkarılamayacağı bilinci geliştirilmiştir. Ne var ki bu bilinç sol ve demokratik güçler tarafından değerlendirilememiştir. İslamcı güçler, demokrasi adına orduya karşı duruş geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuşlar; böylelikle 15 Ağustos Hamlesi'nin yarattığı demokrasi bilincini ve Türk ordusunda yarattığı yıpratmaları bunlar değerlendirmiştir.

15 Ağustos Hamlesi'nden sonra, ordu eskisi gibi darbelere hevesli olmamıştır. Açık darbeler yerine, siyasi gücünü ve toplum içindeki ağırlığını kullanarak, darbe yapmadan etkili olmaya çalışmıştır. Eğer Türk ordusunun 15 Ağustos Hamlesi karşısında başarısızlığa uğradığı kanıtlanmasaydı; yöntemlerinin siyasi istikrar sağlamak yerine, halkın tepkisini arttırdığı, mücadelesine güç verdiği görülmeseydi, darbe yapma hevesi ve kararlılığı da kırılamazdı. 15 Ağustos Hamlesi olmasaydı, belki ordu şimdiye kadar bir darbe daha yapmıştı. Ne var ki darbe yapma, ordunun gündeminden düşmüştür. Geçmişte darbeyi destekleyen birçok güç de artık sonuç alınmayacağını görerek, başka yöntemlerle sorunları çözme eğilimi içine girmiştir.

15 Ağustos Hamlesi ile Türk ordusunun gerçeğinin bu düzeyde açığa çıkması, Türkiye'deki demokrasi tarihine önemli bir katkı sunmuştur.

– *15 Ağustos Atılımı'nın geliştirilmesinde Mahsum KORKMAZ'ın misyonu neydi? Bir komutan ve militan olarak yaşamdaki duruşu, özgürlük mücadelesine katılımı ve yoldaşlık ilişkileri nasıldı?*

– ***Mahsum Korkmaz*** yoldaş, ***Mazlum Doğan*** yoldaşın 1976 yılında Batman'da yaptığı çalışmalar sonucu harekete katılan bir arkadaşımızdı. Daha gençlik yıllarında militan duruşu, kararlılığı ve ilkeli yaklaşımlarıyla grup içinde dikkat çekmişti. Kendisine 'Çekuç' kodu verilmişti. Bunda fiziki özellikleri yanında, kararlı duruşunun ve iddialı yaklaşımının etkisi olmuştu. Daha genç yaşta gözü karalığı ve her eylemi yapabilecek kapasitede oluşuyla Türk polisinin dikkatini çekmişti. Mahsum Korkmaz'daki kararlılık, disiplin, ciddiyet ve ilkelilik yalnız grup içinde değil, kısa sürede devlet içinde de dikkat çekmişti. Bir arkadaşın polis sorgusunda polisin tanımadığı bir isim vermesi üzerine polisin, 'bu isim olsa olsa Mahsum Korkmaz'dır' demesi, onun militan kişiliğini, özelliklerini göstermektedir. Sadece militan değil, örgütçü, etkileyici yanıyla da Batman'da hareketin gelişmesinde birinci derecede sorumlu olan yerel kadrodur. Bugün Batman hala özgürlük ve demokrasi mücadelesinin en güçlü yerlerinden biriyse, bunda Mazlum Doğan ve Mahsum Korkmaz yoldaşın mayaladığı militan gerçeği, özgürlük ve demokrasi karşısındaki kararlı duruşlarını görmek gerekir.

12 Eylül öncesi, militan duruşun özellikle Batman ve çevresinde gelişmesinde Mahsum Korkmaz'ın rolü büyüktür. Mahsum yoldaş yurtdışına çıkan ilk grupta yer alarak, askeri ve siyasi eğitimin başlangıcında Apocu hareketin militan kişiliğine de önemli düzeyde katkı sunmuştur. Daha 15 Ağustos başlamadan önce, ***Kemal Pir***'in cezaevindeyken Mahsum Korkmaz'a inanç göstermesi ve bu arkadaşın gerilla savaşını başlatacağına inanması, kişiliğinin güçlü nitelikleriyle ilintilidir. Mahsum Korkmaz'ın harekete katıldığı tarihten itibaren ortaya koyduğu militan kişilik, yine Lübnan'daki ilk askeri, siyasi eğitim gören grup içinde gösterdiği tutum, Kemal Pir'i böyle bir değerlendirmeye itmiştir. Nitekim Mahsum Korkmaz, Kemal Pir'in beklentilerini hiçbir zaman boşa çıkarmamıştır. Hem 1980 sonrasında kadroların geriye çekiliş sürecinde hem de 15 Ağustos Atılımı öncesi Kürdistan dağlarında en fazla kalan arkadaşlardan biri olarak, hamlenin başlatılmasında birinci derecede rol oynamıştır. Filistin'de ilk grup eğitimini gördükten sonra, ülkeye gelmiştir. Ortadoğu sahasında kaldığı süreden daha fazla ülke içinde kalan arkadaşların başında yer almıştır. Mücadelenin, silahlı savaşın örgütlenmesine, bunun alt yapısının hazırlanmasına büyük önem vermiştir. Disiplinli çalışması, çabası ve temposuyla çalıştığı her yerde mücadele açısından önemli zeminler ortaya çıkarmıştır. 15 Ağustos ve sonrası tuttuğu günlüğünden derlenen kitap okunduğunda, ne kadar disiplinli, özverili, ilkeli bir komutan olduğunu herkes görebilir ve taktir eder.

Mahsum Korkmaz yoldaş, Önderliği de yakından tanımış, Mazlum ve Kemal Pir'le de uzun süre birlikte yaşamıştır. Önderlik tarzını, temposunu, üslubunu aldığı gibi, Mazlum'un ilkeli duruşunu, Kemal'in militan kararlılığını kendi kişiliğinde çok güçlü bir biçimde sentezlemiştir. Böylece 15 Ağustos Hamlesi'ni başlatan komutan olma yolunda kişiliğini geliştiren, güçlendiren, yeniden yapılandıran bir duruşun sahibi olmuştur.

Kemal'le yaşadığı süreçte, çok farklı bir yoldaşlık ilişkisi geliştirdikleri görülmektedir. Kemal'e bu kadar inanç ve güven vermesi, birbirlerini ne kadar açık yüreklilikle tanıdıklarını ortaya koymaktadır. Mahsum Korkmaz örgüte ve yoldaşlarına kapalı değil, herkesin kısa sürede tanıyabileceği, güven duyabileceği kişilik özelliklerine sahipti. Herhalde hayatında çektiği en büyük acılardan biri; Kemal Pir arkadaş yakalandığında, O'nunla aynı arabada olmamasıdır. Kemal Pir'in yakalanması ve kendisinin kurtulmasıdır. Zaten kendisi ilk şaşkınlığı atar atmaz, derhal Kemal Pir'i nasıl kurtarırım telaşına girmişti. Çok yüklü miktarda para toplamış ve rüşvet verip Kemal'i kurtarma çabasının içine girmişti. Ne var ki Kemal ilk götürüldüğü karakolda bırakılmayıp, Siirt alayına götürüldüğünden, Mahsum Korkmaz'ın bu çabası sonuç alamamıştır.

Mahsum Korkmaz yoldaş, kendisini her zaman tümüyle bu mücadeleye veren bir katılım göstermiştir. Hiçbir zaman kıyısından, köşesinden tutan ya da gerekçeli yaşayan bir militan olmamıştır. Hiçbir olumsuzluk, hiçbir yetersizlik, hiçbir güçlük arkadaşın güçlü katılımını engelleyememiştir. Aksine, o zorlukları, güçlükleri, yetersizlikleri kendi açısından daha fazla katılım nedeni olarak görmüştür. Kendi çevresinde varsa zayıflıklar, yetersizlikler, bunları kendi katılımıyla tamamlamak istemiştir. Bu yönüyle Önderlik tarzını anlayan bir komuta kişiliğiyle, çevresini güçlendiren bir özelliğe sahip olmuştur. Örgütün verdiği hiçbir göreve yok dememiştir. Mütevazı olmuştur, ama hiçbir görevden kaçmamıştır. Yetkici, mevkici bir yaklaşımda olmamış, ama kendi yetenekleri ve kapasitesi doğrultusunda örgütün verdiği görevleri de en iyi bir biçimde yapmaya çalışmıştır. Örgütün en ağır görevleri ve sorumlulukları neyse, her zaman ona hazır olmuştur. Bırakalım görevden kaçmayı, duruşuyla, tutumuyla ben her türlü göreve hazırım, örgütün vereceği her türlü görevi de başarıyla yerine getiririm yaklaşımı içinde olmuş, bu konuda tüm kadrolara ve yoldaşlarına örnek bir duruş ortaya koymuştur.

Agit yoldaş, bütün sıkıntılara rağmen her zaman en büyük fedakarlığı gösteren bir arkadaştı. Bireysel anlamda da fedakarlığın en fazlasını gösteriyordu. Düz taban olmasından dolayı, dağlarda gerillacılık yapmada belirli sıkıntılar yaşamasına rağmen kendisini zorlayarak, iradesine yüklenerek arkadaşlara örnek olan bir gerilla komutanlığını yürütüyordu. Bu durumun bile başlı başına arkadaşlara moral, güç veren, onları daha fazla fedakarlığa iten bir etkisi oluyordu.

Yaşamı da her zaman sade olmuştur. Kemal Pir'den, Mazlum Doğan'dan gördüğü yaşam tarzını, Önderlik gerçeğinin yaşam ve mücadele felsefesini bütün yaşamında uygulamaya çalışmıştır. O'nun yaşamının her anı tümüyle örgütüne ve halkına adanmış bir yaşam olmuştur. Hiçbir zaman basit, sıradan yaşam arayışı içinde olmamış, basit yaşam alışkanlıklarına tenezzül etmemiştir. Aksine, yaşamının tüm anını halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesine adamıştır.

Agit yoldaşın 15 Ağustos'la sembolleştiği biliniyor. Gerçekten de 15 Ağustos Hamlesi'nin gerçekleşmesinde Agit'in başarıya kilitlenen tarzının payı çok büyüktür. Aslında 15 Ağustos çok kapsamlı bir hamleyle başlayacaktı. Bu konuda Çatak baskını da vardı, gerçekleştirilemedi. 15 Ağustos eyleminin sembolü olan Eruh'taki komutan, Agit yoldaştır. Kesinlikle yaptığı eylemin tarihsel değerde olduğunun bilincindedir. Bunun için de çok titiz, çok dikkatlidir. Eylem büyük oranda başarıyla gerçekleştirilmiştir. Böyle bir eylemin başarıyla gerçekleşmesi, gerilla savaşımının da güçlü bir biçimde gelişmesine önemli bir ivme kazandırmıştır. 15 Ağustos Hamlesi'ni başlatan bu eylem başarısız olsaydı ya da farklı sonuçlansaydı, bunun yaratacağı olumsuz etki sürecin gelişimini frenleyebilirdi. Bunun farkında olan Agit yoldaş, her şeyi ayrıntılarıyla planlayarak, bu eylemi başarıyla sonuçlandırmıştır.

Agit'in başarısı sadece bununla sınırlı değildir. 1985'te gerillanın yeni bir hamle yapmasında Agit'in rolü belirleyicidir. Agit yoldaş geriye çekilmek istenen sürece taktik öncülüğü en iyi biçimde yaparak, 15 Ağustos'un hamlesinin başarısını yeni bir taktik duruşla süreklileştiren komutan olmuştur. 15 Ağustos'un başlatılması, süreklileştirilmesi ve bu atılımın ayakta kalmasında en büyük pay, Önderlikten sonra Mahsum Korkmaz'a aittir. Mahsum Korkmaz, Önderliğin planlarına, Önderliğin verdiği doğrultulara, yönergelere kesinlikle inanan ve uygulamaya çalışan bir yoldaştı. Bir nevi başkalarının inanmadığına inanan, inandıran büyük devrimci Önderliğimiz gibi, Agit de Önderliğimizin ortaya koyduğu planlamaları, talimatları doğrultuyu tereddütsüz yerine getirerek, Önderlik gerçeğinin pratikleşmesinde önemli rol oynamıştır. Bu bakımdan 15 Ağustos Hamlesi ve sonrasında Agit yoldaş başta olmak üzere ***Mustafa Yöndem, Mustafa Ömürcan*** ve ***Bedran*** arkadaşların emeği fazladır.

Özcesi Agit yoldaş, 15 Ağustos ve 15 Ağustos sonrası çabalarıyla taktik önderliğin yerine getirilmesinde rol oynadı. Eğer o dönemde Agit yoldaş gibi arkadaşlar olmasaydı, taktik önderliğin yetersizliği, tedbirsizliği, inisiyatif koyamayan tutumuyla böyle bir hamle, daha başından akamete uğrayabilirdi. Zaten o dönemde KDP, çeşitli biçimlerde yapılmak istenen hamleyi engellemek istiyordu. Bizim Türkiye'ye karşı eylem yapmamızın önüne geçme çabaları vardı. Nitekim 15 Ağustos'tan sonra 'neden bize haber vermediniz, bu eylemi yaptınız' biçiminde tepkilerini ortaya koydular. Türkiye bu eylemler nedeniyle bizi zorluyor biçiminde değerlendirmelerde bulundular. Hatta "artık sınırlarda kalmayın, gelin iç bölgelerde size destek verelim" diyerek, Türk devletinin isteği doğrultusunda hareketi kontrol etmeye yöneldiler. Ancak bunlar Önderliğin çabaları ve Agit yoldaş gibi arkadaşların taktik önderlikte attığı adımlar sonucu boşa çıkartılarak, 15 Ağustos'un kendi mecrasında süreklileşmesini ve bugünlere ulaşmasını sağladı.

lorina pênc hezar pepule

baştarafı 21'de

Biraz çiğneyip ağzı sulansın dedim. Sonra, kendim de bir parça ısırarak çiğnedim. Hiç zoruma gitmemişti. Öfkeliydim, ama kendimi çaresiz hissetmiyordum. O günkü hıncımı hiçbir zaman yitirmedim. Bir çocuğun ne kadar güçlü olabileceğini, bugün bir yetişkin olarak hala tam tahmin edemiyorum. Sadece o gün kendimi çok güçlü hissetmiştim. Öfkeli ve hınç doluydum. Çocuklar öfkelenince çok güçlü olurlar" diyor. Alnı kırışmış, gözleri yere bakıyor. Jino, öfkeli ve ürkütücü bir çocuk oluveriyor. Ama bu ürküntü bir huzur bulutu gibi çöküyor insanın üzerine.

Sadece kelebekler yanmadı

"Gördüğüm bir sahneyi anlatayım" diyor. *"Daha sonraları defalarca rüyalarıma girmişti. Bugün bile hatırlayınca, yüreğim titriyor. Yol boyunda bir kadın ölmüştü. Kucağında bir çocuk vardı. Çocuk, ölmüş annesinin memesini emiyordu. Ben geldim, yanıbaşında durdum. Belki ölümün ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama bu sahne çok zoruma gitmişti. Adamlar geldiler. Kadını alıp yolun kenarında bir taşın dibine bıraktılar. Ben orada durmuş bakıyordum. Çocuğu alıp gittiler. Ben arkalarından sadece bakabildim. Başka bir şey gelmiyordu elimden. Sırtımda kardeşim vardı. Her şeyi şimdi anladığımdan daha fazla anlıyordum. Hala dün yaşanmış gibi hatırlıyorum her şeyi. Öyle ki her aklıma geldiğinde tekrar tekrar yaşıyorum. Boğazım düğümlenmişti şimdi ki gibi. Bazı şeyler vardır, insanı büyütür, olgunlaştırır. İnsanı insan yapar. Ben o gün insan olduğumu anlamıştım. Kısacık bir sahne, beni bugünkü ben yaptı. Hiç unutmadım o günü. Her Halepçeli benzer şeyleri yaşamıştır. Halepçe denince, aklıma ölmüş annesinin memesini emen bir çocuk gelir hep. Ben, insan olduğumu anlar ve öfkelenirim. Biraz da utanırım. Kendi adıma değil, utanmayan insanlar adına utanırım. Ne bileyim, belki de Halepçe o kadar büyük bir utançtır ki herkes üzerinden atmak istedi. Bu ağır yükü, bir günde büyüyen Halepçeli çocuklar üstlendiler"* diyor. Etrafımdaki herkes Jino'ya bakmamak için, bir yerlere bakıyor. Çoğunlukla da önümüze bakıyoruz. O ise susuyor. Galiba yutkunuyor. Biz yutkunamıyoruz bile. Hepimiz o sahneyi onunla birlikte yaşıyoruz. Artık her birimizin hafızasında Halepçe, ölmüş annesinin memesini emen çocuk... Ve hepimiz, o sahneyi izleyen büyümüş çocuklar oluyoruz.

"İran sınırından geçerken, İran askerleri bize su ve çikolata verdiler. Hiçbirimiz almadık. Tenezzül etmedik" diyor. Susuzluktan yerdeki karpuz kabuğunu çiğneyen çocuk, çikolata ve şişedeki suyu reddediyor. Sadece, *"tenezzül etmedik"* diyor. Yüzünde dünyaya küskün bir ifade var. Tenezzül etmemiş. En küçük çocuklar bile, bir haftalık yolculuktan sonra, o kadar açlık ve yorgunluğa rağmen hiçbir şey almamışlar askerlerden. Tenezzül etmemişler...

Bir kampa yerleştirilmişler: Seyranbê, 5. Mıntıka. Etrafı tel örgülerle çevrili mülteci kampı. Kendi topraklarında tel örgüler arasında mülteci. İran askerleri nöbet tutuyor. Halepçe'yi bombalayanlar, şimdi de bulundukları kampı bombalıyorlar. Bombalarla yaşamayı erken öğrenmiş Halepçeli çocuklar. *"Hiç korkmuyorduk"* diyor. *"Oyun olmadığını biliyorduk, ama yine de korkmuyorduk. Irak tarafındayken Iran bombalıyordu. İran tarafındayken Irak bombalıyordu. Biz hep bombalandık. Bombalarla yaşadık. Hiç korkmadık. Hep öfkelendik. Bomba sesleri eşliğinde öfke biriktirdik"* diyor. Gülümsüyor. Öfkeli. Halepçe gülümsemeli bir kadın çocuk var karşımda. Öfkesi gülümsemeye dönüşmüş, öfkeden gülümseyen Jino Halepçe, tam karşımda oturuyor.

Aylarca Iran'da kaldıktan sonra, geri dönüyorlar. Ev yok, bark yok. Komşular yardımcı oluyor, ev yapıyorlar. Yeniden yerleşiyorlar Halepçe'ye. *"Defalarca yıkıldı evimiz"* diyor. *"Biz hep yeniden yaptık. Şu anda çeşitli yerlerde ailemize ait ondan fazla evimiz var"* diyor. Yıkılan evlerin yerine hep yenisini yapmışlar. Kendileri hiç yıkılmamışlar. *"Her yıl Halepçe'yi anarım"* diyor. *"Nerede olursam olayım, bir kenara çekilir, kendimle baş başa kalırım. Halepçe'yle baş başa kalırım. Geçen yıl, katliam günü Kandil'e doğru yine bir yolculuktaydım. Bir mola esnasında bir kenara çekildim, defterimi çıkardım, Halepçe'yi yazdım. Daha sonra kayboldu defterim. Son yıllarda Halepçe'yi yazmayı çok istiyorum. Herkes bir şeyler yazıyor, çiziyor. Ne kadar çok yazılsa, hep eksik kalacak gibi..."* O kadar çok şey anlatıyor ki ayrıntılara şaşırıyor insan. Ama en çok da Halepçe'yi tanımlama söz konusu olduğunda, dili değişiyor. Şiir gibi konuşuyor. En sevdiği tanımlamalardan biri, kendisinin dışında hiç kimsenin telaffuz edemeyeceği bir tarzda tekrarlayıp durduğu 'pepule' oluyor. *"Halepçe, pênc hezar pepule"* diyor. Ruhları zorla alınmış 5 bin kelebek. *"Sadece kelebekler yanmadı"* diyor. *"Bir bahar günü, 5 bin pepule ve konacakları çiçekler yok edildi"* diyor. Anlatma istemi o kadar güçlü ki yüzü buruşuyor, gözleri dalıp gidiyor. Defalarca, *"Pênc hezar pepule û gûl şewitîn"* diyor. Gözlerini kırpıştırıyor etrafına bakarken. Kirpikleri, çırpınan kelebek kanatları gibi...

"Mutlaka gidip Halepçe'yi görmek gerekir" diyor. Hemen etrafında bulunan tüm arkadaşlarını Halepçe'ye davet ediyor. Şimdi bir müze Halepçe. Anlata anlata bitiremiyor. Halepçe'nin sembolü haline gelen fotoğraftaki Omerê Xawir, şimdi evinin önünde kucağında çocuğuyla ölü bir kelebek gibi uyuyor. Böylece ben de o resimdekinin bir kadın değil, çocuğunu korumaya çalışan bir baba olduğunu öğreniyorum. *"Çok güzel yapmışlar"* diyor. *"Sanki canlı"* diyor. Anıtı anlatıyor. Çocuk heykellerini, Halepçe'nin sembolü olan birçok şeyi... Saatlerce konuşuyoruz. Bazen sohbetimiz bölünüyor. Etrafımdaki gerillalar, farklı farklı şeylerden konuşmaya başlıyor. Bir taraftan onlarla konuşuyorum, ama kulağım hep Jino'da. O da duruyor. Biraz sessiz kalıyor. Sonra, yine bir hikaye anlatıyor, ben dinliyorum. Ona bakmasam bile, o, benim dinlediğimi biliyor. Bir süre sonra, sadece benimle konuşmadığını hissediyorum. Jino, dünyayla konuşan, insanla insanca konuşan Halepçe. Şimdi bir gerilla. Dağlarda. Fırsat bulursa mutlaka yazacakmış. Herkes Halepçe'yi yazmalıymış. Halepçe, zaten hep yazılacakmış. *"Mesela"* diyor. *"Bugün Halepçe'de hala doğan çocuklar sakat oluyor. Halepçe hala yaşanıyor. Yaşananlar kaydedilmeli"* diyor. Başını kaldırıp yüzüme bakıyor. Yüzünde bir rahatlama var. Tebessüm var. Hüzün ve huzur var. Sessizce anlaşıyoruz; Halepçe hep yazılacak.

Duygular vardır, bir kişinin taşıyamayacağı kadar. Acılar vardır, bir halkın taşıyamayacağı kadar ağır. Paylaşılması, haykırılması gerekir. Mutlaka kulak verilmesi gereken çığlıklar vardır. Yaralar vardır, hep kanayan. Halepçe, Jino'nun deyimiyle, *"Şehrezor'un hep kanayan yaralı gelini."* Halepçe, hiçbirimizin yüreğinin tek başına taşıyamayacağı kadar büyük bir yara. Her yıl 16 Mart günü, herkes beş dakika durup, Halepçe'ye saygı duruşunda bulunuyor. Herkes beş dakikalığına kanıyor.

Yarın, 16 Mart. Gerillalar şehitliğe gidecek. Halepçe'yi anacaklar. Yarın, bütün yürekler kanayacak. Yarın, bütün yürekler Halepçe olacak. Yarın, Zagroslar'da gerilla Jino Halepçe, şehitliğe gidecek. Karlar erimeye başlamış. Berfinler yeşermiş. Kelebekler henüz ortalıkta yok. Yarın, Jino Halepçe eğilip bir berfini koklayacak. Yarın, hepimiz Jino Halepçe olacağız.

Jino Halepçe'nin hikayesini dinledik. O, paylaşmış olmanın huzurunu yaşadı. Biz, dinlerken bile yorulduk. Bu acı, tek kişilik değil. Halepçe, Kürtlere ağır geliyor. Sadece Kürtlerin acısı değil bu. Surêm dağlarının dibinde, Şehrezor'da Halepçe yaralı bir gelin gibi kanıyor. Ömerê Xawir, kucağında çocuğuyla yatıyor. Bir kişilik acı değil bu. Yarın, herkes bir Jino Halepçe olacak. Ve herkes, 'penc hezar pepule'yi dinleyecek. Halepçe, Jino'nun dilinde bir lorin. Dinliyor musun insan denen çocuk...

Aynı kızıllığa uzatıyorduk ellerimizi

Adı soyadı: ... ...
Kod adı: **Nucan**
Doğum yeri ve tarihi: **Enteriye/Kamışlo, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 1996, Garzan**

Adı soyadı: **Neceh ...**
Kod adı: **Nergis MERETO**
Doğum yeri ve tarihi: **Enteriye/Kamışlo, 1996**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1998, Gare**

“Ve biz şimdi bakarken birbirimize, yüreklerimizdeki sınırlara takılıyordu sevinçlerimiz”

“O sınırlar ki mayınlar ve tellerden geçit vermeyen, arkadan vurulacağını bilerek geçilen, bazen de geçilmesi sadece hayalde olan çizgilerdi. Bir ömür tel örgülerin öte yanında tüketilen yaşamlar... Yani sınır yaşamıydı bizi bizden koparan ve bunun birlikteliğiydi mucize olan. Hem de sınırın binlerce kilometre uzağında... Nasıl kalkmıştı aramızdan?”

Gün avuçlar arasından bir nehir gibi akıyordu. Yağmur sonrası dağılmış sis, dağların doruklarına doğru çekiliyordu. Avuçları ısıtan ateş ve ıslak toprak kokusu huzur veren bir dünyaya götürüyordu insanı. Doğanın bu kadar güzelliği bir arada sunuyor olmasına hem şaşırıyor hem de kendimi minnet duygusu ile dopdolu hissediyordum.

Sadece doğanın güzelliği değildi beni büyüleyen, doğa ile paylaşım biçimimiz de beni oldukça şaşırtıyordu. Sıradan bir ziyaret, gelip geçici bir heves ya da unutmaya ramak kalan beraberlik değildi bizimkisi. Ondan bir parça olduğunu bilerek ve onda kendini arayarak kurulan bir yaşamdı bu gerillacılık.

Ne zamanla yarış ne de mekan alternatifi vardı. Ben yeni de olsam, artık bir gerillaydım. Bunu bilerek yaşamak ve bunun tadıyla her şeye doyasıya bakmak. En çok dikkatimi çekenlerden biri de arkadaşlardı tabii.

Kızıl közler önünde oturmuştuk. Ormanın büyük gürültüsü içinde bakıyorduk birbirimize. O nereden gelmişti ben nereden. İkimizi buluşturan o ince noktayı yakalamaktı tek gayem ve arkadaşlığımızın anlamı burada saklıydı. Suriye'de büyümüştü, Kürttü. Hem de aslını hiç kaybetmemiş olanlardan.

“Adın ne?” diye sorduğumda verdiği cevap ile anlamıştım tanıdık bir şeylerin olduğuna.

“Nergis” dedi.

Dağ nergisi kadar asil ve güzeldi. Sarı saçlarının yuvarlak haleleri omzuna dökülüyordu. Mavi gözleri öyle sıradan ve anlamsız bakmıyordu. Kovaladıkça kaçan bir ceylan ürkekliğinde ve güzelliğindeydi. Aramızda ne sınır yabancılığı ne de hasretin yakıcılığı vardı. Ne o yükseklerdeydi ne ben uzaklarda. Yan yanaydık. Aynı kızıllığa uzatıyorduk ellerimizi ve gözlerimizi kırpmadan, şüphe ile değil, hayranlık ile bakıyorduk birbirimize.

Bir araya gelmek kolay mıydı? Bunun nasıl gerçekleştiğini hiç sormadık. Ve anlatmadık birbirimize. Biz sadece farkında olmadığımız bu mucizevi zeminde, tesadüf diye adlandırdığımız küçük sürprizleri yaşıyorduk.

Aramızda sınır vardı. O sınırlar ki mayınlar ve tellerden geçit vermeyen, arkadan vurulacağını bilerek geçilen, bazen de geçilmesi sadece hayalde olan çizgilerdi. Bir ömür tel örgülerin öte yanında tüketilen yaşamlar... Yani sınır yaşamıydı bizi bizden koparan ve bunun birlikteliğiydi mucize olan. Hem de sınırın binlerce kilometre uzağında... Nasıl kalkmıştı aramızdan? Dünyada var olmanın tek ölçütü tel örgüler çevirmek iken, bunu kaldırarak var olmak nasıl bir düşünceydi. Ve bu nasıl bir güçtü. Bu kadar ayrıntının farkında olmadan anlatıyorduk birbirimize. Belki de bilerek dokunmuyorduk. Sihrin bozulacağından korkuyorduk. Bu nedenle sanki normalmiş, bütün bunları herkes her zaman yaşayabilirmiş gibi düşünüyorduk. Hatta bir çoğumuz dört yanımıza çevrilmiş bu sınırların farkında bile değildi. Tanımamazlık, kendi dünyasından çıkmamak, yüreğini kalıplara tıkamak, tel örgüleri görmeyi engellemişti yüzyıllarca. Hatta geçemediği, vurulma gerekçesi olan sınırları kanıksamıştı. Ta ki...

Ve biz şimdi bakarken birbirimize yüreklerimizdeki sınırlara takılıyordu sevinçlerimiz. Nergisin mavi gözlerindeki berraklık, benim kahverengi bakışlarımdaki kaygıyı durgun bir denizde yolculuğa çıkarıyordu. Ona ulaşmak kolay olduğu kadar zordu da. Dedim ya yüreklere örülmüş tel örgüler boğuyordu bizi. Geride kalan, dikenlere takılan parmaklardan akan kanın sıcaklığıydı. Nergis güneyin yumuşaklığını yüzünün ince çizgilerinde taşırken, benim serimde kuzeyin asi hırçın rüzgarları esiyordu. Oysaki aramızda sadece sınır vardı.

“Neden katıldın?” diye sorduğumda kaşlarını çattı. Belki de hoşuna gitmemişti sorum. Belki de ona sınırı hatırlattığı içindi. Ama yine de,

“Sen neden katıldıysan” diye kısa, ama özlü bir cevap verdi.

Anlayışlı ve mütevazıydı. Sorularımın çocuksu bir merak olduğunu sonradan anladı.

“Nerelisin” diye sordum.

“Kamışlo” deyince telaffuzu farklı gelmişti.

“Kürdistan'da mı bu şehir?”diye sorunca hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. Galiba cahilliğime vermişti. Ve daha başka anlamsız soruları cevaplamak zorunda kalmamak için Kamışloyu anlattı. Siyasal ve sosyal durumunu halkın yaşamını anlattı. İçinde büyüdüğü toplumu iyi tanıyordu. O, Kamışlo'yu anlatırken ben onun neden partiye katıldığını anlıyordum. Uzun söze gerek yoktu. Yaşamı en özlü ve kısa cümlelerle ifade edilecek kadar sadeydi.

“Sen nerelisin?” diye sordu.

“Sınırın öte yüzü” dedim. Gülümsedi anlıyordu. Sanki daha önceden tanışmışız da bu sohbet bir formaliteydi.

“Bir kardeşim şehit. Adı Ali'ydi. Evimiz Mala Şehit Ali olarak tanınır. Yurtseverdirler. İki kız kardeşim de var. Nucan Haftanin'de, diğeri ise daha çok küçük Önderliğin yanında kalıyor okuyor” dedi.

Yurtseverlik ölçüm neydi diye düşündüm bir an. Acıların götürdüğü bir sonuç mu yoksa bir tercih miydi? Peki tanımı neydi yurtseverliğin? Cevabı çok uzun bir süreyi alsa da yurtseverlik deyince aklıma Nergis geliyor. Onu Kamışlo'dan Garzan'a götüren ve Garzan'a ölesiye bağlayan, tepe tepe, vadi vadi tanıyan bu genç kızın arayışında bulmalıydım bu tanımı.

“Özgürlüğü arıyorum. Bilirsin özgürlük sınır tanımaz. Onu ararken de sınırların dışında aramalı. Kaldı ki Kürdistan dağları birbirinin devamıdır. Bu nedenle parçalanmışlık formalitedir. Çünkü Kürdistan bir bütündür. Ayıramıyorum Dersim'le Zağros'u. Kandil ile Herekol'ü. Sipan ile Cudi'yi. Peki ya sen? Ayırabilir misin bunları birbirinden”

“Tanımamazlık en büyük yetmezliğim. Seni anlıyorum fakat tanıdıkça, gördükçe ve yaşadıkça hissedeceğim”

Sözlerimi doğrularcasına başını salladı.

“Acele etmelisin. Zaman hızlı savaş keskin. Kaybolmamaya dikkat et” dedi.

...

Kısa bir süre sonra. Haftanin'de bir bölükte konuk olmuştuk. Yakın ilgisi dikkatimi çeken uzun boylu bir arkadaş, biraz utanarak biraz da sabırsızlanarak, “Nereden geliyorsunuz? dedi. Nereden geldiğimizi bildiği halde. Belli ki birilerini soracaktı.

“Neden soruyorsun?” dedim. Ve diğer sorusunu beklediğimi yüzümdeki ifade ile belli ederek, ona bakmaya devam ettim. Hiç beklemeden,

“Nergis arkadaşı tanıyor musun?” dedi. O an Nergis arkadaşı bahsettiği kız kardeşi geldi aklıma. Ona hiç benzetemiyordum. Ama soru biçimi ve “Nergis” derken gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bu oydu.

“Siz Nucan arkadaş mısınız?” diye sordum. Yüzündeki gülümseme ay gibi yayıldı.

“Evet” dedi. Ona Nergis arkadaşı anlattım. Ondan anladığım ve çözdüğüm kadarıyla.

...

Aradan ne kadar zaman geçti saymadım. 1998 yılının Mart ayında YAJK Ana Karargah geniş yönetim toplantısı için bir grup arkadaşın Gare'den geldiğini söylediler. Zaman kaybetmeden onları görmeye gittim. Aralarında Nergis arkadaşı görünce dünyalar benim olmuştu sanki. Önderlik sahasından geleli bir yıl bile olmamıştı daha. Onu daha bir güçlenmiş daha gelişmiş bulum. Yurtseverliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Hatta onu bilinç ve bilim ile yoğurmuştu. Biraz buruk ve hüzünlüydü. Nucan arkadaşın şahadetini duymuştu.

“Ben yıllarca kaldım, burnum dahi kanamadı. Nucan arkadaş gider gitmez şehit düştü. En çok da Garzan'ın güzelliğini fazla yaşayamamış olmasına üzülüyorum” diyordu. Yeşil gözleri ıslanınca içim buruluyordu. “Tekrar Garzan'a gitmeyi çok istedim. Ama Başkan izin vermedi. Yüreğim Garzan'ın en kuytuluğuna saklıdır şimdi. Ona bir gün mutlaka ulaşacağımdan eminim” diyordu.

Bir kaç saate sığdırılmış sohbetimizi bitiremedik. Toplantı sonrası yine bizim bölükten geçeceklerdi. Devam ederiz umuduyla ayrıldık.

Toplantı biter bitmez Gare yönetimi bölüğümüze geldi. Akşama Zap ile Gare arasındaki o tehlikeli yoldan geçecektik. Ova kadar düz ve çıplak olan bu alana sadece tanklarla hakim olabiliyordu düşman. Ve biz gecenin içinden, lazerlere görünmeden Gare'yi geçecektik. Bunu daha önce de yapmıştık. Zor olmayacaktı. Tepecilere geçeceğimiz yol hattını iyice denetlemelerini söyledik. Ve akşam karanlığını beklemeye başladık. Tüm gün onunla sohbet ettim. İlk günlerin heyecanını tekrardan yaşar gibi oldum. Bazen dil değiştiriyor, Türkçe konuşuyordu. Onu Botanlı sayabilir ama Küçük Güneyli olduğunu tahmin edemezdiniz. Bilmemeye dair bir kompleksi ya da güvensizliği yoktu. Biraz kendine güvensizdi o kadar. Onu aşması için güveni parti veriyordu zaten. Partinin sunduğu tüm olanaklar da onu her konuda yetkin kılmıştı. Gare'ye gidiyordu Garzan'a gitmek isterken. Neden bilmem ama bana hep Garzan'ı anlattı.

Nergis arkadaş bölük komutanıydı. Gare'ye geçtikten altı ay sonra bir nokta operasyonunda bölük ile birlikte çatışmaya girdi. Nergis arkadaş, noktayı çembere alan KDP peşmergelerinin arasından bir grup bayan arkadaşı kurtarmayı başarıyor. Çatışmada olan diğer arkadaşların zor durumda olduklarını görünce, tekrar düşman çemberinin içinden geçerek çatışmaya giriyor. Başka bir grubu da kurtarıyor ancak alnından aldığı suikast mermisi ile şehit düşüyor. Ayrıntıları hiçbir zaman öğrenmedim. Bu kadarı hep yetti bana. Onun kahramanca şehit düşeceğini biliyordum. Çünkü o, yaşamı anlamını duyumsayarak yaşamıştı.

Şehit Nucan

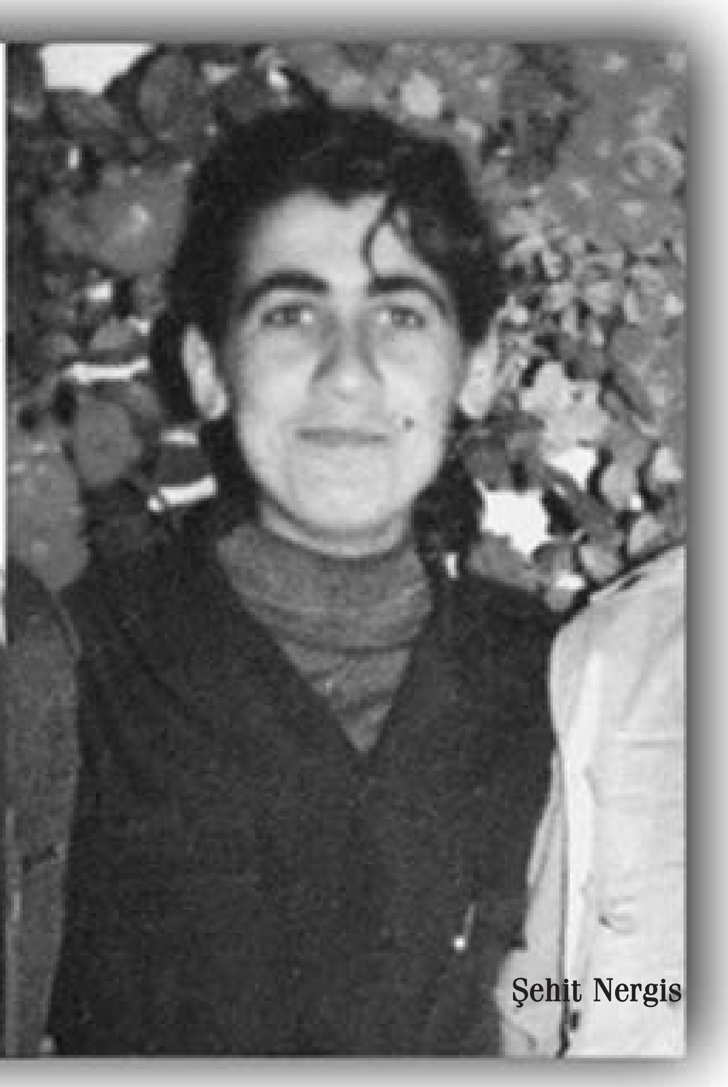

Şehit Nergis

15 Ağustos Kürt'ün özgürleşme kararlılığıdır

KKK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık ile yapılan röportaj

Serxwebûn: *15 Ağustos Atılımı, Kürdistan, bölge ve dünya koşullarında nasıl bir anlam ifade ediyordu?*

Cemil Bayık: 15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül'le birlikte ortaya çıkan Türkiye ve Kürdistan gerçeği içinde irdelendiği taktirde doğru değerlendirilebilir ve anlam kazanabilir. 1973'te Çubuk Barajı Toplantı'sıyla başlayan Apocu hareketin geliştirdiği mücadeleyle birlikte Kürdistan'daki sessizlik bozulmuştur. Ölü toprağı haline getirilen Kürdistan coğrafyası, Apocu hareketin yürüttüğü ideolojik mücadele sonucu gerçekleştirdiği zihniyet, duygu, düşünce ve vicdan devrimi, inkarcı sömürgeciliğin Kürt halkını ağır baskılarla sindirmesine son vermiştir. Kürdistan halkı için özgürlük ve demokratik yaşam umudu yeniden ortaya çıkarılmıştı. Böylece Kürt halkının doğal haklarını elde edecek bir güç olduğu gösterilmiştir. Asıl, *"hayali Kürdistan burada meftundur"* sözünün hayal olduğu gösterilmiş; Kürdistan'ın ölmediğini hem Kürt halkına hem de inkarcı sömürgeci Türk devletine ilan etmiştir.

12 Eylül askeri cuntası, Kürdistan'ı boydan boya yeniden işgal ederek, özgürlük ve demokrasi ateşini yeniden yakan PKK'nin Kürdistan'da yarattığı bütün etkilerin kökünü kazımak için şiddetli bir saldırı başlattı. 12 Eylül askeri darbesi, esas olarak Kürdistan halkına, 'özgürlükten, demokrasiden, Kürt ve Kürdistan hayalinden vazgeçin, bunlar boştur, bu tür hayallere kapılanlar Türk ordusunun dipçikleri ve postalları altında ezilir' anlayışını kabul ettirmek istemiştir. Bunun için de yüzbinlerce insan işkenceden geçirilmiş, onbinlercesi zindana doldurulmuştu. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi adına neredeyse yaprağın kımıldamadığı bir siyasal ortam yaratılmıştı. İnsanın, özellikle de Kürt insanının hiçbir değeri kalmadığı için, her türlü işkenceye, baskıya maruz kalabiliyordu. Baskılar sonucu halk üzerinde büyük bir yılgınlık yaratılmıştı.

> **"12 Eylül, Kürt ve Kürdistan gerçeğinden bahsetmeyi, Kürdistan'a Kürdistan,Kürt'e Kürt demeyi en büyük suç haline getirmişti. Herkesin Türkleşmekten başka çaresi olmadığını, Kürdistan'ın da Türkiye'nin bir parçası olduğunu, bunu değiştirmek isteyenlerin de her türlü baskıyı göze alması gerektiğini somut uygulamalarla o düzeyde gösteriyordu ki, halk, ülke sevgisi güçlü olmayan bireyler ve topluluklar ister istemez o koşullarda bir mücadele başlatmayı hayal görüyorlardı"**

Türklük yaşam Kürtlük ise ölüm ve işkence kapısı haline getirilecekti

Apocu hareketin Kürt halkında yarattığı duyguların kökü kazınmaya çalışılmış, 'kölelikten başka çare yoktur' dedirtecek derinlikte bir sindirme politikası izlenmiştir. Bu uygulamalarla Kürdistan halkının umudu bitirilmek isteniyordu. Japonların *"malını kaybeden bir şeyini, onurunu kaybeden çok şeyini, umudunu kaybeden ise her şeyini kaybetmiş olur"* atasözünde görüldüğü gibi, Kürt halkına her şeyi kaybettirilmek istenmekteydi. Kürtlere, her şeylerini kaybettikleri, artık bunun için uğraşmanın gerekli olmadığı düşüncesi aşılanmak isteniyordu. O günün gerçekleri dikkate alındığında, bu konuda önemli düzeyde mesafe kat edildiği de görülecektir.

Kısacası, sadece PKK değil, Kürt halkı da kapsamlı bir ezilme politikasıyla karşı karşıyaydı. 12 Eylül sonrasında, yalnız askeri ve siyasi baskılarla değil, ekonomik, sosyal, kültürel politikalarla da Kürt halkını tümüyle bitirmeyi hedefleyen bir planlama yapılmıştı. 1938 isyanının bastırılmasından sonra Dersim'de izlenen politikaların daha derinleştirilmiş ve kapsamlılaştırılmış biçimi, başta Amed olmak üzere tüm Kürdistan'a uygulanacaktı. Öyle bir Kürdistan gerçeği yaratılacaktı ki; tüm Kürtler kendi gerçeğinden kopacak, Türklüğe doğru koşacaklardı. Türklük yaşam kapısı, Kürtlük ise ölüm ve işkence kapısı haline getirilecekti. 12 Eylül'ün Kürtler üzerindeki temel politikası ve amacı bu çerçevedeydi. Zindanlardaki baskıların amacı da buydu. PKK zindanlar nezdinde Diyarbakır Cezaevi'nin betonlarına gömülecekti. Her türlü baskı ile Kürt halkının umudu bitirilecek, özgürlük ve demokrasi açısından hiçbir dayanağı ve tutunacak dalı olmayan bir halk haline getirilecek, böylelikle baskı zulüm ve asimilasyon politikası kolaylıkla uygulanacaktı.

Buna karşı PKK'nin yurtdışına çıkmasındaki amaç; örgüt olarak kendini toparlayıp ülkeye dönmek, bu politikayı boşa çıkararak, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini yeniden yükselteceği bir süreç başlatmaktı. Bu nedenle de 12 Eylül sonrası belirli düzeyde darbe yiyen PKK örgütünü toparlama, yeniden mücadele eder hale getirme, kutsal bir çaba olarak değerlendirilmelidir.

1980-84 arası dönem, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi tarihi açısından çok kutsal bir süreçtir. Çünkü 15 Ağustos öncesinde, sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de ve dünyanın her yerinde böyle bir girişimin yapılamayacağı, Türkiye devletine boyun eğmekten ve beklemekten başka çare olmadığı düşüncesi yaygındı.

12 Eylül darbesinin baskısı, sindirme politikası o kadar etkindi ki sadece baskıya maruz kalan Kürt halkı, ilerici demokratik güçler değil, somut baskı görmeyen, yurtdışında yaşayan çevreler de büyük bir yılgınlık içindeydi, iradeleri kırılmıştı. Osmanlının halkların, muhaliflerin iradesini kırma, bu yönlü iğdiş etme politikası o kadar etkili uygulanmıştı ki 12 Eylül politikalarına karşı çıkma, yeniden örgütlenip mücadele etme bir hayal gibi görülüyordu. 12 Eylül, Kürdistan'a Kürdistan demeyi, Kürt'e Kürt demeyi en büyük suç ve günah haline getirmişti. Herkesin Türkleşmekten başka çaresi olmadığını, Kürdistan'ın da Türkiye'nin bir parçası olduğunu, bunu değiştirmek isteyenlerin de her türlü baskıyı göze alması gerektiğini somut uygulamalarla o düzeyde gösteriyordu ki halk, ülke sevgisi güçlü olmayan bireyler ve topluluklar o koşullarda bir mücadele başlatmayı ister istemez hayal görüyorlardı. Belki de burada kişilerin niyetini sorgulamaktan, onları suçlu görmekten çok, baskının, şiddetin çok ağır olduğunu görmek gerekiyor. Tabii bu baskılar mücadele etmemeyi, yılgınlığı, yenilgiyi kabul etmeyi mazur göstermez. Zaten tüm Kürdistan tarihi boyunca Kürt insanına hep bu lanetli düşünceler kabul ettirilmek istenmişti. Aslında bu lanetli düşünceler, Kürt halkına önemli oranda da kabul ettirilmişti. Bu bakımdan Önderliğimiz Kürdistan'da yaşanılan durumun lanetli bir durum olduğunu vurgulamıştı.

Bir toplumu lanetli bir topluluk, kendinden bile kaçan bir halk haline getirmek, ancak çok şiddetli bir baskıyla olabilir. Hiçbir halk, sıradan, kendiliğinden veya şiddeti yüksek olmayan baskılarla bu hale gelemez. 12 Eylül, tüm Kürdistan tarihi boyunca sürdürülen baskıların zirveleştirilmesi olmuştur. Eskiden sadece toplumun belirli kesimine baskı yapılır, onlar susturulurken, bu defa tüm halka baskı yapılmıştır. Çünkü yeni gelişen PKK hareketi, bir ağa, bey ya da başka toplumsal kesimlerin belirleyici olduğu diğer hareketler gibi değildi. Bu tür isyanlarda, toplumun belirli bir kesimine, isyancı hareketin liderlerine ya da o isyancı hareketi başlatan çevrelere baskı yapıldığında isyan ezilir, susturulur ve başarı sağlanırdı. Ancak PKK, böyle bir hareket olmadığı, bir halk hareketi olduğu için, şehirlere, kasabalara, köylere, tüm ailelere; bireylerin beyinlerine ve yüreklerine girerek, ağasından, beyinden, tarikat şeyhinden, aşiret baskısı ve ilişkilerinden, aile etkisinden kurtulmuş bir toplum gerçeği, bir mücadele gerçeği ortaya çıkardığından, 12 Eylül faşizmi PKK'nin yarattığı özgürlük tohumlarını ezmek için tüm halkı baskı altına almıştır. İnsanlara sadece fiziki şiddet uygulanmamış, bunun yanında her türlü psikolojik, ideolojik şiddetle Kürt halkındaki özgürlük umudu bastırılmaya çalışılmıştır. Bu yönüyle de 12 Eylül'ün Kürt halkı üzerindeki politikası, bir ilktir. Hem genişliğine hem de derinliğine toplumun tümünü, tüm bireylerini hedeflemiştir.

12 Eylül örgütlü bir tek birey ve toplum bırakmadı

12 Eylül'le birlikte kendileri de görmüştür ki Kürt halkı artık eskisi gibi değildir; sadece ağaları, beyleri, şeyhleri, reisleri kontrol ederek, Kürt halkını kontrol etme zamanı geçmiştir. Bu nedenle de baskı ve şiddetle asimilasyonu daha yaygın hale getirerek, Kürt halkını tümden Türkleştirip, kendini inkar eder, iradesi kırılmış bir hale getirme temel politik hedef olarak benimsenmiştir.

15 Ağustos Atılımı, böyle bir planlamayı boşa çıkaran tarihsel bir harekettir. 12 Eylül'ün tamamen hakim olduğu bir dönemde başlatılmıştır. 1983'te seçimler yapılmıştı, ancak bu seçimler, sadece ekonomik politikayla uğraşacak hükümeti ortaya çıkarmak içindi. Askeri, siyasi, kültürel, strateji ve taktikler önceden belirlenmiş, planlanmıştı. Seçilen hükümet de bunları değiştirme yerine daha da derinleştirerek, zenginleştirerek uygulama görevini yapacaktı.

Zaten 12 Eylül, Türkiye'deki solu, hatta sosyal demokratları bile tüketmişti, bitirmişti. Onları örgütlü birey, örgütlü toplum olmaktan çıkarmıştı. Bazı örgütler varlığını sürdürse de bunların toplumun gündemini belirleyecek, toplumu sürükleyecek; Türkiye devletinin askeri ve siyasi stratejilerinde, kültürel politikalarında değişiklikler yaptıracak bir güçleri yoktu. Türkiye'deki sol hareketler böyle olduğu gibi, Kürdistan'da geçmişte varolan milliyetçi teslimiyetçi gruplar da tümden tasfiye olmuştu. Bunlar zaten Kürdistan'da, tarih içinde iradesi en fazla kırılan kesimlerin uzantısı durumundaydılar. Bu nedenle Türkiye'de herhangi bir sol demokratik hareketin gelişmesi, Kürdistan'da reformist de olsa bir hareketin gelişmesi söz konusu değildi.

PKK, 12 Eylül'den sonra, hem Kürt hareketlerini hem de Türkiye'deki devrimci demokratik güçleri bir araya getirecek ittifak politikaları izlemişse de istediği sonucu alamamıştır. Türkiye soluyla birlikte Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) oluşturulmuş, ancak başta Dev-Yolcular olmak üzere sorumlu davranılmadığı için, Kürt ve Türk halkının birlikte mücadele edeceği ve birlikte demokratik Türkiye'yi yaratacağı fırsat değerlendirilememiştir. Eğer bu ittifak başarılı olsaydı, 15 Ağustos Hamlesi sadece PKK ve Kürt özgürlük hareketi tarafından değil, Türkiye'deki sol demokratik güçlerle birlikte yapılır, demokratik Türkiye ve özgür Kürdistan yaratılarak, Kürt sorunu daha önceleri çözüme kavuşabilirdi. Ancak 15 Ağustos öncesi bu tür çabalar sonuç vermedi. Reformist, milliyetçi Kürt gruplar ise tamamen ufuksuz, bencil yaklaştıklarından, böyle bir ittifak politikasına yanaşmadılar. Hatta Kürt halkının iradesi haline gelmiş olan PKK'yi sindiremediler. PKK'yi sindiremedikleri için de bırakalım bir ittifak içine girmeyi, aksine, PKK'nin Kürdistan'da yapmak istediği her türlü ittifakı baltalamak için ellerinden geleni yaptılar. Dolayısıyla da Kürt siyasi hareketlerinin ortak bir ittifakı yaratılamadı. Eğer yaratılmış olsaydı, Türkiye'deki, Kürdistan'daki mücadele daha da etkin hale gelebilirdi. Bu güçler böyle bir ittifak içine girmedikleri gibi, Kürt özgürlük hareketini prangalamak isteyen bir yaklaşım içinde oldular.

Kürt halkının büyük bir baskı altına alındığı 12 Eylül sonrasında, dünya koşulları da Kürt özgürlük hareketinin aleyhine bir durum arzediyordu. Türkiye, AB'nin, ABD'nin, NATO'nun desteğini alarak 12 Eylül darbesini gerçekleştirmişti. Afganistan'da Sovyet askeri işgali vardı, İran'da İslam Devrimi olmuştu. Bunlar, NATO'nun temel stratejisi olan Sovyetleri güneyden kuşatma politikasında önemli gedikler açmıştı. Eğer Türkiye sistemden kopar ya da zayıf duruma düşerse, Sovyetleri güneyden kuşatma politikası boşa çıkmış olacaktı. NATO ve ABD, Ortadoğu'da bırakalım sınırların değişmesini, siyasal rejimlerin değişmesinden bile yana değildi. Bu açıdan da 12 Eylül cuntasının baskı ve işkence politikasına tamamen onay verilmişti. Sovyetler Birliği ise, ABD ve NATO Paktı ile Ortadoğu'da bir denge kurduğu için, bu dengeyi sarsacak herhangi bir politikaya destek vermiyordu. İki sistemin birbirini belirli düzeyde kabul ettiği mevcut dengeler içinde Sovyetler Birliği, rejimin niteliği ne olursa olsun Türkiye ile politik ilişkilerini geliştiriyordu. Zaten 12 Eylül döneminde Türkiye ile ilişkiyi en fazla geliştiren ülkelerin başında da Sovyetler geliyordu.

devamı 22'de